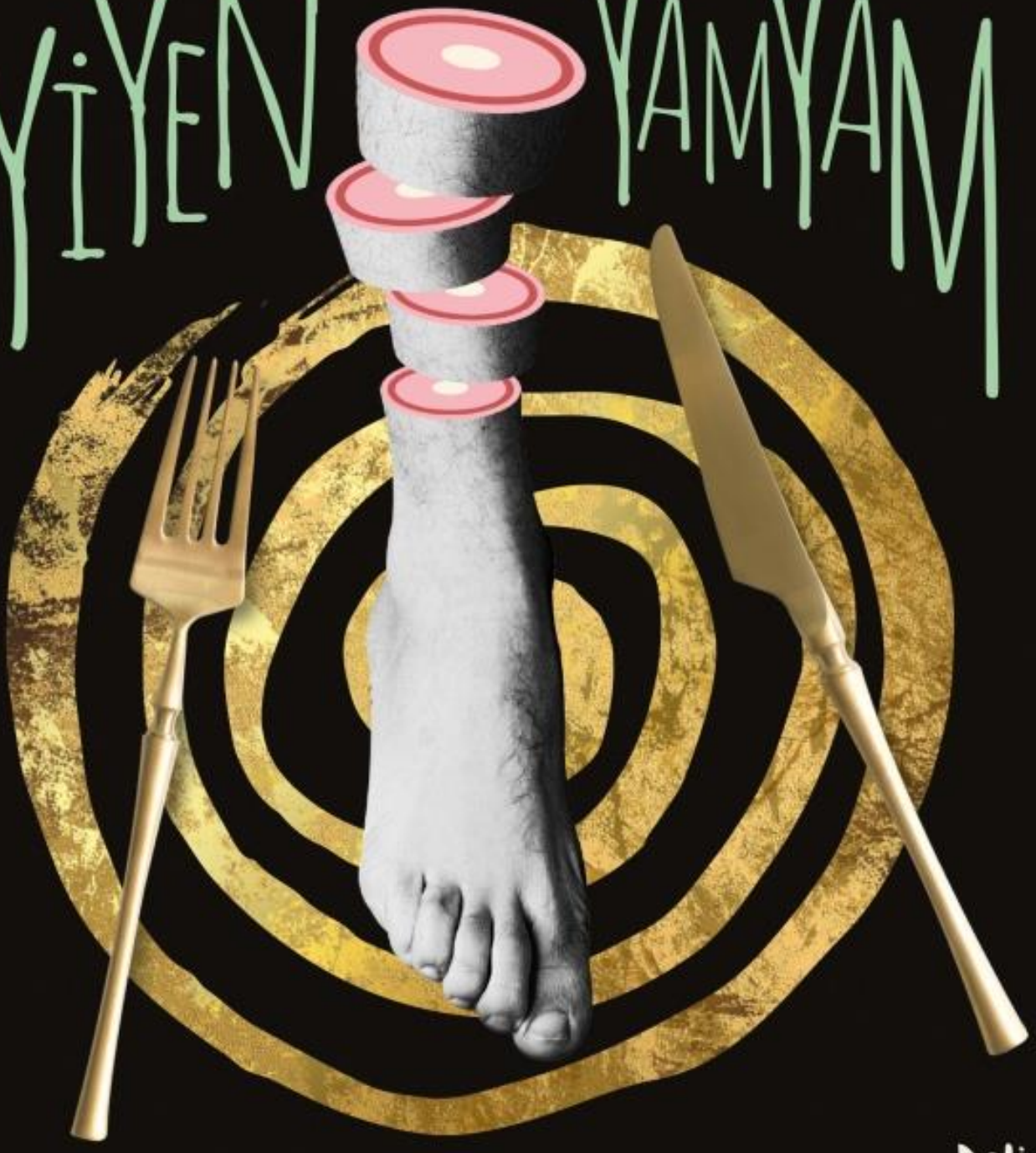
DİMİTRİS SOTAKİS

ROMANYALIYI YİYEN YAMYAM

Deli

DİMİTRİS SOTAKİS

ROMANYALIYI YİYEN YAMYAM

Deli

© 2018, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51 Alsancak - Konak/İZMİR

Yazar: Dimitris Sotakis
Yunancadan Türkçeleştiren: Yılmaz Okyay, İbrahim Arık
Editör: Yasemin Ertuğrul
Düzelti: Hilâl Aydın
Kapak Tasarımı: Burak Tuna
Dijital Kitap: Aynur Sarıbüyük

E-kitap 1. Sürüm: Ocak 2021, İzmir
Nisan 2019 tarihli 1. Basım esas alınarak hazırlanmıştır.

ISBN: 978-605-2349-92-2
Yayınevi sertifika no: 45041

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.delidolu.com.tr

1

Kıyıda sakin bir gündü. Sığlıkta birkaç kayık sallanıyor, bir balıkçı grubu iskelede sohbet ediyordu; sahil boyunda, balıkçılık malzemeleri satan mağazalarda henüz insanlar yoktu. Adam caddenin önündeki bir kafede oturmuş, olan biteni izliyordu; sandalyesini insanları denizden ayıran beton duvarın parmaklıklarına dayamıştı. Yalnızdı. Temmuzun ortası olmasına karşın kalınca bir ceket giymişti ve başında bir şapka vardı; bu mevsimde genellikle sert rüzgârlar olurdu. Hareketleri biraz kabaydı, ancak görünümü bir çeşit saygı uyandırıyordu. Saçları orantılı yüzünü hoş bir şekilde çevreliyordu, kollarını masanın üstünde zarif bir şekilde çaprazlamıştı; ıssız manzarayı seyredişi, onu izleyen birine ciddi şeyler düşündüğü izlenimini veriyordu. Ayaklarını kaldırımın kenarına dayamış, ısmarladığı kahveyi yudumluyordu. Herhangi biri, üzerindeki güçlü bunaltıyı kolaylıkla fark edebilirdi, ama asla sıkılmış görünmüyordu. Ellerini hareket ettirmekten hoşlandığı ilk bakışta belli oluyordu. Ayaklarını sinirli bir şekilde oynatırken ellerini ceplerine sokuyor, bazen masaya dayıyor, birden belinin çevresine doluyor, sonra tekrar masaya koyuyordu.

Saat on ikiye kadar oturdu, sonra kalktı ve bir adımda caddenin karşısına geçti. Kendine özgü bir ritimle yürümeye başladı, biraz komikti, ama etkileyiciydi de; az sonra kendi adımlarını bulmuş görünüyordu, ama arada bir ayağının teki, sanki diğerini geçmek istermiş gibi ufak bir sıçrama yapıyordu. Yolun köşesinde, bankanın önünde durdu, biraz düşündükten sonra içeri girdi. İçerisi pek kalabalık değildi. Kuyrukta birkaç dakika bekledikten sonra sıra ona geldi. Genç bir kadın memur,

dudaklarında onu tanıdığını belli eden bir gülüşle iyi günler diledi.
Adam, “Nasılsınız? Paraların gelip gelmediğini öğrenmek istemiştim,” dedi ve cebinden bir banka cüzdanı çıkardı.
Kadın hâlâ dudaklarından silinmeyen gülümsemeyle, bir eliyle önündeki bilgisayar ekranına bir şeyler yazarken diğer eliyle de hesap defterini yüzünün yanında tutuyordu.
“Geldi, Bay Zerin!” dedi nazik bir tavırla.
Zerin mutlu bir şekilde kadını selamladı ve tekrar caddeye çıktı. Sabırla yeşil ışığın yanmasını bekledi, solunda kalan küçük köprüyü aşıp ters yöne geçti. Şimdi adımları biraz daha hızlıydı. Birkaç inceleyici bakıştan sonra küçük bir bakkal dükkânına girip kasadaki adamı selamladı. Bakkal kısa bir süre rafların arkasında kaybolduktan sonra elinde bir zeytin kavanozu ve iki şişe sosla geri döndü. Büyük bir mutlulukla hesabı ödedi ve tekrar yola koyuldu. Şehrin kıyı bölgesindeki eski bir konak olan evine varmakta gecikmedi. Uzaktan bakan biri evin bakımlı, korunaklı bir kale olduğunu söyleyebilirdi; en azından çevresinde bitiveren ufak tefek evler onun görkemli cüssesinin yanında mikroskobik cisimlere benziyordu. Bahçe kapısını itti, kucağında bakkaldan aldığı poşetlerle durup kısa bir süre bahçedeki bir ağacı inceledi, bir şeyler mırıldandı ve hemen sonra cebindeki anahtarı aramaya başladı.
Giriş devasaydı; sağda, iç odalara giden küçük bir koridor başlıyordu. Ağır hareketlerle ceketini ve şapkasını çıkarıp mutfağa yöneldi. Poşeti lavabonun dibindeki tezgâha dayadı ve aceleyle ellerini yıkadı. Tam tepesindeki dolaptan büyük, sarı bir tabak alıp masanın üstüne bıraktı ve neredeyse koşar adım buzdolabına giderek içerisini epey bir vakit inceledi. Sonunda sanki doğru kararı vermiş gibi, bir parça peynir ve birkaç parça dilimlenmiş et çıkarıp tabağa koydu. Sonra bir bıçak yardımıyla

kavanozdan zeytin çıkarıp bir şişe dolusu sosu üstüne boca etti. Oturdu ve sanki geceye kadar zaman geçirmek için yapacağı hiçbir şey yokmuş gibi, sessizce yemeye başladı. Bitirince lavaboda ellerini yıkadı, koridoru geçerek soldaki kapıya döndü. Salon.

Kimbilir ne bekleyerek pek sevdiği koltuğuna oturdu. O gün olup biten hiçbir şey hayatını değiştirecek bir ipucu taşımıyordu. Gerçekten de akşamın geç saatlerine kadar günlük programını bozabilecek, alışılmışın dışında bir şey olmamıştı. Ancak saat altı sularında belediye başkan yardımcısından bir telefon aldı; adamın ona derin bir saygı duyduğunu, birtakım önemli sebepler olmasa onu asla rahatsız etmeyeceğini vurgulamasının ardından hattın öbür ucunda anlatılanları merakla dinledi.

“Bazı Romanyalıların eski liman yakınlarına, benzinliğin karşısındaki küçük evlere yerleştiklerine yönelik duyumlarım var. Bu sabah şöyle bir gördüm onları, bazı evraklar için belediyeye geldiler. Sekreterim bana Romanyalı bir aile olduklarını söyledi. Galiba birtakım bürokratik işlemler için daha sonra tekrar uğrayacaklar.”

Soluğunun daraldığını hissederek tek kelime etmeden telefonu kapattı. Sükûnetini korumaya çalıştı. Geçmişteki birkaç durumda, kendisine verilen bilgiler doğru çıkmamıştı. Yıllar önce bir Romanyalı öğrenci gelmişti, ama aslında Rustu; daha birkaç ay önce işçi konutlarında iki Romanyalının kaldığı bilgisini verdilerse de, sonunda Gürcü oldukları anlaşılmıştı. Bu nedenle coşkulu hâlini sürdürmek fakat soğukkanlılığını da korumak düşüyordu ona. Önce başkan yardımcısının verdiği bilgilerin güvenilir olduğunu görecek, sonra harekete geçecekti. Bakışları yere dikilmişti; sanki aniden beyni boşalmış, düşünceleri durmuştu.

Birden ayağa kalkıp salondan çıktı, ışığı kapattı ve koridordaki kapılardan birini açtı. Karanlıktı. Panjuru açtı, ışık hemen odayı doldurdu ve ağaçtan oyulmuş büyük bir masanın üzerinde ardına kadar açılmış kocaman Romanya haritasını ve çerçevelenip duvara asılmış çok sayıda manzara resmini aydınlattı. Avuçlarını masanın kenarına dayadı ve tamamen konsantre olup haritayı incelemeye koyuldu. Az sonra, parmağıyla Krayova'dan başlayan belirgin bir rota çizdi. Kâğıt yüzeydeki her santimetrekarenin kokusunu alıyormuş gibi Karpat dağlarından ve Sighişoara'dan geçip solgun bir gülümsemeyle Suceava'ya ulaştı. Onu heyecanlandıran içsel gerilimi bırakmak istemediği hâlde, bir süre için bahçeye çıkıp deniz havasını son bir çabayla içine çekti. Sakin ve disiplinli davranırsa başarıya ulaşacağını biliyordu. Gerçi neyi başarmak istediğini bile bilmiyordu, ama her şey er ya da geç açıklığa kavuşacaktı. Hoş bir geceydi, uzaktan şehrin gürültüsünü işitiyordu; insanlar kabuklarından çıkmışlardı, rıhtımı dolduran gençler ve aileler büyük olasılıkla kıyı boyunu arşınlayıp duruyorlardı. Ancak onun başka planları vardı. Görece bir soğukkanlılık gösterebilirdi, fakat bunun da bir sınırı vardı. Hole dönüp ceketini aldı ve sabırsızlıkla sokağa çıktı.

Deniz kıyısına çıkan kavşağa vardı, ama bu kez sola, başkan yardımcısının verdiği bilgilere uygun olarak eski limana doğru döndü. Mesafe çok fazlaydı, eski liman şimdilerde pek çok insana çekici gelmiyordu. Yirmi yıl kadar önce yeni liman yapılmıştı ve büyük ticari kuruluşların iskelenin dibine yerleşmesiyle, şehir sakinlerinin çoğu oraya toplanmıştı. Eski limanda artık semtin yoksulları, özellikle elektrik santralinde çalışan ve bazı Avrupa ülkelerinden göçmen olarak gelen işçiler barınıyordu. Şehrin geri kalanıyla komşuluklar bir biçimde kopmuştu, ancak bu ilişkisizlik orada yaşayanların şehrin bir

parçası olmadığı anlamına gelmiyordu. Başkan yardımcısının telefonda sözünü ettiği benzinliğin karşısındaki tek katlı binalar, bahçeli, sevimli evciklerdi. Yukarıda belirtildiği gibi, birçoğu Avrupa ülkelerinin vatandaşı olan emekçiler düşük bir bedelle kiralıyorlardı buraları. Daha önceleri –yeni liman inşaatından önce– o evlerde, şehirdeki hâli vakti yerinde kimseler otururdu. Kırk yıldan fazla bir süredir orada olan benzinlik de artık yoktu, kapanmıştı; fakat kavşak hâlâ onunla anılmayı sürdürüyordu.

Bu sakin geceden yanına kâr kalacakları tam olarak bilmeksizin, elleri pantolonunun ceplerinde, karşı çaprazdan tek katlı evlere doğru bakarak yol ayrımı civarında durdu. Bu mesafeden evlere girip çıkanları, ilerlemesine gerek olmadan, kolaylıkla görebiliyordu. Yine de onca zaman sabit bir noktada dikilip dururken birinin dikkatini çekerse, birazcık kıpırdaması oradan tesadüfen geçmekteymiş izlenimi verecekti. Gelip geçenler gerçekten onu fark etmedi bile; inişe geçti, sonra tekrar geriye dönüp benzinliğin olduğu yerde durdu, bütün dikkatini evciklere verdi. Toplamda dört tanelerdi. Dolayısıyla, olağanüstü zor bir iş değildi. Eğer telefonda duydukları doğruysa Romanyalıların bunlardan birinde olmaları gerekirdi. Ama geçen son bir saat içinde evlere ne giren ne de çıkan olmuştu. Yanıp sönen tek ışık üçüncü evdeydi. Yorulmuş değildi; sadece doğru taktiği izleyip izlemediğini bilemiyordu. Fakat başka ne yapabilirdi ki? Romanyalı bir ailenin bu evlerden birine yerleştiği bilgisinden başka somut bir şey yoktu elinde. Zaten aşağı yukarı birkaç volta attıktan sonra kendini biraz gülünç hissetti, sonunda inişe yakın ikinci evin kapısının açıldığını gördü. İçeriden, biri ihtiyar, diğeri genç –ihtiyarın oğluydu muhtemelen, zira aynı tornadan çıktıkları belliydi– iki adam çıktı. Hayır, Romanyalı değillerdi ve başkan yardımcısı “aile” derken kesinlikle ihtiyar bir adamı ve de oğlunu

kastetmemişti. Gerçi yine de bilinemezdi; araştırma kesin olmayan bilgilere dayandığından her şey mümkündü. Ama maalesef bu gece tam olarak böyle geçti. Sanki onun farkındaydılar ve bir pencerenin ardından gizlice gülüyorlardı. Gece yarısına kadar hiç kimse başını bile çıkarmayınca, hayal kırıklığı içinde evinin yolunu tutmaya karar verdi.

Dönüş yolu uzun ve yorucu görünmüştü gözüne, fakat salona girip ışığı açtığında, duyduğu coşku mucizevi bir şekilde geri geldi. Ne olmuş yani, diye düşündü, bu gece onlarla tanışamamıştı, ama nankörlüğün gereği yoktu. Belki de gerçekten Romanyalıydılar ve burada yaşadıkları yer kendilerine aitse, hemencecik de gitmezlerdi. Önünde koca bir yıl vardı. Uykusu gelinceye kadar, birkaç saat boyunca bu iyimserliğin içinde yuvarlandı, mutfağa dönüp biraz peynir ve bir parça kurutulmuş et yedi. Tekrar salona, haritalı odaya geçti. Kıpırdamadan haritaya bakıyordu. Kimseye bir yanıt borçlu değildi, özellikle de kendine. Romanya onun için ne ifade ediyordu? İçindeki bu tutku nasıl doğmuştu? Acaba ona farklı bir isim verebilir miydi? Açıklanamaz bir çekim, bilinemeyen bir arzu nasıl adlandırılabilirdi ki? Özellikle, hiç tanımadığımız bir ülkeye beslediğimiz, neredeyse metafizik bir sevgiyi mantıklı hâle getirmek için neden uğraşmalıydı? Tüm bu hikâye, nereden baksan çok eskiden başlamıştı; on beş veya yirmi yıl önce... Şimdiyse kendisi kırk yaşına bastı. Bu gezegende yıllar çok çabuk geçiyor. Aslında bu konuda yorum yapmaktan vazgeçsek iyi olacak. Ülkeyle dolaylı ya da dolaysız hiçbir ilişkisi olmamış birinin içinde yanan güçlü Romanya ateşinin varlığını bilmek yeterli. Bütün bu zaman boyunca haritalar, malzemeler, fotoğraflar ve orayla ilgili kültürel bilgiler toplamıştı; coğrafyasını avucunun içi gibi biliyordu. Daha evvel hiç konuşmadığı dili dışında, onu ilgilendiren fakat araştırmadığı

hiçbir şey kalmamıştı. Romanya hakkındaki bilgilerini saatlerce anlatabilirdi, ancak geçen zamanla birlikte kronik bir saplantıya dönüşen, üstesinden gelemediği bir şey vardı: Bir tek Romanyalı dahi tanımamıştı. Ve bu büyük arzu, giderek hayatının en önemli amaçlarından biri hâline dönüşmüştü. Tesadüfen de olsa onlardan birini bile tanımamış olmayı kabullenemiyordu.

O gece uyuyamadı. Sabırsızlığı o kadar büyüktü ki, gözlerini bir, belki iki saat kapamayı başarıp sabahı etti. Uyandığında çıkıp iskeleye kadar yürüdü. Sabah rüzgârı yüzünü okşarken hep tercih ettiği güzel kafeye kadar hayali bir çizgiyi takip ederek kıyı boyunu adımladı. Oturdu ve her zaman siparişini alan o güzel kızı bekledi. Kıza günaydın dedi ve bir sandviçle bir fincan çay söyledi. Kız teşekkür edip tam karşıdaki dükkânın girişinde gözden kayboldu. Adam yumuşak dalgaların varlığa gelişini izlemeyi sürdürdü; karşıda her zamanki gibi kayıklar, biraz daha ötede ise zar zor fark edilebilen kırmızı, büyük şamandıraya bağlı bir de bot vardı.

Saat dokuz olduğunda zamanın geldiğine karar verdi. Adımlarının hızı, yüzünde fark edilen gerilim ve bazı hafif kasılmaların onu ele vermemesi için büyük bir çaba harcadı. Köprüyü geçti, çaprazdan sağa döndü ve küçük yokuşu tırmanıp eski limanda sonlanan eğri yola çıktı. Yol, bir gün öncekinden daha hareketliydi. Kaldırımda insan kalabalığı gidip geliyordu. Bazıları, gelen otobüsü köşeden görmelerine imkân veren küçük kafede toplanmıştı. Yakınlarda, büyük kavşak üzerindeki devasa inşaattaki çalışmalar da başlamıştı; oraya yerleşmiş bazı ekiplerden oldukça neşeli bir gürültü yükseliyordu. Benzinlikteki mahallesine vardığında, limana en uzak olan dördüncü evdeki hareketliliği hemen fark etti. Evden bir adam ve bir kadın çıktı, alçak bir sesle konuşuyorlardı, fakat az sonra

kahkahayı patlattılar. Adam bahçe çitinden dışarı adım atana kadar kadın eve dönmüştü bile. Hayır, bunlar da Romanyalı değildi, diğerlerinden farklı bir hâlleri yoktu. Bu durumda uçtaki iki evi eleyebilirdi. İlki, dün gece bir ihtiyar ve iki gencin çıktığı; şimdi de bu çifte ait olan evi. Geriye diğer ikisi kalıyordu. Ancak gündüz aydınlığı sorun yaratıyordu; birinin onu deli gibi bir aşağı bir yukarı dolaşırken görmesi şu anda daha kolaydı. Yaptığı şey suç değildi, ama birinin şüphelenmesi iyi olmazdı. Bu nedenle tekrar gidip gelmeye başladıysa bile, attığı volta daha uzundu. Aşağıya doğru, kıyının yakınlarına dek ilerledi, oradan sadece evlerin cephelerini seçebildiğinden ancak figürleri algılayabilirdi. Bu basit fakat etkili yöntemle birkaç saat sonra, dünkü ihtiyarı ve az sonra geri dönmek üzere çıkmış olan adamı gördü. Diğer iki evcikte yaşam belirtisi bile yoktu. Bu, kuşkusuz onun cesaretini kıracak bir şey değildi, bakışları evlere dikili hâlde yürümeyi sürdürdü. Bu tören onu biraz yormaya başlamıştı ki birinin, birinci evin bahçesine girdiğini fark etti (Allahtan o an ayrıntıları çıplak gözle ayırt edebilecek denli yakındaydı). Adam cebinden anahtarları çıkardı ve içeri girdi. Kesinlikle oydu. Romanyalı olmalıydı, adamın sahip olduğu nitelikler ile kendi kafasındaki normlar birbirleriyle örtüşüyordu. Somut olmayan şeyler elbette katÎ sözcüklerle anlatılamazdı, ama sonuç olarak onları betimleyebilirdi; evet, adamın Romanyalı olması lazımdı. Boğazında bir düğümle, adamın tekrar çıkmasını ve onu daha yakından incelemeyi umarak eve doğru yürümeyi sürdürdü. Belki bu arada başka biri daha burnunu çıkarırdı. Fakat takip eden bir saat boyunca yine sessizlik hüküm sürdü.

Bu ilk karşılaşma yeterliydi, kimseye hiçbir zararı yoktu. Aile fertlerinden birini görmüştü; var oldukları kesinleşmişti. Başkan yardımcısının onlar hakkında söyledikleri doğru olmalıydı.

Kendisi de açgözlü bir aceleci değildi, oldukça vakur görünüyordu, artık orada oturduklarını biliyordu ve varlıkları, başkan yardımcısının fantezisi değildi. Gerçekten oradaydılar. Yanlış görmemişti. O adam gerçek bir Romanyalıydı, çok gençti; tam hesabını yapamamıştı ama ondan belki altı yedi yaş küçüktü. Otuz beş yaş civarlarında, sarışın olmalıydı. Belki açık renk gözlü, bundan emin değildi; ama bunlar onu daha genç gösteriyordu. Uzun lafın kısası, bunca çaba boşa gitmemişti. Artık burada yaşadıklarını biliyordu. Ufak bir hata payı bırakmışsa da, hayır, imkânsızdı, hata filan yoktu. Onların yanındaki tek katlı evi kontrol etmemişti. Orada inşaat işçileri veya Romanya'yla hiçbir ilişkisi olmayan yerli bir aile yaşıyor olmalıydı.

Öğleden sonra geç saatlerde, koltuğuna oturmuş, kuru etlerini memnuniyetle çiğnerken kendine, gördüğü adamın ailenin babası olup olmadığını soruyordu. Baba, o olmalıydı; başka kim olabilirdi ki? Eğer oğulsa, zira başkan yardımcısı bir aile olduklarından söz etmişti, babası epey yaşlı olmalıydı ki yaşını başını almış insanları Romanya'dan ta buralara kadar taşımak pek olacak iş değildi. Görmüş olduğu adam babaysa, sonuçta küçük çocukları da olmalıydı. Her neyse, durum akla uygun görünüyordu. Onları tespit edebilmişti. Normalde sevinçle kutlama yapması gerekirdi; yaşamı boyunca bu ânı beklemişti, ancak koltukta hareketsiz kalmayı tercih etti ve sonraki hareket planına yoğunlaşmayı yeğledi. Gecenin geç bir vaktinde, uyumaya karar vermeden önce, sadece kısa bir süreliğine yerinden kalkıp açık pencereden dışarıya bir göz attı. Hava hâlâ serindi; gökcisimleri yaz mevsiminin tertemiz gökkubbesinde net bir biçimde seçiliyordu. Bir düşünceyle gülümsedi ve gözlerinin içi parladı. Pencereyi kapatıp yatak odasına yöneldi.

Ertesi gün, rıhtımdaki sabah yürüyüşünü atlayıp doğrudan benzinliğe gitti. Daha fazla kanıta ihtiyacı vardı. Taktiğini değiştirmedi, yine yokuş aşağı giden yoldan başladı. Ceketlik hava değildi, bayağı sıcaktı. Ceketini çıkarıp eline aldı. Her halükârda öğleye kadar hiç şansı yoktu. Tek olumlu şey, hiç değilse dördüncü evde yerel halktan kimselerin yaşadığının tasdiklenmesiydi; durum zaten açıktı. Daha sonra, izlemeye zorunlu bir ara verdi, çünkü açlıktan ölmek üzereydi. Eve dönmedi; şehir merkezinde bulunan lüks bir restoranda yemeyi tercih etti. Şehir büyük değildi, kolaylıkla yürünebilirdi. Balık ve yanında bol miktarda ekmek yedi. Az sonra benzinliğe doğru tekrar yola koyulduğunda, midesindeki ağırlığı hissedip yediğine pişman oldu. İnşaattaki işler iyice yoğunlaşmıştı; büyük bir kamyondan malzeme boşaltılıyor, karıncalar gibi iskeleye doluşmuş işçiler birbirlerine ne yapmaları gerektiğini söylüyorlardı. Bildiği noktaya ulaşmakta gecikmedi. Görünen o ki bu kez şansı gerçekten yaver gitmişti. On dakika bile beklememişti ki genç bir kadın ile kızı olduğu ilk bakışta fark edilen bir çocuk evden çıktılar. Kadının, ailenin annesi olduğuna kuşku yoktu. Aşağı yukarı otuz yaşında olmalıydı; sarı saçlı, beyaz tenli, annesinin sadık bir kopyası olan kız ise altı yedi yaşlarındaydı. Anne kadife gibi baldırlarını, omuzlarını ve göğüslerini açıkta bırakan rengârenk çiçek desenleriyle süslenmiş beyaz elbisesiyle çok güzel bir kadındı. Göz kamaştırıcıydı. Ağır adımlarla çıktılar; tam bahçe kapısının önünde biraz durup alçak sesle konuştuktan sonra, kaldırım boyunca şehir merkezine doğru yürümeye başladılar.

Fırsattan istifade edip onları izlemeye koyuldu. Yaklaşık elli metre arkalarından yürüyordu; gelip geçen diğer kişilerde, Zerin'in onları izlemekte olduğuna dair hiçbir endişe ve kuşku uyanmıyordu. Zaman geçtikçe anne figürü ona gitgide çekici

gelmeye başladı; anne, kızının elini tutup ona bir şeyler söylüyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı. Rıhtıma çıkan anacaddeye geldiler. Dikkatle çevrelerine bakındılar ve karşıya geçtiler. Arkalarından o da geçti, onları bir an olsun gözden kaybetmedi. Köprüyü geçtiler, galiba çarşıya yöneleceklerdi. Yan yana sıralı pek çok mağaza vardı. Bir kasap dükkânına girdiler. O da girişin sol çaprazındaki bir banka oturdu; böylece onları net bir şekilde ve dikkatlerini çekmeden gözleyebiliyordu. Şimdi bir bankın önünde ayaktaydılar, bazı kavanozlara bakıyorlardı. Anne kavanozların içindekileri göremediğinden tek tek incelemeye başladı. Önce yanlarına, sonra altlarına bakıyordu; kimbilir belki de son kullanma tarihlerini veya fiyatlarını görmek istiyordu. Sonunda hiçbir şey almadı ve mağazanın içine, etlerin bulunduğu buzdolabına doğru ilerledi. Görevli onu selamladı. Onu tanıyordu, sürekli bir müşteri olmalıydı. Anne görevliye bir şeyler söyledi. Bunun üzerine adam, buzdolabından bir parça et aldı ve küçük parçalar hâlinde kesti. Adam anneye bir şeyler söyledi sanki; galiba bir şaka yaptı, tek başına güldü ve eti paketleyip uzattı. Daha sonra mağazanın, görüş alanının dışında kalan sağ bölümüne, onun banktan seçemediği bir tarafa geçtiler. Fakat birkaç dakika sonra çıktılar. Kadının elindeki paket hafif olmalıydı. Kuşkusuz, içinde et vardı; gerçi başka bir şey de olabilirdi, onu bilemiyordu. Biraz uzaklaşmalarını bekledikten sonra, yine peşlerine takıldı. Sıradaki mağazaya girdiler. İyi bilinen büyük bir bakkal dükkânıydı. Kendisi de oradan alışveriş yapardı. Fazla düşünmedi, doğrusu onu sonuca götürecek başka bir şeyler yapmalıydı. İki üç dakika geçmesini bekleyip içeri girdi. Neyse ki bu saatte dükkân yeterince kalabalıktı; onlardan bir adım ötedeki kapıyı açtığında, anne ve kız farkına bile varmadılar. Kız elinde tuttuğu bir şekerlemeyle annesine

istekli istekli bakıyordu, ama annesi hızlı bir hareketle şekerlemeyi kaptığı gibi yerine koydu. Küçük mızıldandı, sesini biraz yükseltti ve annesinin elini çekiştirdi, ama kadının beklenmedik sert davranışıyla sesini kesti. Rumence konuştular, onları duydu, ama tek kelime anlamadı. Yine de Rumence konuştuklarından hiç kuşkusu yoktu. Kalbi kuvvetle çarpıyordu, önünde bulduğu rastgele bir ürünü içgüdüsel olarak aldı ve kasaya gitti. Sakin görünmeye çalışıyordu, parayı ödedi, aranan bakışlarla etrafı şöylece bir süzdü ve dışarı çıktı. Az sonra dükkânın kapısı açıldı ve anneyle kızın dönüş yoluna saptıklarını gördü. Anne biraz kederli görünüyordu. Belki de o öyle sanıyordu. Kız bir şey söyledi, Rumence bir şarkı tutturup gülerek dansa başladı. Gördüğü şey onu büyülemişti, mutlulukla karışık bir çeşit hüzün de hissetti. Bir şey söyleyemedi, hiç tepki veremedi. Sorun, kuşkusuz bu dili bilmemesi değildi. Anne zaten yerel dili konuşuyordu, onu alışveriş yaparken duymuştu. Üstelik kötü de değildi, karakteristik bir aksanı vardı. Bilen biri, bunun Doğu Avrupa aksanı olduğunu anlardı. Ama ne yapabilirdi? Şu anda hiçbir şey yapamazdı. Onları izlemenin yarattığı büyük sevinçten aldığı hazzın tadını çıkarabilirdi sadece. Dönüşte aynı güzergâhı izlediler, köprüden geçtiler, yan yola çıktılar ve doğruca yokuşa devam ettiler. O ise güvenli bir mesafeyi korumaya özen gösteriyordu; hiç hata yapmadı, her şey planladığı gibi gitti. Gidecekleri yere, yani evlerine vardıklarından emin olduğunda kavşaktan dönerek ters yöne, kendi evine doğru yürüdü.

Eve döndüğünde sevinçten uçuyordu. Bir içki koydu, radyoyu açtı, neşeli bir müzik seçti. Bir süre sonra yemek yapmaya karar verdi. Buzdolabını açtı, biraz sebze ve buzluktan da bir balık çıkardı. Balığı çözülsün diye dışarıda bıraktı. Sebzeleri kesti, dolabı açıp kapadı. Son olarak, bir şişe yağ ve üç de soğan aldı.

Kısa süre sonra yemek tencerede yavaş yavaş kaynamaya başlarken o da Romanya haritalı odaya gitti. Büyük, karton yüzeyi, yine keyifle incelemeye başladı. Acaba nereden gelmişlerdi? Hayır, kehanette bulunmanın tuzağına düşmeyecekti. Bir adım atmıştı ya işte, zaten er geç öğrenecekti. Yıllarca bu ânı beklemişti, doğru ve düzenli davranmak gerekiyordu. Her eylem ayrıntılı irdelemelerden sonra uygulanacaktı.

Yemeği harika görünüyordu. Aldığı her lokma damağında tanımlanamaz bir hazza yol açıyordu. Son zamanlarda buna benzer bir hoşnutluk duygusu hissettiğini anımsamıyordu. Az sonra koltuğuna iyice yerleşti ve belirsiz bir geleceği düşlemeye başladı. Görüntüler arkalarında iz bırakmaksızın birbirlerinin yerini alıyordu. Eski bir şarkıyı mırıldanarak tabakları yıkadı, zaman geçtikçe yorulduğunu hissetti. Fakat o ender rastlanan eksiksizlik duygusu sürekli oradaydı ve tam da bu keyifle, gece yarısından biraz sonra uykuya daldı.

Ertesi gün yine işine koyuldu. Sabah sekize doğru benzinliğin karşısındaydı. Yaz sıcağını hafifleten hoş bir esinti vardı, insanlar caddede ve yan sokaklarda dolaşıyordu, inşaattaki işler ise kesintisiz sürüyordu. Saat ona kadar, küçük tek katlı evlerde yalnızca bir hareket gözlemlenmişti; o da buralı çiftin evindeydi. Diğer kiracılar yokmuş gibi görünüyordu. Küçük yolu, elleri ceplerinde inip çıkıyordu. Yokuşun tepesine vardığında, tekrar inişe geçmeden önce bir iki dakika kadar dikiliyordu. Bereket versin ki o bölgede dükkânlar yoktu; aksi hâlde ilk anda onu tanıyanlar çıkabilirdi. İki saat daha geçti; tam limandaki kafelerden birinde kısa bir mola vermeyi düşünmüştü ki birinci evin kapısının açıldığını gördü. Baba dışarı çıktı ve pencerenin dışındaki bir şeyleri tamir etmeye koyuldu; anne de ona bir şeyler söylemek için çıktı ve hızla içeri döndü. Baba kısa bir süre

dışarıda kaldı, bir iki kez içeri girdi ve sonunda küçük bir çocukla dışarı çıktı. Oğlu olmalıydı. Hızlı adımlarla uzaklaşmalarını izlerken aralarındaki benzerliği gözlemledi; aile resminde bir simetri vardı. Kız, küçük bir anne; oğlansa küçük bir babaydı. Oğlan ablasından çok küçük değildi; aralarında olsa olsa bir iki yaş vardı. Tatlı yüzlü, zayıf, uzunca boylu, küçük bir çocuktu. Babasıyla arasında gerçekten büyük benzerlikler vardı. Ayrıca, gözlemleyebildiği kadarıyla, adam da çocuksu bir yüze sahipti.
Onları izlemek, anneyle kızı izlemekten çok daha zordu, çünkü adımları fazlaca hızlı ve enerjikti. Köprüyü neredeyse koşarak geçtiler, keyifli görünüyorlardı. Baba, kollarını havada bazı şekiller oluşturacak şekilde sallıyordu, sanki bir şeyi açıklamak ister gibiydi. Caddeye vardılar; solda, dükkânların bulunduğu yolda durdular, sonra kıyıya doğru devam ettiler. Onları belli bir uzaklıktan izlemek zorundaydı. Arkalarından koşmaya kalksa herkes onu görecekti, bu riski göze almayı istemiyordu. Limanın arkasında, eski bir taverna ile bir eczanenin arasına sıkışmış, alet edevat satan küçük bir mağazaya girdiler. Kesinkes yakınlaşmayacaktı, onu saklayabilecek bir kalabalık yoktu ortada. Karşı köşede durup onların çıkmasını bekleyecekti. İçeride uzunca bir zaman kaldılar, çıktıklarında oğlanın elinde plastik bir torba vardı. Rumenceyi tekrar duymayı çok istedi, ancak onları ayıran uzaklık buna izin vermeyecek kadar büyüktü. Dönüşte biraz daha ağır yürüdülerse de ona düşen rol pek kolay değildi. Adımlarında anne ve kızınki gibi bir uyum ve ritim yoktu; bir ağırlaşıyorlar, bir hızlanıyorlardı; başlarını geriye çeviriyor, baba oğluna bir şeyi açıklarken bir süre duruyorlardı. Koşullar onları ayrıntılı bir şekilde gözlemlemeye pek elverişli değildi. Bu durum onu birden kızdırdı, ama hızla bu hissi savuşturdu. Nankörlük ettiğini düşündü. Son birkaç gün içinde aniden ortaya çıkan ve hayatını değiştirip ona anlam kazandıran

şeyler için şansına minnet duymalıydı. Coşkulu olmaması mümkün müydü?
Onları kendi başlarına bıraktı ve bir kahve içmek için iskelede durdu. Kayıklar sıra sıra bağlanmıştı, çok daha uzakta küçük bir sandal duruyordu. Beyni binlerce düşünceyle oyulurken kahvesini içti. Aile hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu; hâlâ el yordamıyla ilerlemekteydi, neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bu arada, yollarda coşkulu adımlarla yürümeleri, heyecanları ve ilk iş olarak, belki de şehre varır varmaz belediye binasına gitmelerinden, şehre yeni geldikleri sonucuna vardı. Fakat öte yandan, kasaptaki görevli sanki anneyi tanıyormuş gibi selamlamıştı, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı elbette. Ancak yerel dili konuştuklarından da emindi, yani önceden ülkenin başka bir bölgesinde yaşamış olmalıydılar. Onlara yaklaşmak için bir plan yapmak zorundaydı, gün boyu onları takip etmek anlamsızdı. Böyle devam ederse er ya da geç onun farkına varacaklardı.
Kaygılı ama yine de iyimser düşüncelerle evine döndü. Bir şeyler atıştırdıktan sonra sevgili koltuğuna oturdu. Yapacak bir şeyi yoktu. Yıllarca babasının bıraktığı devasa mirasla ve rahmetlinin, artık başkalarının yönettiği fabrikasının cömert kâr paylarıyla yaşıyordu. Keza, babasının büyük oranlarda pay sahibi olduğu büyük bir şirketten de geliri vardı. Sempatik bir adamdı. Bölgede herkesle iyi ilişkilerini korumasına rağmen, gerçekte bir tek arkadaşı bile yoktu. Bununla birlikte, hemşerileriyle hiçbir çatışması olmadı; yerli halkın saygı duyduğu, kibar bir adamdı. Hiç seyahat etmedi, günlük programını asla değiştirmedi. Ancak tüm bu monotonluğa karşın, asla ağır, asık suratlı bir adam olmadı; her zaman hoştu ve güzel yüzü tartışmasız bir iyimserlik taşırdı.

Romanyalı aileye yaklaşmak için daha kurnazca bir yol bulmaya kararlıydı, fakat beyni patlayana dek düşünmesine karşın, aklına bir fikir gelmiyordu. Koşullar kolay değildi, her davranışına dikkat etmesi gerekiyordu. Ancak kaygılanmaya gerek yoktu, henüz erkendi. Bu serüvene başlamasının üstünden henüz bir iki gün geçmişti ve hâlihazırda az şey de başarmamıştı: Aileyi bulmuştu, Romanyalı olduklarını saptamıştı, nerede yaşadıklarını biliyordu. Belki başkan yardımcısı daha fazla yardımcı olabilirdi. Bölgenin nüfus kütüklerinde kaydolmaları, onlar hakkında ayrıntılı belgelere doğrudan ulaşabilmek demekti. Basit bir telefon konuşması ve başkan yardımcısının küçük bir torpili belki işi kolaylaştırırdı. Ama kişisel onur ve güvenilirliği bu yüzden riske girebilirdi, asla böyle bir hatır işi isteyemezdi. Bununla birlikte, ona Romanyalıların geldiğini haber veren zaten Bay Başkan Yardımcısı değil miydi? Yo, hayır, bu hikâyeye onu daha fazla karıştırmayacaktı.

Bir saat böyle geçti, keyfi çok iyiydi. Evin odalarını neredeyse dans eden adımlarla dolaştı, buzdolabını açtı, bir şeyler atıştırdı, haritaya kaçamak bir göz attı ve koltuğuna yerleşip düş kurdu.

Ertesi gün erken uyandı, sıcak bir banyo yaptı, söğüş etlerinden yedi ve sokağa çıktı. Rıhtımdaki sevgili kafesine uğrayıp çayın ve mavi denizin keyfini çıkardı; dokuza doğru kalktı ve benzinliğin –başka nerenin olabilir ki zaten– yolunu tuttu. Ancak sabahın köründe hiçbir şey yakalayamadı. Birinci evden kimsenin çıkmaması ona garip geldi, belki ailecek erkenden çıkmışlardı. Ama nereye gidebilirlerdi ki? Bu yetmezmiş gibi, son evdeki adam (o gün, eve en az on sefer girip çıkmıştı) ona biraz garip, sanki kuşkulanırcasına bakıyor gibi geldi. Bu kendi kuruntusu da olabilirdi elbette. Gitmeye ve öğleden sonra tekrar dönmeye

karar verdi. Bazı ödemeleri yapmak için tekrar yola düştü, kıyıdaki bir restoranda yemek yedi, dikkatini zaman öldürmek için aldığı gazeteye vermek için nafile çaba harcadı ve saat beşe doğru gözetlemeye devam etti. Bu iş biraz monotonlaşmaya başlamıştı, kendini yorgun hissediyordu, daha fazla sürdüremeyecekti. Başka bir metot bulması gerekiyordu. Her gün Romanyalıların kapısının önünde yaşamak olanaksızdı, aslında pek bir şey de bulamamıştı ve açıkçası onları gözetleme işini çoğu zaman zevk almadan yapmıştı.

Saatler geçmiş, ama herhangi bir değişiklik olmamıştı. Sinirleri bozulmuştu. Diğer evler görece daha canlıyken Romanyalılarda çıt yoktu. Böyle durumlarda hep olduğu gibi, tam gitmek için hazırlandığı sırada, uzaktan siluetlerini fark etti. Hepsi bir aradaydı; anne, baba, kız ve oğlan... Bir yerden dönüyorlardı, nereden olduğunu bilemiyordu; gerçekçi olmak gerekirse onlar hakkında bir şey bildiği yoktu, tek bildiği Romanyalı olduklarıydı. Herhangi biri, kendi kendine bir oyun oynadığını söyleyebilirdi. Oyuna ondan başka katılan kimse yoktu. Kuşkusuz bu düşünce, onu korkutuyordu. Yaklaştıklarını gördüğünde, onlara doğru koşmak, onu iyice görmeleri için bağırmak istiyordu, ama hayır, o esnada kafasındaki bulanıklıktan kurtulması gerekiyordu, olayların ciddiyetine uymak zorundaydı. Evlerinin bahçesine girdiklerini gördü, neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Baba birkaç saniyeliğine evin kapısının önünde durdu, belli ki anahtarı arıyordu. Diğer üçü ise arkasındaydı. Sonra yine görüş alanının dışına çıktılar. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı, zaten geç olmuştu ve tekrar çıkmaları gibi bir olasılık yoktu; olsa bile en fazla arkalarına takılırdı ki artık bu şekilde hiçbir şey kazanamazdı.

Kapı, arkalarından kapandığında derin bir iç çekti ve hızlı adımlarla evine ulaştı. Artık sorunu çözüme ulaştırmak için ince

işlenmiş yeni bir planın gerektiği kesindi. Uykusunda çok kaygılıydı, yatağında topaç gibi dönüp durdu; bazı düşünceler huzursuzluğunu artırdı. Ertesi gün de bırak mutat turuna çıkmayı, casusluğa gitmesini bile engelleyen, kuvvetli bir sağanak vardı. Akşamüstü fikrini değiştirdi; onlarla kurmuş olduğu bağlantıyı yitirmekten korkuyordu. Bu yalnızca izlemeye dayalı bir ilişki olsa da, onu umutla dolduruyordu. Tabii ki aynı noktaya gitti ve onları –hepsini birden– o gizemli ortadan kayboluşlarından geri dönerlerken gördü. Yüzleri asık gibiydi. Belki de yanılıyordu, ama en azından onları gözlemlemek üzere yetiştiği şu birkaç saniye içinde, anneyle baba ağızlarını açıp tek söz etmediler; aksine, bu kez çocuklar sohbet ediyor, ancak onlar da pek canlı görünmüyorlardı.

Kendini kötü hissediyordu, umutsuzluğun eline düşmüştü, fakat içsel bir güç aniden harekete geçmesini sağladı. Doğru düzgün düşünemediğini anladı. Zaten başka türlü nasıl olacaktı ki? Bu teknik bir aksaklık veya bir planlama sorunu değildi, somut koşullarla ilgiliydi. Tanımadığı bu insanlarla başka ne yapabilirdi? Tek yol, eninde sonunda bu insanların karşısına çıkmak, kendini tanıtmak ve bu saklambaç oyununa bir son vermekti. Yine limanın kuzey ucundaki bir restoranda, sakin bir yerde, seçkin müşterilerle pahalı yemekler yerken, ki son zamanlarda çok yiyordu, beyninde envai çeşit tutkulu fikir fırıl fırıl dönüyordu. Düşünce bombardımanı içinde yemeğini çiğniyor ve gözleri bin türlü ilhamla parlıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Bu keyifli akşam yemeğinin sonunda planı son şeklini aldı. Birkaç gün daha onları izlemeyi sürdürecekti. Günlük yaşamlarına girebilmek için faaliyetlerine dair eksiksiz bir manzara edinmeyi amaçlıyordu.

Öyle de oldu. İzleyen on gün boyunca onları gözünden kaçırmadı. Şafakla beraber evlerinin karşısına dikilip sabırla

bekledi. Bir annenin güzergâhını izliyordu, bir babanın. En sık karşılaştığı şey, ilk günlerde de gördüğü gibi anneyle kızın ve babayla oğulun ikili olarak dışarı çıkmasıydı. Bu durum ancak bir iki günlüğüne değişti. Dikkatleri çekmediğinden emin olmak için her gün giysi değiştirmeye, çarpıcı renkler veya göze batacak kıyafetler giymemeye özen gösteriyordu. Bu on gün içinde hangi gıdaları tercih ettiklerini, babanın sürekli hangi meşrubatları seçtiğini, hangi tatlıların çocukları çıldırttığını (sırf onların hatırı için yalnızca bir sefere mahsus olmak üzere tatlı almışlardı) öğrendi. Baba limanın arkasındaki çeşitli aletler satan mağazaya takıntılıydı, anne ise genellikle hiçbir şey almadığı, giysi pazarındaki az müşterili dükkânları dolaşmaya. Öğleden sonraları dışarı çıkmalarındaki gizemi de çözdü; bir iş bulabilme umuduyla bölgenin iş bulma merkezine bir koşu uğruyorlardı, ancak bunu geç vakitte yaptıklarından çabaları boşunaydı, daima başları öne eğik geri dönüyorlardı. Onlarla ilgili her şeyi kaydediyordu; hayır, üstelik bir kâğıda da değil, kimsenin defalarca denese bile asla nüfuz edemeyeceği, beyninin en derin kıvrımlarına... Uzun zaman sonra bu on günü özlemle anımsayacaktı. Yorucu bir günü bitirdikten sonra vardığı evinde sıcak bir banyo yaptı. Yemeğini iştahla yerken Romanya haritasını inceliyordu.

Tüm bunlar bir pazar günü, onları gördüğü ilk andan tam on üç gün sonra son buldu. Şimdi doğru zamandı. Yapmaya hazırlandığı şey aşırı karmaşık değildi, ancak kesinlikle çok cesurcaydı. Zaten başka bir çözümün olmadığı açıktı. O sabah yine erken uyandı, ama hemen dışarıya çıkmadı. Sıcak bir kahve yapıp kendini toplamak amacıyla koltuğuna oturdu; düşüncelerini ve yükselen adrenalin düzeyini kontrol altına almak için gözlerini egzersiz yapar gibi açıp kapattı. Bu, öğlene kadar sürdü. Kalktığında gardırobundan sade, güzel bir takım

elbise seçti. Aynaya baktı. Hoştu. Hareketleri sakin ve kendinden emin olduğu izlenimini veriyordu, güven verici bir havası vardı. Artık yola çıkma vakti geldiğinde, gerekli şeyleri alıp almadığından emin olmak için ceplerini kontrol etti ve sakin bir davranışla, küçük sarayının büyük kapısını kilitleyip çıktı.
Çok hoş bir gündü. Tatlı serinlik gülümsemesine yol açtı; yavaş yürüyordu, aynı yavaş adımlarla caddeye çıktı. Kısa bir süre, önce nereye gitmesi gerektiğini düşündü; sonunda çarşıya yöneldi. Kadın giysileri satan bir mağazaya girdi. Vitrine çok şık parçalar yerleştirmişlerdi. Kadın görevli onu gülümseyerek karşıladı, çok nazikti ve nasıl bir şey aradığını sordu. Normal ölçülerde, belki biraz daha ince, genç bir kadın için şık bir yazlık elbise istediğini söyledi ona. Kadın ona çok güzel elbiseler gösterdi. O, yukarıdan aşağıya doğru indikçe bulanıklaşan bir mavi renkte, garip tasarımlı birini seçti; seçiminde fikir birliğine vardıklarını belirten bir yüz ifadesi vardı kadının. Ödedi ve tekrar caddeye çıktı. Bir sonraki dükkân, iki blok aşağıdaydı. Burada işler daha kolay olacaktı, çünkü oranın devamlı müşterisiydi. Mal sahibi onu karşıladı ve bir kahve ısmarlamayı önerdi. Kibarca reddetti, acelesi vardı, bir takım elbise istiyordu; hayır çok resmî değil, açıkçası, onu kendisi için istemiyordu, daha küçük bir numaraya ihtiyacı vardı, hediye olacaktı. Adam bir dizi takım elbise gösterdi, ona fazla resmî göründüler, daha gündelik bir şey istediğini vurguladı. Patron anladı, onu mağazanın girişindeki başka bir bölüme götürdü. Evet, aradığı buradaydı. Açık gri bir takım, sade ve güzel. Uygun göründü, parayı ödedi ve çıktı. Kaldırımda yürüdü; dışarısı yeterince kalabalıktı, ortam keyif vericiydi. Geriye doğru döndü, köprüden geçti, fazla kalabalık olmayan paralel bir sokağa vardı ve köşeden sola döndü. Bir mağazanın büyükçe kapısını itip içeri girdi. İçeride yaklaşık elli yaşlarında güzel bir

kadın vardı, onu güler yüzle karşıladı. Ondan biri kız, biri oğlan için iki takım çocuk giysisi istedi ve çocuk modası hakkında epeydir fikri olmadığını söyleyerek seçimi ona bıraktı. Belli ki bu durum kadının hoşuna gitti; ona sadece çocukların yaşını sordu. O ise emin değildi, eliyle boylarını gösterdi, kadın anlamış görünüyordu. Bir süre gözden kaybolduktan sonra bir kucak dolusu elbiseyle döndü. Adam memnuniyetle gülümsedi, zaten aklından bu tür şeyler geçmişti. Yeterliydi. Kadın son kararını vermesini söyledi. O da, daha açık renklerden almaya karar verdi.

Neredeyse bitmiş, geriye bazı ayrıntılar kalmıştı. Hızlı adımlarla tekrar merkez caddeye döndü, büyük dükkâna girdi, bu kez seçim yapmak kolaydı. Bir torbaya şekerleme, çikolata ve dükkân sahibi şeffaf jelatinlere sardığı için daha da hoş görünen tatlılardan doldurdu. Memnuniyetle ödemeyi yaptı, çıktı ve elinde alışveriş paketleriyle sokağın ucunda biraz durdu. Hazırdı. Artık geri dönemezdi. Heyecanı büyüktü, fakat sakin ve soğukkanlı kalmayı başardı. Bu cesareti nereden bulduğuna içten içe şaşırdı. Son çizgideydi artık. Derin bir soluk alarak belli bir ritim tutturup benzinliğe doğru yola koyuldu, her şey denetim altındaydı. Romanyalıların evinin köşesine varmak üzereyken yutkundu; bilinçsizce ve kuvvetli bir şekilde poşetleri sıktı. İçerde oldukları kesindi. Geçen pazar çıkmadıklarını anımsıyordu, fakat evde değillerse de zararı yoktu. Onları gerektiği kadar beklerdi. Kapılarının önüne vardı. Birkaç saniye durakladıktan sonra kapıyı çaldı. Kapının ortasına dengeli birkaç vuruş; onları ürkütecek kadar sert değil, fakat işitecekleri kadar kuvvetli. Kısa süren bekleyişin ardından kapı açıldı. Açan babaydı. Bir müddet sessizce bakıştılar.

Biraz sonra, “Buyurun, ne istemiştiniz?” diye sorduğunu işitti. Konuşması nispeten iyiydi; ağır olmamakla birlikte, kesinlikle bir yabancının aksanı vardı.
“Tünaydın. Sizler için geldim, açıklayacağım.” Sakin görünmeye çalışıyordu, ama hafiften endişelenmeye başlamıştı.
Genç adam onu duydu, fakat içeri geçmesi için yol vermedi. Zerin, nasıl davranması gerektiğini düşündüğü sırada, anne şaşkın bir şekilde kapıda göründü. Yakından çok daha güzeldi; gözleri capcanlıydı, yüzü ışıl ışıldı, saçları öğle güneşinin altında parlıyordu. İlk kez onu böyle yakın bir mesafeden görüyordu. Aralarında kısa bir bakışma yaşandı. Kadın galiba kocasına bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu, fakat Zerin onu durdurdu.
“Romanyalı değil misiniz?” diye gülümsedi; bunun o esnada çok uygun bir cümle olduğunu zannediyordu.
“Evet, öyleyiz,” dedi baba, ürkekçe. “Bizimle yurttaş mısınız? Siz de mi Romanya’dansınız?”
“Hayır değilim... Açıklayacağım,” diye isteksizce yanıtladı. Aldığı poşetler hâlâ elindeydi.
Onları birlikte içeri geçmeye özendirmek istermiş gibi bir yüz ifadesi takındı, ancak diğerleri yolu açmadı, bedenleri kapının önünde etten bir duvardı. O sırada içeriden kızın sesi duyuldu, Rumence konuşarak annesine sesleniyordu. Küçük, neden kapı eşiğinde dikilip durduklarını soruyordu, bunu açık açık anladı; zaten başka ne olabilirdi ki?
“Tam olarak ne istiyorsunuz?” diye araya girdi anne, sesi saldırgan değil, ancak açıkça kuşku yüklüydü.
Sorunun mantıklı olduğunu düşünüp yanıtladı:
“Memleketiniz Romanya’yı çok severim, sadece size bir merhaba demek istemiştim. Şehrimize geldiğiniz için çok mutluyum.”

Diğerleri dinlerken biraz yumuşamış gibi görünmelerine karşın, inandıkları falan yoktu. Bir adım geri attı ve gülümseyerek, "Zararı yok, başka sefer," dedi.
Tepkisi çiftin üzerinde biraz utanma duygusu yaratmayı başarsa da, onu içeri davet etmelerini sağlamadı. Ama oldukça ciddi, iyi giyimli ve hoş biri olması elbette iyi bir izlenim yarattı.
Sonunda adam, "İçeri girin ve bizden ne istediğinizi söyleyin," dedi.
Onlara gülümseyerek teşekkür etti. Diğerleri geçmesi için yolu açtılar.
Girerken, etrafa doymaz bir merakla baktı. Ufacık bir evdi. Mutfak olarak da kullanıldığı belli olan küçücük bir salonu, biraz ötede küçük bir masa, bir kanepe, bir koltuk ve iki küçük, güzel ahşap sandalye, arkada bir elektrikli fırın, onun arkasında lavabo, mutfak eşyaları ve kenarda da buzdolabı vardı. Çocuklar döşemeye oturmuş, oyun oynuyorlardı. Onun içeri girdiğini gördükleri zaman, yerlerine çakılıp kaldılar; ağızları neredeyse bir karış açık hâlde ona bakıyorlardı. Kız aşırı sarışındı, annesinden bile sarışın, gözleri pırıl pırıl, cildi bembeyazdı. Oğlan utangaç ve saygılı görünüyordu.
Anneyle baba onu kanepeye buyur ettiler. Sevinçle ceketini çıkardı ve içinde hediyelerin bulunduğu paketi küçük masaya bıraktı. Çocuklar yerde oturmayı sürdürüyor, ebeveynlerinin yüzünde, olan biteni kavramalarına yarayacak bir belirti arıyorlardı. Büyük bir şaşkınlık hâli hâkimdi, ama sessizlik bir şekilde bozulmalıydı.
İyi bir ruh hâliyle, gülümsemeyi bırakmadan, "Size söylediğim gibi," diye tekrar söz aldı. "Ülkenizi çok seviyorum ve sizleri tanımak istedim. Geçmişte tanığım bir tek Romanyalı yok."
"Romanya'yla ilişkiniz nedir?" dedi baba. Şimdi daha rahat görünse de, hâlâ bir nebze diken üstündeydi.

“Maalesef hiçbir kişisel ilişkim yok, fakat ülkeniz hakkında her şeyi biliyorum. Tüm şehirlerini, nehirlerini, haritadaki her bölgeyi... Dilini anlayabilirim. Konuşmayı bilmiyorum, ama sesleri, tınısını tanıyorum.”
Tarzı dürüst ve sıcaktı ve geçen zaman, onu çiftin gözünde daha da sempatik hâle getirdi. Aynı şey çocuklar için de geçerliydi, rahatlamışlardı. Anne bir bardak su getirdi. Anneye teşekkür etti. Ardından anne, dinleme isteğini belirtmek için gülümsemeye çalışarak ona, “İyi de Romanya’yı neden seviyorsunuz?” dedi. “Oralı akrabalarınız mı var?”
“Hayır hayır, hiç kimsem oralı değil. Bilmiyorum. Ben burada doğdum. Yıllar önce ülkeniz ilgimi çekmeye başladı. Ne zaman olduğunu bile anımsamıyorum, uzun zaman geçti. Romanya her zaman en büyük rüyam oldu.”
Baba, eşinin dibinde, dikkatle dinliyordu. Çocuklar dili pek anlamıyorlardı, ama güvende hissediyorlardı. Epey süredir, bakışlarının masanın üzerindeki alışveriş poşetinde olduğu çok açıktı.
“Bizi nereden öğrendiniz?” diye sordu genç baba.
Bu soruya karşılık ne diyeceğini hesaplayıp yanıtladı:
“Belediyedeki bazı dostlarım –ben yıllardır bu şehirde yaşıyorum– varlığınızı fark ettiklerinde bana haber vermeye koştular. Onlar da heyecanlandılar ve bu çılgınlığımı da bildiklerinden fırsatı kaçırmadılar. Adresinizi onlara sorma cesaretini gösterip ısrar ettim, eğer bana vermezlerse onları rahat bırakmayacağımı söyledim. İşte böylece güzel ailenizi öğrendim ve sizi buldum.”
Kısa süre kimse konuşmadı. Anlamaya çalışıyorlardı. Görünüşü, davranışları ve ses tonu ciddi bir adam olduğunu gösteriyordu. Bir an bile ondan gelecek bir tehdit hissetmediler. Nasıl tepki vermeleri gerektiğini bilmiyorlardı, ama onun için de o kadar

kolay değildi. En azından bir başlangıç olmuştu; onların arasında, onların evindeydi.
Bu kez suskunluğu parçalayan kız oldu:
“Baba, poşetlere bak!”
O da yerel dili çok iyi konuşuyordu. Çocukların sadece Rumence konuştuklarını zannetmekle hata etmişti. Üstelik kız kıskanılacak bir aksana sahipti. Bakışlarını, tatlıların bulunduğu poşetten ayıramıyordu. Baba, biraz utanç duyarak, kıza sertçe baktı. Ancak Zerin fırsattan istifade edip, “Ah, evet, nasıl unuttum onu! Çocuklar için tabii. Evinize ilk kez geliyorum, eli boş gelmek olmazdı.”
Tatlıları hemen çıkardı ve hepsini küçük masanın üzerine yaydı. İki küçük çocuk coşkulu çığlıklar atıyordu.
“Anne bak ne kadar çok! Bunları çok seviyorum!” Kız manzara karşısında zıplayıp duruyordu.
Zerin yardımcı olmak için tatlıları çocuklar arasında bölüştürmeye başladı. Sonunda ikisi de kucakları şeker dolu hâlleriyle çok komikti. Ana baba, bu ani coşkunun karşısında şaşkınlık içinde kaldılar. Çocuklara, sadece biraz daha sessiz olmalarını söyleyebildiler.
Sonunda, “Beyefendiye teşekkür edin. Teşekkür edin!” dedi anne.
Çocuklar bağırdı: “Teşekkür ederiz!” Ve şekerlemeleri açmaya koyulup jelatinlerinden çıkardılar.
“Bu kadar çok şey getirmemeliydiniz. Biz onlara bir şey almıyoruz,” dedi baba. O anki duygularını tahmin etmek kolay değildi.
Çocukların sesleri yatıştığında, Zerin tekrar sözü aldı:
“Sizi incitmek istemediğimi bilmenizi isterim, fakat eli boş gelmekten utanırdım. Kabalık olurdu. Bunu düşündüm ve herkes için küçük hediyeler aldım; tanışmamızın şerefine...”

Her şey çok çabuk oldu, hiç kimse düşünmeye zaman bulamadı, kendisi bile. Alışveriş poşetlerini karıştırmamak için dikkatli bir göz attı, sonra aldıklarını ayrı ayrı, her birine verdi. Açtılar. Çocuklar, beklendiği gibi yine coşkulu çığlıklar atmaya başladılar. Anneyle baba, sanki büyülenmişler gibi hediyelerine tekrar tekrar bakıyorlardı. Anne elbiseyi üstüne tuttu, baba kıyafetini koltuğun koluna dayamıştı, sonra karısına anlamlı şekilde baktı ve hiç zaman yitirmeden şunları söyledi:
“Teşekkürler, ancak bu hediyeleri kabul edemeyiz. Olmaz, bunu anlamalısınız. Tamam, tatlılar hariç, sonuçta onlar çocuklar için.”
“Rica ediyorum kabul edin bunları, eli boş gelmeye utanıyordum, hepsi bu. Bunlar kalbimden kopan hediyeler, yani Romanya için. Burada bulunmaktan duyduğum sevinci bilemezsiniz. Bunun için getirdim onları.”
Anne çok düşünceli görünüyordu, bir an kararsız gibiydi. Baba ellerini sanki “hayır, bu hediyeleri kabul edemeyiz” anlamında sallıyordu. Çocuklara gelince, konuşmaya ayıracak zamanları yoktu; zaten şekerlemeleri açmışlar, tek tek, birer ganimet gibi göstermeye başlamışlardı. Sanki çok ender bir koleksiyonu ele geçirmişlerdi ve kazandıkları zaferin anıtıymış gibi sergiliyorlardı.
“Olmaz, olmaz. Size başka türlü nasıl açıklayabilirim bilmiyorum, siz de anlayın bunu. Bunlar pahalı şeyler, onları almamanız gerekirdi,” diye devam etti genç adam; kadın ise tek laf etmedi.
Zerin sakinliğini korumaya çalıştı. Bu eve gelişinden beri belki de en zor andı.
“Tamam, tamam. Eğer sizi incittiysem, geri alabilirim. Tekrar söylüyorum, sadece kibar görünmek istedim; yoksa evlerine eli boş gelen, çirkin davetsiz misafir olarak görünecektim.

Ailemizde de böyle yapardık, birbirimizi hediyelere boğardık, yanlış anlamayın beni.”
Son cümlelerinde kullandığı bazı kelimeler, diğerlerinin olumsuz tavırlarını yumuşattı. Aşağılamak için mi konuşmuştu, hayır; hissettikleri çaresizlik beklenmedik bir biçimde gün yüzüne çıktıysa bile, gayet cömert davranmış bir adamı suçlama niyetinde değillerdi. Tamamen yabancı biri olsa da aile konusunu açmıştı sonuçta. Evet, kültürüyle, tavırlarıyla iyi bir aileden gelmişe benziyordu ve kendi geleneklerinin dışına çıkamıyordu işte. Eğer hediyeleri reddetme inadında diretmelerinin sonucu olarak, onu, elinde paketlerle kapıya koyarlarsa henüz var olmayan ilişkileri tümüyle ortadan kalkacaktı. Neyse ki, onun ricalarından sonra sinirsel bir kıkırdamayla gülen annenin de yardımıyla ortamdaki gerilim azaldı. Zerin suyundan bir yudum içti. Çocukların gürültüsü de atmosferi yumuşattı.
“İyi de ben hâlâ, sizin tabirinizle, ülkemize olan aşkınızı anlayamadım. Nasıl oldu bu? Kusura bakmayın, yani bana biraz şaka gibi geliyor. Anladığınızı sanıyorum,” dedi kadın.
“Evet, evet endişelenmeyin, ben de sizin gibi düşünüyorum. Oldukça acayip. Ancak size söyledim, yıllardır bir tutkum var. Kimin yaşamında tutkular yok ki?”
Zerin’in yüzünde bir gülüş oluştu, ortam yatışmaya başlamıştı. Konuşmanın akışı doğallık kazandı.
Birden, annenin, “Anna kes artık yemeyi, yeter!” diyen sesi duyuldu. Küçük, biraz utandı, kalanlara kararsız bakıyordu. Kadın onun utancını ciddiye almadı, yapmacık bir sertlikle konuşmayı sürdürdü: “İlia, kendine bir tatlı al, bir de kardeşine ve onları bankın üstüne koy. Yarına da kalsın.”
Çocuk söz dinledi. Küçük masanın üstünde duranları aldı ve lavabonun dibindeki küçük banka yerleştirdi. Sonra geri döndü

ve annesinin azarı yüzünden suratı hâlâ asık olan ablasıyla, alçak bir tonda konuşmaya başladı.
Fırsat bulduğunda, konuşmayı sürdürmek amacıyla, “Ne kadar zamandır buradasınız?” diye sordu Zerin.
“Yeni geldik, bir ay önce,” dedi, yine anne. “Ülkenizde altı yılımız geçti. Başkentinizde yaşıyorduk, fakat orada artık iş bulmak çok zor.”
Zerin, “Burada çalışıyor musunuz?” diyerek soru sormaya devam etti.
Çocuklar bu arada eski neşelerine kavuşmuştu. Döşemeye oturmuş oynuyor, kestikleri küçük bir kâğıda, keçeli kalemle çizim yapıyorlardı. Son soruyu baba yanıtladı:
“Bulabilirsek... Bize yanlış bilgi verdiler. Bize burada kolayca iş bulacağımızı söylediler. Deniz de var. Fakat sonuç öyle olmadı. Hiçbir şey bulamadık. Her gün oraya buraya koşturuyorum, ama tüm kapılar kapalı.”
“Başkentte ne yapıyordunuz?”
“İkimiz de kâğıt fabrikasında çalışıyorduk. İyi işti, kiramızı ödüyorduk, her şey iyiydi, fakat kapandığından beri –nasıl kapandığını biliyorsunuz değil mi?– sefalet çekiyoruz. Ve burada da hiçbir şey olmuyor...”
Adam düş kırıklığı içinde her şeyi anlattı, açılmaya başlamıştı. Güvendiği birine anlatır gibi konuşuyordu. Epey konuştuktan sonra karısına döndü:
“İonela, beyefendiye bir kahve getir. Yanında su da olacak, değil mi?”
Kadın utanmış gibi kalktı ve odanın dibindeki mutfağa gitti.
“Evet, her şeyi unutmuşum. Her gün misafirimiz olmuyor,” dedi.
Zerin kahveye gerek olmadığını söylemeye çalıştı, fakat geç kalmıştı. Cezve çoktan ocağın üstündeydi.

Üçü de gülümsedi ve kendilerini daha rahat hissetmeye başladılar; işler zaten yolundaydı.
İonela küçük bir tepsinin içindeki kahveyle döndü, yanında bir de peksimet vardı. Kadına teşekkür etti ve kahvesinden bir yudum aldı. Çok sıcaktı.
“Siz neyle uğraşırsınız? Ne iş yaparsınız?” dedi baba, konuşmanın akışı ona bu hakkı vermişti.
“Birkaç işletmem var” dedi Zerin. Anlaşılacağı üzere, cevap onların meraklarını doyuracak cinsten değildi.
Kahveden bir yudum daha içti, beğendiğini söyledi. Konuyu değiştirdi, büyük bir gülüşle bir sonraki soruya geçti:
“Romanya’nın hangi bölgesindensiniz?”
“Oradea’dan. Bihor’da. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”
Zerin heyecanlandı.
“Tabii ki biliyorum! Oradea’dansınız demek, harika!” Küçük bir çocuk gibiydi; diğer ikisi çekingence gülümsediler.
“Flavio sen de kahve ister misin?” diye sordu kadın.
Kocası, başını hayır anlamında salladı. Bedenini koltuğa yerleştiriş tarzı, artık eskisi kadar tedirgin olmadığını gösteriyordu.
Kızın aniden, “Siz de mi Oradea’dansınız?” diyen sesi duyuldu. Demek ki konuşmaları takip ediyordu.
“Hayır, hayır ben Romanya’dan değilim,” deyip gülümsedi Zerin.
“Beyefendi buralı, Anna. Sadece Romanya’yı seviyor. Anladın mı?”
Küçük, bir an için Zerin’e baktı. Tam olarak anlamış görünmüyordu ve hızla oyuncaklarına döndü.
Zerin çifti onurlandırmak için, “Çok güzel bir çocuk. Size benziyor,” deme cesaretini gösterdi.

İonela yayılmış hediyelere şöyle bir göz attı. O ise bu bakışları, konuya dönmek için iyi bir fırsat olarak gördü.
“Hediyeleri kabul etmeniz konusundaki ısrarım için beni bağışlamanızı rica ediyorum. Değerleri nedir ki? Yalnızca sembolik bir davranış. Boşa gitmeleri yazık olmaz mı?”
İonela, kocasının hediyesini keyifle eline aldı.
“Flavio, bu kıyafet sana yakışacak, ne dersin? En son ne zaman takım elbise giydin?” diye şaka yaptı.
Adam hâlâ tereddüt eder gibi görünüyordu, ancak sonunda ceketi ellerine aldı ve ona ilgiyle baktı.
İonela bununla yetinmedi, kendi hediyesini incelemeye başladı.
“Siz mi seçtiniz?” diye sordu, sesinde flört eden bir ton vardı. Çok güzeldi, ona coşku içinde baktı.
“Evet, ben seçtim,” dedi sadece. Kadın dizlerindeki elbiseye dikkatle dokunuyordu.
“Çok güzel, teşekkür ederim.” Sonunda hediyeyi memnuniyetle kabul etti.
Sonra çocukların elbiseleriyle meşgul oldular. Küçükler coşmuşlardı, tahmin edersiniz ki çığlık atmaya başladılar. Genel gidişat bundan böyle onun lehineydi, hiç şüphe yoktu. Bununla birlikte, acaba aklında başka bir şey var mıydı? Ziyareti açık bir amaç taşımıyordu, herhangi bir hedefi yoktu. Ancak kendi açısından giderek belirginleşen içsel bir neşe hissetti. Gözleri parlıyor, çocukların tüm davranışlarını izliyordu, tıpkı İonela’nın hareketlerini ve Flavio’nun tatlı bakışlarını izlediği gibi... Kalbi ilk kez keşfettiği bir sıcaklıkla doluydu. Tanışma faslı iyi başlamamıştı, ama şimdi haklı çıktığını hissediyordu. Sırtını rahatsız kanepeye dayadı ve ilk kez yaşadığı aile sıcaklığı deneyiminin tadını çıkardı.

Gün henüz bitmemişti. İonela, tüm bunlardan sonra kendini borçlu hissedip akşam yemeğine kalması için ısrar etti ve onun yanıtını işittiği zaman, neredeyse sevinçten bayılacaktı. Çocuklar –Anna ve İlia– onunla iyice senli benli olmuşlardı ve ona kanepenin altına sakladıkları kırık dökük oyuncaklarını gösteriyorlardı. Ara sıra hiçbirini anlamadığı bazı Rumence kelimeler veya cümleler fırlıyor, fakat onları duymaktan tarifi imkânsız bir zevk alıyordu. Lahana sarması yediler, lezzetliydi. Yemekten bir süre sonra, havadan sudan konuştular: limandan, şehirdeki trafikten... Böylece onların kişisel hikâyelerinden uzaklaştı. Nihayet gitme zamanı geldi; kabul edersiniz ki, her şey mükemmel gitmiş olsa bile, ilk seferde aşırıya kaçmamak gerekirdi. Onlara nezaketle iyi geceler diledi. Ceketini giymek üzereyken, yarı karanlıktaki yüzlerini fark etti. Bu durum hoşuna gitti; sonuçta onların sevgisini kazanmayı başarmıştı, hepsi ona umulmadık bir sevecenlikle bakıyordu. Caddeye çıktı. Aile tam kadro kapının önüne dizilmişti. Coşkuyla el salladılar, o da başını hafifçe geriye çevirdi ve hepsi artık küçük birer nokta gibi görünene ve sonunda kapı kapanana dek el salladı.

Mutluluktan başı ağrıyordu. İşte buydu; başka ne böyle bir sarhoşluğa yol açabilirdi ki? Damarlarındaki kanın fokur fokur kaynamasından kalbi çatlayacak gibiydi. Mutlu bir akşamdı; öyle ki, hayatının sonuna dek anımsayacaktı. Evine döndü, fakat heyecanı dinmek bilmiyordu. Bir çay yaptı ve pek sevdiği koltuğuna oturarak sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini kapadı ve her ânı, tek tek, yeniden yaşadı. Evlerinin giriş kısmı, şaşkınlıkları, hediyelerle ilgili tereddütleri, çocukların gözlerindeki ışık, Flavio'nun iyilik dolu tavrı, İonela'nın yüzü, saçları, zarif elbisesinin içinde belirginleşen hatları... Bu aileye âşık olmuştu, evet, bir aileye âşıktı; bedeninde şimdiye kadar olmayan belirtilerin ortaya çıkması bunu kanıtlıyordu. Onlarla

birlikte olmak, neşeli seslerini, lisanlarını duymak, pencereden mehtabı seyrederken lahana dolması yemek isteyecekti. Gün ağarırken uykuya daldı. Koltukta kalıp gibi yatıp kalmıştı. Artık hayatını şimdiye kadar yaşadığı gibi sürdürme konusunda isteksizdi.

Ertesi sabah çok sinirli ve beklenmedik bir hüzünle kalktı. Hızla duş yaptı ve dışarı çıktı. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Kaldırımda ilerlerken attığı her adımda bir yoksunluk sendromunun pençesine düştüğünü fark ediyordu. Onlar olmayınca gün nasıl geçecekti, aksini hayal bile edemiyordu. Bu beklenmedik yeni psikolojik durum sinirlerini bozmak üzereydi. Yeni koşullara mantıklı bir planla yaklaşması gerektiğini, kontrolü elinde tutmasının buna bağlı olduğunu biliyordu. Üstelik ilk buluşmalarında zafer kazanan oydu. Fakat hiçbir şey artık ilk seferde olduğu gibi değildi. Aileyle ilgili olarak, geçen iki hafta boyunca sürdürdüğü casusluk başarıyla sonuçlandıysa da, bundan böyle yeni bir aşamaya geçilmişti. Ancak şimdiki aşama öngörülebilir değildi. İlk girişimini bazı açıklamalarla güçlendirmişti, şimdiyse alevlenen duygularına karşı korunmasız ve çıplak kalmıştı. Bu dayanılmaz, daha doğrusu insanlık dışı bir şeydi; hayatlarına paldır küldür dalmış, onlarsa bedenine ve beynine ödül olarak bu heyecanı vermişlerdi. Fakat bu bir zayıflıktı ve ileride kendisi için tehlikeli bir mayına dönüşeceğinin farkındaydı. İçten içe, ne yapıp edip bu duyguyu bir an önce defetmesi gerektiğini biliyordu. Onların gözünde ilk tanışmada sergilediği kişi olması gerekirdi: bir beyefendi, dengeli bir insan, cömert, üstün, hayatı bilen ve tutkularından utanmayan biri. İçindeki titremeyi artık gizli tutmalıydı. Şimdi yapması gereken tek şey, yakında onlarla birlikte olabilmek için yeni bir plan hazırlamaktı. Bu iniş çıkışlar ilk görüşmeden sonra onu güçten düşürmüş olabilirdi, ama çevresinde bir koruma

kalkanı oluşturmayı başarmıştı. İlk kez içinden yükselen korkuyu denetlemeyi öğreniyordu. Belki de kafasının içindeki canavarı tek başına terbiye etmeyi öğrenmenin, en nihayetinde kendisi için iyi olacağını düşünmüştü.

Her zamanki gibi limana ulaştı. Biraz sakinleşmişti ve şimdi iştahsızca yiyordu. Sonunda tabağını bırakıp bir tatlı ve bir kahve ısmarladı. Hâlâ belirsiz olan hedefine ulaşmak için izlemesi gereken en iyi yolun hangisi olacağını düşünürken oflayıp puflaması onu komik gösteriyordu. Düşünmekten yorulunca fırlayıp yürümeye başladı. Merkezden uzaklaştı, ormana doğru yola koyuldu. Orada evler nispeten azdı ve bu saatlerde ortada pek insan olmazdı. Biraz dinginleşmek için büyük bir ağacın köklerine oturmayı düşündü, fakat içindeki ateş sönmemişti, yaşadığı gerilim güçlüydü; sakinleşmesi doğada olmasına değil, gelecek adımlarının ne olacağını açıklığa kavuşturmasına bağlıydı. Yürüyüşten her zaman hoşlanmıştı, ama bugün aşırıya kaçmadı. Merkeze geri döndü, güneydeki tüm mahalleleri geçti, şehrin dışına doğru yokuş aşağı indi. Çok geç bir vakit, kucağında bir şişe suyla ve bitkin vaziyette koltuğuna yığıldı. Aklını tüm gereksiz çekişmelerden uzak tutmak için gerçekte olana odaklanmak niyetindeydi. Gelecek onu çağırıyordu, kapısı sonuna dek açıktı, kaderin bu çağrısını duymazdan gelemezdi. Çok yorgundu, elbiselerini bile çıkaracak hâli yoktu, az sonra rüyasında İonela'nın yüzünü gördüğü bir uykuya daldı.

2

Ertesi sabah hiç zaman yitirmedi; dolaptan güzel bir kıyafet seçti, şık bir çift ayakkabı giydi, mahzenden bir şişe şarap çıkarıp oyalanmadan onların evine doğru yürüdü. Fikrini değiştirebilecek hiçbir etken bırakmamıştı ve çok geçmeden evlerinin kapısının önündeydi. Psikolojik durumu ilk sefere kıyasla çok farklıydı. İçindeki heyecan etkisini sürdürüyordu, ama buna rağmen, yine de yeterince rahat hissediyordu. Saat on bire yaklaşıyordu. İçeride olduklarından emin olamıyordu. Kapıyı bir kez ve ölçülü şekilde çaldı, kimse görünmedi. Sonra bir daha, kuvvetlice. Kapının arkasında ayak sesleri işitti. Kapıyı İonela açtı. Renkli bir bluz ve dar bir kumaş pantolon giymiş, saçları arkadan özensizce tutturulmuştu. Aniden karşısında onu görünce, bir an söyleyeceği cümleyi seçmekte tereddüt eder gibi oldu. Ancak sonra hemen gülümsedi.

“Geçiyordum da size bir merhaba diyeyim istedim,” dedi fazla inandırıcı olmadan.

“Flavio’yla Anna dışarı çıktılar. Ben ve İlia evdeyiz, yemek yapıyoruz,” derken içeri geçmesini işaret etti. Gerçekten de mutfakta, bir tencerede yemek kaynıyordu. Oğlan bir bıçakla sebze kesiyordu. Zerin’i görünce heyecanlandı, gözlerini onun boş ellerine dikti, sadece bir şişe şarap vardı, galiba yine tatlı bekliyordu. “Size bu güzel şarabı getirdim. En iyi ürünlerdendir. Üç dört yıldır evde duruyordu. Flavio’nun hoşuna gidecektir, senin içip içmediğini bilmiyorum,” dedi. Tanışıklık sınırlarını aşan bir samimiyetle konuşmuştu.

“Eh, çok az, ara sıra birkaç yudum. Böyle şeyleri sık almıyoruz, bizi aşıyor,” dedi İonela ve kahve içip içmeyeceğini sordu. Zerin istemediğini söyledi.
Kanepeye oturdu. Ceketini çıkarmamıştı; böyle daha hoş göründüğünü düşünüyordu. Hâlâ ikisinin de davranışlarına bir kararsızlık hâkimdi. İlk ziyaretin gerginliğini geride bırakmayı umuyor olmalıydılar, ama durum öyle değildi. Tekrar gelmiş olması, pek normal bir durum sayılmazdı. İonela ona şarap için teşekkür ettikten sonra, saçma sapan bir konuşma tutturdu, ama Zerin onu büyük bir ilgiyle dinliyordu. Şehrin mağazaları, mağazalardaki kalitesi kendinden menkul mallar, yeni inşaattaki işçilerin son ayda insanı iyice çıldırtan gürültüleri... Art arda birbiriyle bağlantısız yorumlar yaptı. Adam bir anlığına bunların dil ile ilgili sorunlar olabileceğini düşündü. Bununla birlikte, tencerenin içindeki salçayı karıştırdığı süre boyunca İonela’yı gözleriyle yedi. Pantolonu bedenine mükemmel oturmuştu. Tümden bu manzaraya saplanıp kalmışken, İlia apansız yaklaştı ve dibine oturup ayaklarını ritmik olarak havada sallarken, az önce aklından geçenlerden vazgeçmediğini gösterdi.
“Bugün tatlı getirmedin mi?” diye sordu.
Adam tereddüt etti. İonela bile ufaklıktan böyle bir soru beklemiyor olmalıydı. Oğluna sert bir tavırla bakıp, “İlia, nedir bu yaptığın, böyle soru sorulur mu? İki gün önce sana bir sürü şekerleme getirmedi mi?” dedi, ama oğlan pek ürkmüş gibi görünmüyordu.
“Haklısın, sana geçen seferden çikolata borçluyum,” dedi Zerin.
“Anna’ya da, değil mi? Unutma,” diye devam etti oğlan.
“Kuşkusuz Anna’ya da,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti adam.

İonela duydu ve tencerenin başından ayrılmaksızın, düş kırıklığı içinde başını salladı.
“Ama haklı, bugün onları unuttum,” diye takıldı Zerin.
Ona kocasının nerede olduğunu sormak istiyordu. Kesinlikle, geçen hafta kendisinin de ayrıntılı olarak izlemiş olduğu üzere, buradan oldukça uzakta, şehrin iyi gizlenmiş ara sokaklarında alışverişe çıkmıştı. Evleri bu sabah daha derli toplu görünüyordu. Masaya güzel, kırmızı beyaz bir örtü serilmiş, mutfaktaki bankın üzerindeki eşyalar toplanmıştı. Tüm bunlar, salona biraz daha genişlemiş bir görünüm veriyordu. Evin kalan bölümünü henüz görmemişti. Basit bir gözle bile bakınca, insan geri kalan kısımların yatak odası ve tuvaletle sınırlı olduğunu anlardı.
“Sen nerede uyuyorsun? Bu odada mı yoksa içeride mi?” diye aniden sordu oğlancığa.
Hemen pişman oldu, belki de böylesi kişisel sorular için erkendi. Ancak küçüğün tavrı konuşmaya hevesli olduğunu gösteriyordu. Biraz duraklamanın ardından verdiği yanıtta, sanki kolay, gelişigüzel bir şey söyler gibiydi.
“Burada. Kanepeyi açıyoruz ve Anna’yla birlikte uyuyoruz. Korktuğumda içeri, annemle babamın yanına gittiğim bazı geceler dışında,” diye hoş sohbetle yanıtladı İlia.
İonela duymadı; nasıl denir, yemek galiba tavındaydı. Su ilave etti, pek anlamadığı bazı malzemeler ekledi.
Oğlan Zerin’le arkadaşlık etmenin tadını çıkarıyordu. Ona Rumence bilip bilmediğini sordu, hayır yanıtını alınca düş kırıklığına uğradı. Sonra (İonela yemeğin pişmediğini söylediği sırada) onun Romanya’yla ilişkisini anlamaya çalıştı, ama kafası daha çok karıştı.
“Senin annen Romanyalı mı?”
“Hayır, değil,” diye yanıtladı gülümseyerek.

“Peki okulun? Yoksa Romanya’da futbol mu oynadın?” İlia’nın soruları, yoruluncaya ve odanın içinde gözden kaybolunca kadar bir süre daha devam etti.
Şimdi yalnız kalmışlardı. Zerin, sözde, evi daha iyi görmek için kalktı, çevresine bir göz attı, tahta bir kaşıkla yemeği tatmakta olan İonela’ya yaklaştı.
“Tamamdır, yalnızca birazcık tuz ister, sonra hazır,” dedi, sanki Zerin de tatmak için yanıp tutuşuyormuş gibi.
Onu gözleriyle yiyordu. Dahasının yeri değildi.
“Ne yemeği bu?” diye sordu ve yerine geri dönmenin daha iyi olacağına karar verdi.
“Transilvanya usulü domuz etli sebze çorbası,” dedi gülümseyerek İonela. “Tadına bakman için koyacağım biraz. Yalnız soğusun biraz, şimdi yenmez.”
“Çok erken. Dert etme, aç değilim. Başka bir zaman,” diye yanıtladı onu, ama artık onun bedeninin kadınsı sıcaklığını hissediyordu. Anlatılamaz bir duyguydu bu.
Sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi, onlardan biri olmuştu. Günlük yaşamlarına bu kadar kolay girmeyi nasıl başardığına kendisi de inanamıyordu. İonela ve küçük İlia, niyetinin iyi olduğundan şu kadarcık kuşku duymadan güveniyorlardı ona. Kanepenin bir köşesinde oturup tadını çıkara çıkara İonela’nın hareketlerini izlemek Zerin’e yetiyordu; beriki ona bakmıyordu, davranışlarında sadece iki kez bir araya gelmekle tamamen ortadan kalkması mümkün olmayan, çok belirgin utanç ve gerginlik izleri vardı. Çorbanın kokusu evi ele geçirmişti. İonela’nın sonunda mutfağı toplamayı bitirip biraz yakınına oturmasını bekliyordu. Ancak bunu yapmadı, sanki işleri kasten geciktiriyordu. Evet, öyle olabilirdi. Flavio olmadan bir başkasıyla böylesine yakın olmaktan rahatsız olmuştu. Zerin bugün fırsatı kaçırmıştı. Az sonra kapının açıldığı duyuldu,

ailenin eksik olan iki üyesi, baba ve kız dönmüştü. Onu kanepe otururken gördüklerinde yüzlerinde açık bir şaşkınlık oluştu. Baba, elleri ceplerinde odanın ortasında durdu, Zerin'e tereddütlü bir selam verdi. Zerin ayağa kalktı ve yalancı bir kibarlıkla onu selamladı:
"Merhaba Flavio."
Diğeri onun selamına, hiçbir hoşnutsuzluk ifadesi taşımadığı hâlde, sanki kuru bir karşılık verdi.
"Size –yani daha çok sana, çünkü bildiğim kadarıyla kadınlar fazla içmiyor– bir şişe şarap getirdim. Tatmalısın, birinci kalite bir üründür."
Flavio masaya bir göz attı, şarap el değmemiş hâlde orada duruyordu. İonela bazı mutfak malzemelerini yıkamış, gülümsüyordu.
"Yine de her seferinde gerekmez," dedi ve az sonra şişeyi eline alıp dikkatle inceledi. "Çok iyi bir marka, ender bir şarap," diye görüşünü belirtti.
Zerin genç Romanyalının şaraptan anlamasına şaşırdı.
"Evet, koleksiyonumdan seçtim. İyi bir şey getireyim istedim," dedi ve bu ziyaret yeterli gelişmeyi gösterdiğinden, kendini birden daha iyi hissetti.
Anna ona merakla bakıyordu, yanına geldi ve ceketine dokundu. Babası onu çekip kucağına aldı.
"Bana söyledikleri bir iş için dönemeçteki büyük tamirhaneye gittim. Biliyorsunuzdur, şehrin çıkışındaki kavşakta."
"Sonuç?" diye sordu Zerin, gerçek bir merakla.
"Hiçbir şey. Boşuna gittim. Eğer birini alırlarsa, kışın alacaklarını söylediler. Şimdi, yaz mevsiminde gerekli değilmiş."
"İşi biliyor musun?"

“Bana verdikleri her işi yapmayı bilirim,” diye gülümsedi Romanyalı. “İşten korkmam, sadece işim yok...” diye sürdürdü. Cümlenin sonundaki ton açıkça hüzünlüydü.
Zerin bir süre düşündü, sonra dedi ki:
“Neden yeni inşaata bakmıyorsun? Şimdi orası kaynıyor, tüm şehri yeniden dikiyorlar. İş yapacak her adama ihtiyaçları var.”
“Gitmediğimi zannediyor olamazsın,” dedi sertçe Flavio. İonela çocuklarla Rumence konuşuyordu, galiba onlara masayı kurma görevi veriyordu. Lafı gevelemeden, “Çok berbat bir durumdayız,” dedi.
Zerin insanların hangi şartlar altında yaşadıklarını kolayca tahmin edebilmesine karşın, bu açıklamadan rahatsızlık duydu.
“Bir şeyler bulunur mutlaka,” dedi, söylediği şeye kendisi dahi inanmadan.
Yemek hazırdı. Anna buzdolabından çıkardığı su dolu koca bir şişeyi zorlukla masaya taşımaya çalışıyordu. İonela ona bakıp güldü, şişeyi alıp kırmızı beyaz masa örtüsünün üstüne, bardak ile francala ekmeğinin yanına koydu. İki adam kalkıp masaya oturdu. Zerin’in davranışları yabancılık çeken birinin değil, ailenin ritmine hızla uyum göstermiş birinin davranışlarına benziyordu. Kaşığı eline aldı ve kararlı hareketlerle, ağır ağır yemeye başladı.
“Çok lezzetli,” diye iltifat etti İonela’ya. Kadın gülümsedi.
“İğrenç olmuş anne. Öylesine söylüyor,” diye atıldı İlia ve kardeşi de kahkahayı patlattı.
Flavio ona sert bir tavırla, Rumence bir şeyler söyledi ve hiç ara vermeden yemeyi sürdürdüler. Yemek gerçekten lezzetliydi, ama Zerin o saatte acıkmamıştı. Yine de İonela’nın elleriyle hazırladığı bir yemeği nasıl reddedebilirdi ki? Sonunda bitirdi; kadın tabakları toplayan çocuklarına yardım ediyordu. Sonra anne ve çocuklar adamları selamlayıp onlar kanepelerinde

rahatça otursunlar diye –söyledikleri gibi– odanın dibine, biraz ders çalışmaya gittiler. Flavio ayağa kalktı, bir çekmeceden açacak aldı, şarap şişesini açtı, kanepeye dönüp iki bardağı da doldurdu.
“Sağlığımıza!” dedi, sanki çok eski bir arkadaşıyla içer gibi...
“Anlattığın şeyler çok zor,” diyerek kaldıkları yerden bir konuşma tutturdu. İlk karşılaşmalarından çok farklı görünüyordu, Zerin’le konuşma biçimi daha öncekinde olmayan bir akıcılığa sahipti.
Zerin, “İnatçı olman gerekir, düş kırıklığına teslim olma,” gibilerinden bir şey söylemeye çalıştı, ama hemen bu beylik sözü ettiğine pişman oldu.
Dörde kadar yarım şişe içtiler. İonela ne yazık ki bir kez bile salona gelmedi. Zerin’in, Flavio’yla konuşmasından yakındığı yoktu; ne var ki diğeri işsizlik hakkında konuşmaktan ve çok zor bir yaz geçireceklerinden söz etmekten vazgeçmeyince, ilgisini çabuk kaybetti ve gitmek üzere hazırlandı. Çocuklar uyumuştu, onlara selam söyledi. Genç Romanyalı ona ne zaman isterse uğrayabileceğini, bununla birlikte, birbirlerini yeterince iyi tanımadıklarını, daha konuşacak çok şeyleri olduğunu söyledi. Zerin’in ikinci ziyaretindeki paradoks şuydu: Romanya’ya duyduğu sevgiyi dilinin ucuna getirmemişti bile. Kendisini onlara yaklaştıran koşul artık aşılmış, sanki artık herkes bu düşünceyle mutabık hâle gelmişti.
Evine döndü ve her zamanki gibi salonda oturdu. Bakışlarını pencerenin dışındaki ağaçlara çevirdi, sıcaktı, her yere sessizlik egemendi. Bir kez daha içindeki yarayı hissetti. Onları tanıdığı gün onun için zaman durmuştu. Salonda öylece yalnızdı, peki şimdi nasıl geçecekti gün? Onları tanımadan önceki bütün yaşamı boyunca ne yaptığını anımsamaya çalıştı. Aklını nelerle meşgul ediyordu? Şimdi sadece tek bir dileği olduğunu

görüyordu; onlara yakın yaşamak, onları yanı başında hissetmek... İonela bir düştü, devamlı onu düşünüyordu. Onun bedenini çıplak olarak hayal etmeye çalışıyordu, bu düşünce çıldırtıyordu onu. Gece çöktüğünde, onların yokluğundan oluşan boşluk daha da büyüdü. Sabah ve öğle yemeği ne güzel geçmişti; onun gülüşü, çocukların sesleri ve babanın iyi niyetiyle...

Benzinliğin karşısındaki evcikte çocuklar uykuya dalmışlardı. İonela ve Flavio yataklarına uzanmışlardı. Kadın onun göğsüne sokulmuştu, öbürü bakışlarını tavana dikmiş, düşünüyordu. Onun saçlarını okşuyordu, daha uykuları gelmemişti. Sıcak, uyumalarına izin vermiyordu.

“Ne oldu da geldi yine bugün?” diye sordu Flavio, sesi karanlığın içinde dingindi.

“Bilmem. Kapıyı çaldı ben de açtım. Ne yapsaydım?”

“Sence nasıl biri? Bana hiçbir şey söylemedin.”

“Sana ne söyleyeyim? İyi adama benziyor. Onu tanıyormuşuz gibi...” diye yanıtladı ve çıplak ayaklarını yatağın hemen yanına düşmüş olan ince bir çarşafla örttü.

“Evet ama onu evimize alıyoruz,” dedi. Onun tepkisini bekler gibi garip bir şekilde baktı.

“Eğer beni korkutmak için söylüyorsan, en iyisi bir dahaki sefere onu kabul etmeyelim,” dedi kadın, ciddi bir tonla.

“Tam tersine, kötü birine benzemiyor, fakat her şey biraz garip değil mi? Romanya için deli olduğunu söylüyor. Böyle bir şey nerede duyulmuş!”

“Tamam, sorun nedir? Bu beni rahatsız etmiyor. Sadece hâlâ kim olduğunu bilmediğimizi düşünüyorum.”

“Sonuç olarak, kibar ve zengin görünüyor,” yorumunu yaptı Flavio.

İonela sırtını yatağın arkalığına dayayıp ayaklarını uzattı.

“Evet, öyle görünüyor.”
“Ancak bize tam olarak ne iş yaptığını söylemedi. Girişimcilik dedi. Anlamak güç. Galiba söylemek istemiyor. Sana ne dedi?”
“Ne diyeyim? Sen ne biliyorsan, ben de onu biliyorum. Hem bize neden söylesin? Ne anlamı var ki?” diye karşılık verdi İonela, gözleriyle terliklerini aradı ve kalkıp tuvalete gitti.
O sırada Anna uyandı, doğruca onların odalarına girdi. Karmakarışık sarı saçları yüzüne dökülmüştü.
“Baba, annem nerede?”
“Tuvalette. Şimdi gelir. Niçin uyandın canım?”
Küçük kız, cevabını bilmediğini anlatmak ister gibi omuzlarını kaldırdı, İonela içeri girdi ve onu kucaklayıp yataklarına aldı. Çocuğun yanında Zerin hakkında başka bir şey konuşmadılar. Çocuklar yeterince büyüktü. Aslında yakın zamanda onunla görüşeceklerini düşünmedikleri hâlde, Zerin’le gelecek karşılaşmalarının birinde ağızlarından bir şey kaçırmalarını istemezlerdi. Az sonra Anna kendi yatağına döndü ve herkes uyudu. Flavio sabah çok erken kalkacaktı, limanın arkasındaki yeni inşaata tekrar gitmeye ve yapabileceği herhangi bir iş olup olmadığını sormaya kararlıydı.
Zerin’in, ertesi öğleyin saat on ikide, bazı sermaye hareketleri hakkında bilgi almak ve müdürle tahvil piyasası ile ilgili fikir teatisinde bulunmak amacıyla bankada randevusu vardı. Her zaman olduğu gibi oraya yürüyerek gitti, inşaattaki işçiler harıl harıl çalışmayı sürdürüyorlardı, ama ne yaptıkları belli değildi, komik bir durumdu doğrusu. Gün ışığıyla birlikte, keyifli uyanmıştı. Gün ışığından her zaman güç alırdı; amacını önceden saptar, hayalinde işler, planlar ve her istediğini başaracağına dair özgüveniyle kendini korurdu. Randevu iyi geçti, ekonomik durumu her zamankinden daha verimliydi. Bankadan çıktığında, Romanyalılara vadettiği iki çikolatayı

almazlık edemedi. Daha gelmeden, uzaktan, küçük bahçedeki İonela'yı gördü, pencerede bir şeyi düzeltiyordu. Kalbi şiddetle atmaya başladı. Beriki onu fark eder etmez selam verdi; o da yaklaşırken gülümsedi.
"İyi günler," dedi tüm sevinciyle, "Dün ihmal ettiğim çikolataları getirdim."
Yanıt vermedi. Azarlar gibi başını salladı ve içeri girmesi için kapıyı açtı. Çocuklar her zamanki gibi yere oturmuş oynuyorlardı, çikolataları tahmin etmekte gecikmediler ve sevinçle havaya sıçradılar.
Onu evde bulacağına gerçekten inanarak, "Flavio yok mu?" diye sordu.
"Erkenden çıktı. İş olup olmadığını sormak için limanın arkasındaki inşaata gitti. Oysa oraya pek çok kez gitti; ne karıştırdığını bilmiyorum."
Ona bir kahve yaptı ve gelip dibine oturdu. Zerin ona saldırmak, tenini koklamak isterdi. Fakat bunu yapacak olsa onu kazanma ümitleri yıkılıp gidecekti. Onun yerine şöyle dedi:
"İonela, bana Oredea'yı anlatır mısın biraz? Orada hayat nasıldır?"
Kadının dudaklarında şaşkın bir gülümseme dolaştı. Soru hoşuna gitmişti. Parmaklarıyla saçlarını hafifçe düzeltti.
"Kaleye yakın bir yerde yaşardık. Çok güzeldir orası. Genel olarak şehrimiz güzeldir zaten; üniversitesiyle, tiyatrolarıyla sıcak bir kenttir. Bihor'un başkenti olduğunu bildiğine eminim, söylememe gerek yok, değil mi?"
"Evet, okuduklarımdan biliyorum hepsini. Orayı yakından görmeyi öyle çok isterdim ki!"
İonela biraz kuşkuyla da baksa Zerin onun ülkesini büyüleyici bulduğu için heyecanlıydı.

“Pazar günleri insanların çoğu parka doluşurdu,” diye devam etti. “Çocukluğumda, güneşli zamanlarda, bütün gün dışarıda otururduk.”
“Tüm bunları Romanyalı bir kızdan, yani, senden dinlediğime inanamıyorum!” dedi, yanında oturduğu yerden. Kadının mükemmel bir açıyla şekillenen dizlerine kaçamak bakışlar fırlatıyordu.
“Gerçekten çok fazla seviyorsun Romanya’yı! İtiraf edeyim ki, ilkin sana inanmadım,” dedi. “Beni yanlış anlama ama seni deli zannettim,” derken gülmekten kırılıyordu.
Zerin kadının cilveli gülüşünü duyduğunda, onu kollarında sıkmayı istememek için çok çaba sarf etti.
Çocukların o gün gösterdikleri sevinç çok belirgindi. Kuşkusuz, Anna kardeşinden daha dışa dönüktü. Yaklaştı ve annesine, “Her gün bize çikolata getirmeye gelecek mi? Babam hiç getirmiyor. Bu adam babamdan daha iyi,” dedi.
İonela güldü. Ona babası hakkında bu şekilde konuşmamasını, çikolata getirip getirmemenin farklı bir şey olduğunu, babasının onu çok sevdiğini söyledi. Zerin kendini daha rahat hissetti, bankadaki randevunun iyi sonuçlarının da etkisiyle ortam huzur verici olmuştu.
“Bir tur atalım mı?” diye sordu aniden.
Kadın önce gafil avlandı, ancak hemen, “Önce Flavio’nun gelmesi daha iyi olur, hep birlikte gideriz,” dedi.
Zerin ısrar etmedi, gülümsedi.
“Flavio’ya onunla konuşmak istediğimi söyle,” dedi aniden “Dün akşam aklıma konuşmak istediğim bazı konular takıldı. Belki daha sonra tekrar uğrarım; ya da yarın, eğer evde olacaksanız.”
Biraz şaşkın, “Burada olacağız. Tamam, ona söylerim,” diye yanıtladı. Karşısındakinin böyle bir şey söyleyeceğini

beklemiyordu ve galiba, hemen yanıtlamaktan rahatsızlık duymuştu.
Adam kalktı, hoşça kalın deyip hızla çıktı. Konuşmayı böylesine çabuk kesmesinin nedeni, aklına geliveren iyi bir fikirdi. Daha sonra bu fikri gerçekleştirmesini sağlayacak bir dizi telefon konuşması ve bazı kişilerle anlaşmalar yapması gerekiyordu. İlhamının tüm ayrıntılarına özen göstermek amacındaydı, hiçbir şey havada kalmamalıydı, dolayısıyla yakın bir zamanda gerçekleşecek şeyleri en doğru tarzda yönetmeliydi. Fikrinin somut bir biçim alması için yaklaşık dört saatlik bir süreye ihtiyaç vardı. Bu gerçekleştikten sonra, başarı kaçınılmazdı. Evinin büyük salonunda, kucağında buzdolabının dibinden bulup çıkardığı birkaç sosisle, oynayıp zıplamaya başladı. Ancak sevinmek için nispeten erkendi. Romanyalılara kadar gidip onlara haberi verebilirdi, fakat şu anda hoş gelen heyecanını dizginleyip bunu ertesi gün yapmaya karar verdi. Üstelik son günlerin büyük duygusal gerilimlerinden sonra küçük bir mola vermek iyi olurdu. Şimdi Romanyalıların bölgeden ayrılmayacaklarını garanti altına aldığından, beklemeyi öğrenmesi gerekiyordu. Böyle bir şey ancak sabır ve kıvraklık göstererek kazanılabilirdi. Bu yüzden bu geceyi kendine armağan etmeye karar verdi. Başarılı bir biçimde gerçekleştireceği anlaşmadan sonra, “gelecek” hem parlak hem de kendi ölçülerine göre biçilip dikilmiş olacaktı.
Soğuk bir banyo yaptı ve tatlı yaz gecesinin karanlığı çöktüğünde limana indi. Çok kalabalıktı. Kıyının minik barları gibi tavernalar da yerli halkla ve yabancılarla doluydu. Genellikle gürültülü kıyı boyunca aylaklık etmekten ve su gibi alkol tüketmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Zerin onların içinde farklı bir yere sahipti, sosyalleşmek için kendinden asla taviz vermezdi. Ona hiçbir zaman ne bir arkadaş ne de göğsüne

yumuşakça yaslanacak bir kadın eşlik etti. Ama hayatı seven bir insandı, her şeyden önce aristokrat görünümüyle iyi, zengin bir çevreden olduğu ayırt edilen biriydi.
Sahilin ucunda, tenhalaşmış bir bara oturdu ve içkisini söyledi. Kalabalığı hiç eleştirmeden seyrediyor, mutluluk için çırpınmanın nereden doğduğunu anlamaya çalışıyordu. Alanı dolduranlar, bölgeyi ele geçiren kabilelerinin dinsel ayinlerinden birine katılıyormuş izlenimi veriyordu. Sanki mutluluk için sihirli bir filtre bulmuşlardı ve zaten ilk sonuçlar şimdiden, üyelerinin kızıl suratlarında açıkça görülmeye başlamıştı bile. Onları kıskandığı yoktu. O da mutluydu ya da her neyse işte, mutluluğun eşiğindeydi. Kapı açılmış, ama o, ahmaklar gibi içeriye koşmayı yeğlememiş; mutluluğun getirdiği rahatlamayla birlikte, olgun ve saygın adımlarla savaşı kazanmış olarak eşikte yer almayı seçmişti. İçkisinden küçük yudumlar alıyor, etrafta olan biteni izlerken gülüşünü zorlukla engelliyordu. Rıhtımın bir tarafında durum biraz daha ılımlıydı. Kalabalık, özellikle büyük ailelerden ve yöresel yiyecekleri tek lokmada mideye indirirken eski hayat hikâyelerine gülen çiftlerden oluşuyordu. Kendisinin de dahil olduğu mutluluk kabilesinin tarafında ise hiç olmadığı kadar dağıtıyorlardı. Bu aşırı hareketli, emsalsiz topluluk, sevdikleri her şarkıda dans etmek ve yırtınmaya başlamakta gecikmeyen üyelerini meydana salıvermişti. Deniz kıpırtısız, konuksever, akışkan bir halıya benziyordu. Birbirleriyle dip dibe duran kayıklar ve karşıda, kiracıların hayatlarını saklayan küçücük evlerden yansıyan binlerce ışık vardı. Ve şimdi o, yeni bir yaşam yakalamıştı. Son günlerde çok çarpıcı şeyler olmamasına rağmen, Zerin için bu gelişmeler gerçekliğin başlangıcıydı; yeniden mutluluğa doğru atılan, olumlu bir adımdı. Kaderinin gelecekle ilgili olağanüstü bir şey sakladığını biliyor, farklı bir

şeyin yaklaştığını âdeta teninde hissediyordu. Kalbi, biri diğeriyle çelişen eşsiz duygularla doluydu. Kalabalığın içinde kendini rahat hissetmesine rağmen, az sonra geliveren ani bir yorgunluğa yenilip eve dönmenin daha iyi olacağını düşündü. Bedensel bir kapanma hissetti, elbisesini zorlukla çıkardı ve rahatlamış olarak döşeğin serinliğine serildi. Bebek gibi uyudu. İonela'nın görüntüsü aklından çıkmıyordu. Ağzından çıkıp duvarları delerek evin boş odalarında bir aşk acısı gibi çınlayan, güçlü bir iç çekişle, yastığını sanki onun yüzüymüşçesine okşadı. O gece hiç rüya görmedi, gözlerini kapadı ve uyandığında sadece birkaç saniye geçtiğini zannediyordu.

Aksine, birkaç yüz metre ötede, benzinliğin karşısındaki evde, İonela beynini kemiren sayısız düşünceyle yatağında dönüp duruyordu. Hemen dibindeki Flavio uyuyordu, çocuklar da bu gece sakindiler. Uykusunu kaçıranın ne olduğunu çok iyi biliyordu. Sebep, ortaya çıkan yeni durumdu; ilk kez, karşı koymanın mümkün olmadığını hissediyordu, neredeyse felç olmuştu ve bu garip donukluk, açıklanamaz bir mutluluğa neden oluyordu. Zerin'in onun evinde olmasından, onu kanepede otururken görmekten, çocuklar onun çikolatalarından mest olduğundaki sevinçlerinden hoşlanıyordu. Kendisine nasıl baktığını görmüştü, aptal değildi, gözleriyle onu soyuyordu. Bakışları, yaz ışığında parlayan çıplak topuklarına, ellerine, koltuk altlarına ve dizlerine saplanıp kalıyordu. O da aynı nedenlerle uyuyamıyor olabilir miydi? Gelecek ziyaretini bekliyordu, ama henüz kendi kendine ondan hoşlandığını söyleyemiyordu. Sanki onun da yaptıklarından hoşlandığını düşünüyordu; yani onları ziyaret etmekten, Romanya üzerine konuşmaktan, aşçılığını övmekten... Geçen gün Zerin'in öylesine çabuk gitmesine üzülmüştü, onun evlerine getirdiği havayı nedense Flavio veremiyordu. Bu

gerçekliği kabul ederek düşündüğünde korkuyordu, çünkü böyle şeyleri düşünmek için saf olmalıydı insan, onu tanımıyordu bile, yaşamında ancak iki üç kez görmüşken aklından bu düşünceler geçiyordu işte.
Ertesi gün Flavio keyifsizdi. Bütün bir hafta yeni bir iş bulamadan geçmişti ve artık buna dayanamıyordu. Yumuşak başlı bir adamdı, ama işler giderek tatsızlaşıyor, hiçbir çözüm de göremiyordu. Ailesinin geleceği belirsizdi. İonela, Zerin'in ona bir şey söylemek için ziyaret edeceğini söylemişti. Flavio bunu pek önemsemiyor, ondan bahsederken "tuhaf yeni arkadaşımız" demekten başka, hakkında hiçbir fikri olmadığını vurguluyordu. Gerçekten de saat on bir civarlarında kapının çalındığını duydular. İonela birden canlandı, çocuklar yine hediyelerini alacaklarını düşündüler ki haksız da değillerdi. Flavio keyifli görünmeye çabalayarak kapıyı açtı.
"Merhaba! Buyur."
Zerin kanepedeki yerine oturdu, çocuklar etrafında dönüyordu. Cebinden küçük bir paket çıkarıp verdi onlara, hızla kaptıkları gibi döşemeye boşalttılar. Küçük gofretler ve çikolatalar ortaya saçıldı; İlia keçi gibi zıplarken Anna, Zerin'in kollarına atıldı.
İonela, "Aman Allahım, tatlı için ne hâllere giriyorsunuz böyle? Bütün gün oruç tutuyormuşsunuz gibi," dedi onlara ve sonra Flavio ile birlikte, Zerin'in karşısına oturdu.
"Size iyi haberlerim var," diye başladı Zerin, kararlı bir tonla konuşuyordu; diğer ikisi ise konuşmadan, dikkatle dinliyordu onu. "Sanırım size bazı şirketlerim olduğunu ve girişim işleriyle uğraştığımı söylemiştim. Yani kendim çalışmıyorum, işe gittiğim falan yok, ancak bir şekilde onların temel hissedarlarından biriyim falan... Nasıl desem, orada herkes bana saygı duyar, çünkü rahmetli babamı çok severlerdi. Onları hiç rahatsız

etmedim, onlardan hiçbir şey istemedim, sadece yılda bir iki kez genel kurulda görünürüm, işte hepsi bu.”
İonela ve Flavio şimdi heyecanla, sözünü kesmeden, gözünün içine bakarak onu dinliyordu.
“Son zamanlardaki durumunuzu dinledikten sonra, Flavio için bazı işe yarar kişilerle konuşmayı düşündüm. Uzun lafın kısası, gelecek haftadan itibaren onu şirketlerden birinde işe başlaması için bekliyorlar.”
İonela’nın yüzü ışıldadı. Flavio hareketlerinde hoşnut bir gerilimle sordu:
“Bir dakika, yani düzenli olarak çalışmaya mı başlayacağım? Bu iş tam olarak nedir?”
“Düzenli bir iş işte. Bunca zamandır ne anlatıyorum ben!” diye ihtiyatlı bir coşkuyla yanıtladı Zerin ve hemen açıklamalarını genişletti: “Henüz tam olarak ne yapacağını bilmiyorum, fakat meselenin ayrıntısı. Zor bir iş olmayacaktır, bununla birlikte vasıfsız bir iş olacağını biliyorum. Seni dış işlerden birine atayacaklardır ya da şirket içinde kolay bir işe; belgeleri sıralamak veya başka bir şey, her neyse, bir problem olmayacak yani.”
Kocaman bir gülümsemeyle, “Kulağa çok güzel geliyor,” diye yanıtladı İonela.
Flavio, sevinçle sordu:
“Bu şirket tam olarak nerede?”
“Şehrin çıkışında, tamirhanelerin topluca bulunduğu yerde, kavşaktan önce. Belki bilirsin, şirket, bitişik üç binadan birinde bulunuyor. Buradan otobüs ulaşımı var, şirketin önünden geçiyor. Çok yakın değil, ama uzak da sayılmaz.”
“Evet, anladım, onları görmüştüm,” dedi Flavio, sevincini gizleyemeden.

“Ücretin de iyi olacak, yaklaşık olarak asgari ücretin iki katı,” diye ekledi Zerin ve sanki onlara duyurmak istediği şeyler bitmiş gibi arkaya doğru bir hareketle sert kanepeye yerleşti.
Flavio nasıl tepki vereceğini bilmiyordu, şaşıp kalmıştı.
“Zerin, teşekkürler sana, çok teşekkürler,” dedi yalnızca.
İonela ona en tatlı bakışıyla bakıyordu. Zerin yanıtlamadı, sadece rahatça oturuyor ve açıklamalarının neden olduğu sürprizin ve sevincin tadını çıkarıyordu.
Aynı şekilde Flavio’nun memnuniyeti de sürüyordu. Zerin kahve istedi, İonela hemen mutfağa koştu. Zerin konuyu değiştirip bu yaz şehirde toplanan turist kalabalığından söz etti; turistleri seviyordu, sadece yerli halkın kaldığı kış günlerinin aksine bir canlılık oluşturuyorlardı. İonela (o gün çok güzeldi, bedenine yapışan portakal rengi bir elbise giymişti ve yalınayaktı) gözlerine -bu sabah birkaç kez olduğu gibi- ısrarla baktıkça Zerin ürperiyordu. Oradea’ya da çok turist geldiğini, bunun Romanya’nın bazı şehirlerine özgü bir ayrıcalık olduğunu, hem çevre bölgelerden hem de komşu ülkelerden büyük bir kalabalığın toplandığını söyledi ona. Uzun bir süre Romanya üzerine konuştular; Bükreş’in son yıllarda ne kadar değiştiği, kuzey şehirlerinin güneyden –yerel yiyecekler olsun, konuşma diline ait özellikler olsun– ne denli farklı olduğundan bahsettiler. Ancak konuştukları her şey, yeni arkadaşlarının onlara verdiği haberin gölgesinde kaldı.
İonela biraz sonra, yemeğe kalmasını teklif etti, bir şeyler pişirecekti, ancak Zerin’in aklında farklı bir gün düşüncesi vardı. Kanepeden kalktı ve elinden geldiğince teatral bir tavırla teklifini sundu:
“Bugün yemek için hep birlikte rıhtıma gitmeye ne dersiniz? Flavio’nun yeni işini kutluyoruz! Ben ısmarlıyorum.”

Cümlesini tamamlayamadan, Anna ve İlia çığlığı bastı: “Eveeeet!” Ebeveynleri de kısa bir duraklamadan sonra kabul etti; reddetmek için nedenleri yoktu. Ortama keyifli bir canlılık hâkimdi. Zerin hazırlanmalarını bekledi. Flavio artık sevincini açıkça gösteriyordu, gözlerindeki karanlık geri çekilmişti, bir çocuğa benziyordu. Herkes için olağanüstü bir gün olacağı şüphe götürmezdi.

Yola çıktılar ve okul çocukları gibi düzensiz bir şekilde yürümeye başladılar. Zerin biraz önden gidiyor (onlara hangi restorana oturacaklarına zaten karar verdiğini söylemişti), ara sıra geride kalıp Flavio ile konuşuyordu. Çocuklar hoplayıp zıplıyor, birlikte şarkı söylemeye girişiyor ama bir uyum tutturamadıklarından, sonunda kahkahayı basıyorlardı. İonela, mutlu ve rahattı, içinde böyle bir huzur hissetmeyeli çok zaman olmuştu. Köprüyü geçtiler ve sahil boyunca biraz yürüdüler. Tavernalar tıka basa doluydu. Kıyı boyunca dizilmiş farklı işportacılar, yüksek sesle mallarını övüyorlardı. Çocuklar deliler gibi bir aşağı bir yukarı koşuyorlardı. İonela onları özgür bırakmış, sadece dikkatli olmalarını söylemişti.

Zerin biraz uzakta –denizi doğrudan görenlerden değil– ama iyi bir lokanta seçmişti. Sık sık oturduğu kafeteryanın sağındaki merdivenleri çıktılar ve az sonra kendilerini mekânın dinlendirici sandalyelerinde oturur hâlde buldular. Garson onları büyük bir nezaketle karşıladı, hepsine, hatta çocuklara bile birer menü verdi. Herkes yaz mevsiminin onlara verdiği bu ödülün tadını çıkarır gibi görünüyordu. Zerin onlara önceden denediği bazı yemekleri önerdi. Pek çok meze, salata ve devamındaki ana yemekleri sipariş etti. Ortam olağanüstüydü, farklı konulardan konuşuyorlar, ama en hoş olanını, Flavio’nun yeni işini de unutmuyorlardı. Bir ara Zerin garsona kendi seçtiği

bir şarabı getirmesini buyurdu, damaklarında hoş bir etki bırakan yarı tatlı bir şaraptı.
“İyi başlangıçlar, şirkette başarılar!” diye kadeh kaldırdı.
Herkese gösterdiği özen ve iyi tavırlarıyla takdire şayandı. O kadar keyiflilerdi ki, öğleden sonraya kadar orada vakit geçirdiler, tatlı yediler, kahve içtiler, binlerce şey hakkında ve şüphesiz Romanya üzerine de konuştular. İonela artık içinde bir miktar utanmayı da barındıran bakışlarını pek de sansürlemeden, sürekli daha fazla arzuyla bakıyordu ona.
Zamanı gelince kalktılar ve dönüş yoluna koyuldular. Birlikte geçirdikleri bu eşsiz günü biraz daha uzatmak için bu kez ağır adımlarla yürüyorlardı. Kavşağa vardıkları zaman Zerin onları bırakıp dinlenmek için eve döneceğini söyledi; diğerleri tekrar kendi evlerine uğramasında ısrar ettiler, fakat o, İonela’yla bir arada olmak için yanıp tutuşmasına karşın, o anda yanlarından ayrılmasının daha çekici olacağına karar verdi. Böylece İonela’nın artık iyice ortada olan arzularının artacağı çok açıktı. Bu kadarla da kalmadı; Flavio’nun işe başlayacağı güne kadar ortalarda gözükmedi, herhangi bir ziyarette bulunmadı. İonela arzularını bastırıyor, diğerleri de Zerin’i görmeye alıştıklarından bir tür şaşkınlık yaşıyorlardı. Sadece pazar günü öğleden sonra, Flavio’ya şirketteki ilk gün için son talimatları vermek üzere şimşek hızıyla uğradı; ona kimi göreceğini ve belediyeden verilen kartlar ve evraklarla önce hangi kata gitmesi gerektiğini anlattı. Hepsi, her zaman olduğu gibi onlarla oturup vakit geçireceğinden emindi, ama onlara önemli bir randevuya gitmesi gerektiğini, zamanı olmadığını söyledi; başka bir zaman konuşurlardı artık. İonela düş kırıklığına uğramıştı, iştahsızca yemek pişirmeyi sürdürdü, çocuklar büyük bir kâğıda sakince resim çiziyorlardı. Sadece Flavio ilk iş günü için heyecanlanıyordu; orada neyle karşılaşacağına dair küçük bir

endişesi de yok değildi, fakat Zerin'in uyum sağlama hususunu halletmiş olduğu düşüncesiyle rahatlıyordu. Bundan zerre kadar kuşkusu yoktu.
Pazartesi günü Flavio şafakta uyandı. Giyindi. Çocuklar daha uyanmamıştı. İonela ona kahve yaptı, mutfak masasına oturarak kısaca konuştular. Sonra ciddi, özenli bir görüntü verdiğinden emin olmak için aynaya bakıp karısıyla vedalaştı ve otobüs durağına yöneldi. Zerin erkenden uyanmıştı ve rıhtımda sabah kahvaltısı yapıyordu. Çok sakindi; davranışları, olağanüstü bir ruhsal huzuru yansıtıyordu. Koyu renk bir gömlek ve nispeten dar, siyah bir pantolon giymişti; vazgeçilmez aksesuarı olan ceketi dikkatlice sandalyenin arkasına asılmıştı. On dakika sonra oradan ayrıldı. Sahilde küçük bir tur attıktan sonra, benzinliğin karşısındaki küçük evin yolunu tuttu. İonela'yı evde bulacağına emindi. İlia hafifçe çalınan kapıyı, gülümseyerek ardına kadar açtı ve ona bir şeyler arayan gözlerle baktı. Ancak Zerin bu defa hediye getirmemişti. İonela lavaboda bir şeyler yıkıyordu, Anna ise galiba odadaydı, selam verip oturdu. İonela'nın davranışları heyecanlı olduğu izlenimi veriyordu, kahve isteyip istemediğini sordu. Az önce içtiğini, bir şey istemediğini söyledi. İlia ziyaretçinin ceplerinde hiçbir şey olmadığını anlayınca içeriye, ablasının yanına gitti. Zerin sakince yerinde kaldı, İonela konuşmadan gelip yanına oturdu.
"Flavio işe gitti. Akşama döndüğünde anlatacak bize," dedi fısıltıyla.
Diğeri sadece başını salladı, bir yorum yapmadı, ona her zamankinden daha çok şaşırmasına neden olan bir bakışla bakıyordu.
"Senin için geldim," dedi. Kadın tek kelime etmeksizin yutkundu.

Sonunda, “Flavio’nun yeni işinin iyi olacağına inanıyorum,” cümlesini işitilir bir sesle söylemeyi başardı. Öteki gülümsedi.
“Neden çocuklara alışverişe çıkacağını söylemiyorsun, biraz dolaşırız? Çok gecikmeyiz,” dedi birdenbire.
“Nereye gideceğiz?” diye sordu aynı ölçülü tonla.
“Belki benim evime,” diye yanıtladı ve kendine güvenen bir tavırla ayağa kalktı.
İonela nihayet, “Tamam,” dedi ve kısa bir süreliğine gözden kayboldu.
Zerin onu dışarıda bekledi. Evine kadar konuşmadan yürüdüler. Vardıklarında kadın şaşkınlığını saklamadı.
“Burada mı oturuyorsun?” diye sordu kendinden geçmiş gibi.
Zerin yanıt vermedi, kilidi açtı ve içeri girdiler. İonela birkaç adım atmaya dahi fırsat bulamadan karnında onun ellerini hissetti; arkasında duruyor, onu okşuyordu. Sürekli yükselen arzu ve endişeden bayılacak gibi oluyordu.
Fısıltıyla değil, o kocaman salonun sessizliğini delen bir sesle, “İçine girmeyi müthiş istiyorum,” dediğini duydu.
İonela bedenini onunkine yapıştırdı; adam onu arkadan kucakladı, ellerini kendi ellerinin içine aldı, yavaşça elbiselerini çıkardı ve onu hemen yatak odasına götürdü. Çok fazla dayanamadılar, dilleri birbirine karıştı ve Zerin tekrar onun arkasına geçip içine girene kadar akıl almaz bir çılgınlık ve tutkuyla birbirlerini ısırdılar.
Adam, “Gün boyu seni düşündüm, artık dayanamayacağım,” dedi. Kadın boğuk bir çığlık attı ve adam devam etti: “Şimdi kocan işine başlamıştır. Neler olduğunu bir bilseydi? Belki de akşamüstü söyleriz bunu ona, ne dersin?”
Hezeyan içindeydi. İonela şehvetten titriyordu. Boşalmadan biraz önce içinden çıktı ve ayaklarını, parmaklarını ve ayak tabanlarını şehvetle, deliler gibi yalamaya başladı. İonela ne

olduğunu anlamıyordu, kendinden geçmek üzereydi ve Zerin sonunda yine kuvvetle içine girdiğinde öyle bir çığlık attı ki, Zerin bunu uzun süre unutmadı.
Bir süre yatağa serilip kaldılar. Onu göğsüne almıştı. İonela çekilmedi, taş gibi yerinde kaldı. Az sonra kalktı ve acele hareketlerle giyindi. Yatak odasından çıktılar. Ona evi göstermek için kendisini izlemesini söyledi. Romanya haritasının ve duvarda çerçevelenmiş resimlerin bulunduğu odaya girdikleri zaman İonela'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.
"Aman tanrım, nedir bu? Sen gerçekten delisin," dedi.
Zerin kahkahayla güldü. İonela ona cilveli bir öpücük verdi, sonra haritada Oradea'yı buldular. Adam onu kucakladı ve öpmeyi sürdürdü; beriki durmasını söylüyordu, ama bu, bir biçimde devam etmesini istediği anlamına da geliyordu. Aralarında nadiren bir senli benlilik vardı. Onları gören biri, yaşadıkları müstehcen birlikteliğin kırıntısını bile fark edemezdi. Zerin geniş evin tüm alanlarını gösterdikten sonra, İonela ona daha fazla kalamayacağını, zaten çocukları yeterince yalnız bıraktığını söyledi. Zerin ona eşlik etmesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Onu reddedemedi; böylece önce çocuklar için bildik hediyeler aldıktan sonra ailenin evine döndüler.
Girişte, "Alın bakalım, daha erken gelemedim, ama tatlılarınızı almaya gittik," diye onlara seslendi.
Anna, Zerin'in yanına koştu, yanağına çekingen bir öpücük bıraktı ve elindeki çikolatayı aldı. İonela güldü, ancak sergilenen bu şefkatli davranış çok anlamlıydı. Kızın bu basit hareketi sanki adamın kalbine bir sıcaklık pompaladı. Yaşamı kesinlikle değişmişti, bundan hiç kuşkusu yoktu. İonela yemek hazırlayana kadar döşemede çocuklarla bir oyun oynadı. Sesini gırgır olsun diye değiştirdi, özellikle küçüklerin komik bulduğu

bir şekilde konuşuyordu; çocuklar bunu çok eğlenceli bulup gülmekten kırılıyor, tekrar tekrar yapmasını istiyorlardı.
Yemek hazır olduğunda hemen yememeye, Flavio'nun işten dönmesini beklemeye karar verdiler. Beş buçuk civarında kapı kilidinin sesi duyuldu. Hepsi yerlerinden fırlayıp onu karşılamaya gittiler. Daha ağzını bile açmadan rahatladılar, memnun görünüyordu.
Onlara, "Tamam, her şey iyi. Olumsuz bir şey yok," dedi ve önce Zerin'i içtenlikle selamladı.
İonela koşup onu kucakladı, sonra Flavio çocuklara koca bir öpücük verip yanlarına oturdu.
"Evet, gerçekten bir problem yok. Bugün elle tutulur bir şey yapmadım. Beni bir büroya götürdüler, bir dosyayı kronolojik olarak sıraladım, ama bu da bir saat sürdü. Sonra bekledim, beni bazı yazılı belgeleri alt kattaki bir büroya götürmem için yolladılar, hepsi bu."
"İnsanlar olumlu mu? Sana davranışları iyi miydi?" diye sordu Zerin.
"Çok iyi, olması gerektiği kadar! Hiçbir yakınmam yok, herkes nazik, çok dostane," diye yanıtladı Flavio.
İonela, "Sana yemek koyacağım. Yani hepimiz yiyeceğiz, seni bekledik," dedi ve kalktı.
"Tekrar teşekkürler Zerin. Sana çok şey borçluyum," dedi Flavio ve dostça Zerin'in omuzunu kavradı.
"Lafı bile olmaz. Hiç önemli değil," diye alçak gönüllülükle yanıtladı Zerin ve hepsi masaya oturdu.
Anna, İlia ile dalga geçmeye başladığında, diğeri onu, kibarca olmadığı açıkça anlaşılan bazı Rumence sözlerle kızdırıyordu. Ablası şiddetle onun saçını çekti, ardından çığlıklar koptu; İonela onları ayırdı ve şakadan iki şaplak attı. Eğer uslu durmazlarsa aç kalacaklarını söyleyerek tehdit etti.

“Haydi, bize başka şeyler de anlat Flavio! Sen gelene kadar meraktan öldüm,” dedi kocasına. Zerin ona garip bir bakış fırlattı.
“Başka ne anlatayım? Size söylediğim gibiydi işte. Çok ciddi bir şirket izlenimi veriyor, organizasyonu çok iyi. Ofisler ve tüm salonlar –yani görebildiğim kadarı– tertemiz, tüm memurlar sempatik görünüyor. Umarım ben de onlarda iyi bir izlenim bırakmışımdır.”
Flavio hem konuşuyor hem de iştahla yemeğini yiyordu. Hepsi yorum yapmadan, dikkatle onu dinliyordu.
Zerin kısa bir süre sonra gitme vaktinin geldiğine karar verdi, yemek için teşekkür etti ve arzulu bakışlarını üzerine dikmiş olan İonela’ya bakarak üzgün bir tonda iyi geceler diledi. Çok erkendi. Hava sıcaklığı denize doğru güzel bir yürüyüş yapmak için mükemmeldi, ama yalnızdı artık, bu yüzden de hüzünlüydü; bugün yaşananlardan sonra İonela olmadan her şey can sıkıcı, tatsız tuzsuzdu. Eski limana doğru yürüdü, artık neredeyse hiç gitmiyordu oraya. Yürüyor ve düşünüyordu, şehrin bu kısmı neredeyse terk edilmişti. Bir zamanlar zirvede olan mağazaların, şimdi hüzünlü asma kilitlerin asılı olduğu ön cepheleri çürüyordu. Yoldan geçen bir iki kişi ona biraz kuşkuyla baktı; şehrin bu tarafında bazı marjinal tipler veya terk edilmiş barakalarda yaşayan kişiler dışında pek kimse görülmezdi. Ruhsal durumu birinden öbürüne meylediyor, mutluluk ve hüzün iç içe geçip duruyordu. Sabah İonela ile yaşadığı arzu, bedenlerinin infilak edişi, onunla birlikteyken hissettiği dile dökülemez şehvet ve şimdiyse yalnızlık, üstelik onu tekrar görmek için yarın sabahı beklemek, geceyi tek başına geçirmeye mahkûm oluşu... Rıhtıma doğru yürüdü, bu şehir çok güzeldi ama küçüktü; çok fazla seçenek yoktu. Bir zamanlar gitmeyi, başkente taşınmayı düşünmüştü. Orada da bir evi

vardı, fakat yıllar geçtikçe buraya alıştı. Yer değiştirmek o kadar kolay değildi. Her zaman olduğu gibi denize ulaştı, ancak duyguları değişmemişti. Kıyıda oturup bir bardak şarap söyledi ve kendi içine dönüp içmeye başladı. Aşk düşüncesi onu özgürleştirdikçe, istediği hayatı elde etme konusundaki acizliği de bir o kadar kuşatıyor, çıkmaza sürüklüyordu. Ama İonela'nın asla onun olmayacağını kabullenmeyi reddediyor, birinin bunu daha önce başarmış olduğu düşüncesi onu çıldırtıyordu. Beynini eriten, dayanılmaz baş ağrılarına neden olan bu düşünceleri akla uydurması mümkün değildi. Çözüm yoktu. Hiçbir yere ulaşmayan bu duyguların boşalması, içinde doğan metafizik arzunun bir nebze olsun tatmin olmasını sağlıyordu sadece. Hava karardı, hüznü büyüdü. İonela'nın coşkuyla ulaştığı zirvede attığı çığlığı bekleyecekti artık. Ne kadar zevkli olsa da bu denli yüzeysel bir şeyle yetinmeyi kabul edemezdi.
Diğer taraftan İonela, iyice aşkın ağına düşmüştü. İçinde hiçbir kuşku yoktu. Coşkuyla fırlatmıştı kendini ona. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Suçluluk duygusu bir kâbustu, fakat arzuları vicdan azabından daha güçlüydü. Ertesi sabah onu tekrar karşısında gördüğünde, İonela'nın kalbi ve bedeni onu tekrar içinde hissetme arzusuyla eriyordu. Zerin de onu gördüğünde, tüm ruhsal yüklerinden arındığını hissetti, onu aldı ve tekrar evine gittiler. Bu kez her şey ağır bir ritimde ilerledi; bütün bedenini artık dayanamayacağı noktaya gelinceye dek şefkatle öptü. Sanki birlikte seyahat edermiş gibi, sanki onları bir uzay kapsülüne kapamışlar ve yerküreye ait her şey arkalarında kalmış gibi seviştiler.
"Ondan kurtulmak için ona iş buldun," dedi İonela elbiselerini giyerken. Diğeri ona yanıt vermedi, gardırobunda bir pantolon aramaktaydı.

İonela evine yalnız döndü; Zerin ise çocuklar kuşkulanmasın diye daha geç uğradı. O gelir gelmez hep birlikte çıktılar. Böylesine güzel bir yaz gününde, evde oturmanın bir anlamı yoktu. Köprünün üstünde küçük bir dükkâna girdiler, çocuklar lezzetli dondurmalarını heyecanla yedikten sonra denize kadar yürüdüler ve Flavio'nun işten döneceği saate kadar bir kafede oturdular. Çocuklar ona tapıyordu, özellikle de Anna; fakat İlia da onunla birlikteyken gitgide daha neşeli oluyordu; onunla sık sık çok sevdiği futboldan konuşuyordu, hayali bir gün en sevdiği takım olan Steaua Bükreş'te oynamaktı, fakat ona izin vermiyorlardı, babası öncelikle çalışmasını söylüyordu, çünkü okulu vardı. Oysa şimdi yazdı ve okullar kapalıydı. Zaten okul, onun için de, ablası için de problemli bir yerdi; yerel dili iyi konuşmalarına rağmen çoğu zaman araya Rumence karıştırıyorlardı. Sonuç olarak yakında başlayacak yeni ders yılı konusunda aşırı güvensizlik hissediyordu. Anna'nın telaffuzu İlia'dan çok daha iyiydi, kardeşinin sıklıkla yaptığının aksine, gerçekten kelimelerin sonlarını birbirine karıştırmadan çok temiz konuşurdu. İlia ise sonu sesli harfle biten pek çok kelimeyi, sonlarını uzatarak "iaaa" veya "eiii" gibi telaffuz ederdi, ki bu biraz da İonela'nın telaffuzundan kaynaklanıyordu; ancak bu onda çok hafifti. Bu konuda belki de en yeteneklisi Flavio'ydu, telaffuzu tam olarak kavramıştı ve onu işiten biri, yerli halktan farklı olan görünümüne dikkat etmezse, yabancı olduğunu pek kolay anlayamazdı.
Sabahtan, öğleden sonranın ileri saatlerine kadar birlikteydiler. Vedalaşma dördü için de tatsız bir andı. Bunu sadece o gün ve ertesi gün değil, hafta sonuna kadar hep tekrarladılar: Zerin geliyor, İonela'yı evinden alıp kendininkine götürüyor ve sonra çocuklarla, bazen dondurma yemek için, bazen uzun bir yürüyüşten sonra sahilde Flavio'nun çıkış saatine kadar saçma

sapan oyunlar oynamak için dışarı çıkıyorlardı. İonela, Zerin'in kendisine açık saçık sözler söylemesinden tahrik oluyordu; hani o bir orospuymuş da, onu kocasından gizli beceriyormuş, bu da yetmezmiş gibi, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuklarını hediyeye boğsun diye onu kendi evine götürüyormuş gibi şeyler düşünüyordu. Bir aslanın, kurbanının boğazını ısırıp onu hareketsiz tutması gibi, içine iyice girmiş olduğu esnada bunları söylediği zaman kızmış gibi yapıyor, ama hazzı söneceğine daha da alevleniyor, hazla titriyordu. Flavio hiçbir şeyden kuşkulanmadığı gibi Zerin'i yere göğe sığdıramıyordu, hatta ailede herkese, ona karşı kibar davranma talimatı vermişti, çünkü bu adam cömertliğiyle onları ekonomik çıkmazdan kurtarmıştı. Garip bir şekilde İonela, Zerin'e duyduğu aşktan, beklendiği gibi suçluluk falan duymuyordu. Yaşadığı şey çok doğal geliyordu ona; bir bardak su içmek ya da tuvalete gitmek gibiydi. Geçen zamanla birlikte, ilk günlerdeki heyecan ve utanç nedeniyle yüzünün kızarması geçmiş, normal rengine dönmüştü. Zerin ile yaşadığı tutkulu seks doğal bir gelişmeydi. Onun problemi, Zerin'den uzak geçen saatlerdi; artık gerçekten Zerin'in kararlarıyla yaptıkları şeyler ilgilendiriyordu İonela'yı. Temelde ikisinin, ama aynı şekilde çocukların da, artık gelenek hâline gelmiş harcamaların ardından akşama doğru sonlanan hayatları... Babanın geri döndüğü andan itibaren, dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte diğer her şey de sona eriyordu. Zerin artık evlerine, Flavio'nun dönüşünden sonra nadiren geliyordu. Onlarla büyük köprüde vedalaşıyor ve asık bir suratla ya evinin yolunu tutuyor ya da limanda keyifsizce ikinci bir volta atıyordu. Öğleden sonraları çocukların keyifleri de azalıyordu, hiçbir şey yemiyorlardı. Zerin'in aldığı onca dondurma ve içecekten dolayı doymuş oluyorlardı. İonela, tutkuyla sevgilisinin koynuna geri döneceği ertesi sabahı iple

çekiyordu. Günler hiçbir değişiklik olmaksızın geçiyordu. Günlük program öyle düzenlenmişti ki, hepsinin işine geliyordu. Sabah Flavio işteydi, Zerin ve İonela birbirlerinden ayrı değillerdi, evde baş başaydılar; dışarıda çocuklarla beraberken, iki kardeş Zerin'le birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı ve genç baba, şirketteki işinin ve ailenin koruyucusuyla kurdukları uyumlu ilişkinin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyordu. Bir akşam uyumadan önce İonela'ya, "Tanrı bize acıdı da bu adamı gönderdi," dedi. Kadın ona garip bir tavırla baktı, aklından geçenin ne olduğunu bilmiyordu; bir kez daha belirsiz bir bakışla süzdü kocasını, onu seviyordu, ama ona duyduğu arzu tamamen kurumuştu.

Ağustos ayı sona yaklaşıyordu; öbür hafta, İonela ve çocuklar Zerin'in alışılmış sabah ziyaretini beklerlerken, yoldan gelen ısrarcı korna seslerini işittiler. Merakla çıktılar ve şaşkınlık içinde, onu bir otomobilin içinde gördüler. Sürücü koltuğunda keyifle oturmuş, neşeyle gülümsüyordu.

"Haydi, binin gidiyoruz! Daha bekleyecek miyim?" diye çağırdı onları.

İonela, bir işi halledip gelecekmiş gibi bir aceleyle tekrar eve girdi. Çocuklar zaten arabaya koşuyorlardı, arka koltuğa oturup hediyelerini beklediler, oyuncaklara ve dondurmalara kelimenin tam anlamıyla bayılıyorlardı. Zerin'e sarıldılar ve onu öptüler. İonela gecikmeden geldi ve ön koltuğa oturdu.

"Bu araba da nedir?" diye sordu.

Aynaya bakıp aracı dikkatlice hareket ettirirken, "Ne olabilir? Güzel bir gezinti yapalım diye kiraladım," diye yanıtladı.

Arkadaki çocuklar kendilerinden geçmiş hâlde oyuncaklarıyla oynuyorlar, dondurmalarını yalıyorlardı.

"Koltukları kirleteceksiniz, dikkatli yiyin!" diye onları sakinleştirmeye çalıştı İonela. Çocuklar onu işitmiyorlardı bile.

Şehir dışına doğru yol alırlarken gülümsedi ve sevinçle, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.
“Güzel, küçük bir köye. Çok uzak değil. Eminim gitmemişsindir. İnanmazsın, çok kişi bilmez orayı,” diye yanıtladı.
Dikkatli sürüyor ve arabanın aynasından çocuklara kaçamak bakışlar fırlatıyordu. İkisi de bu atmosferin içinde hiç değişmemişti. Hep birlikte olduklarında hissettikleri sevinç inanılmazdı. Aralarında bir sırdaşlık gelişmişti; öğleden sonra geç vakit eve döndüklerinde hiçbiri gezintilerinden söz etmezdi. Ne Anna ne de İlia ağzını açardı; belki içgüdüsel olarak, belki de eğer babaları onay vermezse her şeyin sona ereceğinden korktuklarından. Ancak özellikle bugün, hepsinin yüzünde tarif edilemez bir mutluluk ışıldıyordu. Köy Zerin’in dediği gibi çok uzak değildi, yarım saatte vardılar. Zerin sanki oraya vasıtayla gelmemişler gibi, arabayı görünmeyecek şekilde bir yükseltiye park ettikten sonra, onu takip etmelerini söyledi. Çalılıklarla bezeli bir toprak yolu –birkaç metrelik sihirli bir tünele benziyordu– geçtikten sonra, kendilerini, toprakla kaplı ufak bir meydanı çepeçevre saran küçük dükkânların bulunduğu, taş merdivenle ulaşılan sevimli bir alanda buldular. Çok önce gelmiş olan bazı ziyaretçiler yemek yiyor ya da kahve içiyorlardı. Daha yukarıda, taş merdivenden sonra, bu zarif yerleşim bölgesinin ilk evleri başlıyordu. Sağa sola ayrılan sokaklarda yeni kahveler ve bir iki de taverna keşfediyorlar, Anna ile İlia içeri giriyor, merakla bakıyordu.
İonela, “Böyle bir yer gerçek olamaz. Nereden buldun burayı?” diye sordu Zerin’e. Zerin gülümsedi.
Sevimli bir koruya bakan küçük bir kahveyi seçtiler. Ayaklarının dibinde küçük bir dere akıyordu. Ağaçların köklerinde gözden yiten minicik bir ırmaktı. Karşılarında iki çocuklu bir aile oturuyordu. Anna zaten ailenin kızlarıyla senli benli olmuş,

onlara oyuncağını vermişti. Kahvenin sahibi geldi ve siparişlerini verdiler: İonela bir tatlı aldı, Zerin bir kahve ve küçük bir sandviç, çocuklar ise birer meyve suyu istedi. Hava şehirden daha serindi, manzara dingin ve yatıştırıcıydı. İonela küçük lokmalarla tatlısını yiyor ve Zerin'i izliyordu. Çocuklar yeni arkadaşlarıyla bir aşağı bir yukarı koşuyor; masalar yavaş yavaş doluyordu. Kahvehane sahibinin bazı müdavimleri tanıdığı belliydi; onları içtenlikle selamlıyor ve birbirlerine ilk adlarıyla sesleniyorlardı.

Orada bir müddet daha kaldıktan sonra devam etmeye karar verdiler. Bir tepeciği tırmandılar ve bir patikayı geçip ortasında, hemen yanındaki bir pınardan su fışkıran devasa bir bank görünümündeki yapı bulunan küçük meydana vardılar. Sağa doğru yürüdüler; orada bazıları çok güzel, bazıları da neredeyse yıkılmak üzere olan, gösterişsiz bir sürü evle karşılaştılar. Biraz sonra, köyün daha ticari bir kısmını oluşturduğu aşikâr yoluna ulaştılar. Manzara birden canlandı sanki; sesler, hareketler – ama çok yoğun değil– daha öncekilerin tam zıddıydı. Meydan büyüktü, bazı ihtiyarlar ilk kahvede oturmuş, neredeyse kavga eder gibi bağırarak konuşuyordu. Yanda bir manav ve dışarıda insanların oturduğu, art arda iki üç taverna vardı. Anna, Zerin'in elini tutmuş ve kafasını sevgiyle onun bedenine dayamıştı. İonela, Zerin'e öyle sevecen baktı ki, Zerin'in neredeyse başı döndü. Çok acıkmamışlardı, fakat çocuklar tavernalardan birine oturmakta diretti. Kuşkusuz, Zerin onların hatırını kırmadı. Çocuklar için patates kızartması, ikisi için de atıştırmalık bir şeyler ısmarladı.

İonela biraz kızmış gibi, "Onların isteklerini her zaman kabul etmen doğru değil. Nitekim son zamanlarda fazla tatlıdan kilo aldılar," dedi, fakat Zerin, gözlerindeki mutluluğu ondan saklamaya gerek dahi görmedi.

Daha sonra bölgenin en yüksek noktasına kadar yürüdüler. Manzara büyüleyiciydi; bir yandan denizi görüyorlardı, öte yandan meydanı ve köyün girişindeki dereciği. Dönüşte çocukların neşeleri azalmış değildi, şarkı söylediler ve bin bir türlü zırvalık anlattılar. İonela, onu kucaklayıp öpmek istiyordu, fakat çocukların önünde kendini tuttu, çocuklar da her fırsatta Zerin'e duydukları sevgiyi dile getiriyorlardı. Zaman geçmişti. Az sonra Flavio eve dönecekti. Onları evin önünde bırakıp, uzaklaştı. Babaları döndüğünde, kimse geziden söz etmedi. Çocuklar, dördünün birlikte geçirdikleri harika zamanla ilgili, İonela'nın dikkatini çekecek hiçbir şey söylememişti; akılsız değillerdi, bu dengeyi bozma riskini seçmeyeceklerdi kuşkusuz. Babaları eve girdiği andan itibaren, yere oturup akıllarında ertesi güne dair düşlerle, oynamaya başladılar.

Zerin çaresizlik içindeydi. Gündüzleri ne kadar dengeli ve keyifli oluyorsa, akşamlar o denli kâbusa dönüşüyor; yalnızlığa ve umutsuzluğa gömülürken, yaşadığı bu yarım yamalak hayat için bir çözüm bulmak zorunda hissediyordu. Zira gerçekten, ertesi günün gelmesinden başka beklediği bir şey yoktu; ne zaman tekrar İonela'yla sarmaş dolaş olacaktı, ne zaman o iki çocuğun tatlı arkadaşlığının tadını çıkaracaktı; bunlardan başka onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu. Ertesi sabah, içini spermleriyle doldurduktan sonra, yatağa henüz uzanmışlarken, bu kaygılarını İonela'ya açıkladı.

"Bu duruma dayanamıyorum artık."

"Hangi duruma?" diğeri şaşırdı, hemen kavrayamadı.

"Ne olduğunu görmüyor musun? Hepimiz yarım bir hayat yaşıyoruz; çocukları da buna dahil ediyorum. Ben akşamları ve sonrasında ölü gibiyim, seninle birlikte olmak istiyorum, sizinle; size sevgimi vermek istiyorum... Nasıl olur da ortadan

kaybolursunuz? Haksızlık bu! Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?”
İonela derin bir nefes aldı, biraz düşündü sanki.
“Sanıyor musun ki ben farklı hissediyorum? Ama ne yapabilirim? Flavio çocuklarımın babası, onu seviyorum. Âşık falan değilim şüphesiz, fakat durumu değiştirmek için ne yapabilirim? Hayatımıza aniden girdin ve her şeyi değiştirdin, bunu görmüyor musun?”
“Bilmiyorum, bilmiyorum...” Zerin yataktan kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı, düşünceli görünüyordu. “Ama o kadar güzel bir beraberliğimiz var ki, ikimiz ve çocuklar, herhangi birinin bunu görmesi için çok fazla çaba harcaması gerekmez...”
“Seni anlamıyorum,” diye araya girdi İonela. “Ne yapılabilir? Seninle birlikte kaçayım mı? Çocukları da mı alayım? Ya Flavio? Doğru olur mu bu?”
“Neyin doğru olduğunu bilmiyorum. Peki bu, her gün yaptığımız şey doğru mu? Sana söyleyeyim, evet, benim için çok doğru, bunu yapmamız gerekir, bu kalbimizin sesi. Bundan daha haklı bir şey biliyor musun?”
İonela konuşmadı, kalktı ve sessizce giyinmeye başladı. Zerin koştu ve onu göğsüne bastırdı; art arda, “Seni seviyorum!” dedi ve onu arzuyla öptü. İonela gözyaşlarını koyuverdi ve adama sarıldı.
Biraz sonra çıkıp kavşağa kadar yürüdüler. Çocuklar bekliyordu; artık bu oyunun nasıl oynandığını biliyorlardı. Hüzün, sonraki iki saat boyunca da gözlerinde kaldı; ancak yavaş yavaş geleceğe yönelik inanca dönüştü. Bu hikâyenin başlangıcındaki elverişsiz koşullar, ruhlarına daha büyük bir güç veriyordu. Çocuklar Zerin’in bugün o bildikleri coşkuya sahip olmadığını

anladılar, fakat kısa süre içinde hepsi gelip geçti. Her zamanki gibi dondurmalarını yediler ve kıyıda oynadılar.
“Bugün evde bizimle otur biraz, hemen gitme. Flavio da seni sordu,” dedi İonela, dönme zamanı yaklaştığında.
İtiraz etmeden kabul etti, şirkette işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu. Son zamanlarda Flavio’yla konuşmamıştı. Eve döndüler, İonela yemek pişirdi. Zerin kanepeye oturdu ve onu seyretti. Kapıda anahtar sesi duyulduğunda, Flavio’yu karşılamak için ayağa kalktı. Beriki, karşısında onu görünce gülümseyip selamladı; yüzündeki ışıltı kendini iyi hissettiğinin kanıtıydı. Flavio mutluydu.
“Hoş geldin. Nerelerdeydin?” dedi ve omuzuna vurdu.
Her zamanki gibi karşılıklı kanepelere oturdular. İonela kocasına bir bardak soğuk su getirdi, yemek tencerede fokurduyordu. Çocuklar babalarına bakmak için gözlerini kaldırmadılar bile, kaygısızca resim yapmayı sürdürdüler.
“İş yerinde ne var ne yok? Her şey iyi mi?” diye sordu Zerin.
“Her şey çok iyi, hiçbir problem yok,” diye içtenlikle yanıtladı Flavio. Tartışmasız, mutlu bir çalışan gibi görünüyordu.
“Çok sevindim. Onlara seni izlemelerini ve katkılarını takdir etmelerini söyledim,” yorumunu yaptı Zerin.
“Bunu fazlasıyla yapıyorlar. Şimdiye dek, bu kadar güzel insanın bir araya toplandığı bir yer görmedim,” diye onayladı diğeri.
İonela tencereyi ocağın büyük gözünden çekip aldı. Anna’nın kalkıp tabakları, çatalları ve bıçakları taşımasından, İonela’nın ona Rumence olarak masayı hazırlamasını söylediği açıkça belliydi.
“Ancak bana çok basit işleri veriyorlar,” diye devam etti Flavio. “Çoğu kez bankaya kadar gidiyorum. Arada sırada bazı paketleri almaya gidiyor, sonra onları uygun arşivlerdeki dosyalara koyuyorum. Bu iş kolay değilse, kolay iş nedir?”

Kanepeden kalkıp masaya oturdular. Önce iki adama servis yapıldı. Küçükler Zerin'in yanına kimin oturacağı konusunda dalaşıyorlardı, sonunda Anna kazandı. Ilımlı bir gözlemci bile çocukların babalarına duydukları ilginin kaybolduğunu anlayabilirdi. Ancak Flavio bunun farkında değildi, bunu çocuklarının sevecenliği olarak görüyordu. Oysa Zerin onların gözünü kamaştırıyordu. O akşam eski arkadaşlar gibi yediler yemeklerini, fakat aslında, arkadaşlar arasında ilk kez Flavio bir yabancıya benziyordu. İonela, Romanya usulü bir sebze çorbası hazırlamıştı. Çorbayı bol ekmekle yediler ve bir şişe de kırmızı şarap içtiler. Anna ve İlia'nın erkenden uykuları geldi, galiba sabah gezintisinde yorulmuşlardı. Uyumaya gittiler. Sonra Flavio okul konusunu açtı; yaz bitiyordu, çocukların şehrin ilkokullarından birine yazılmaları gerekiyordu ve hâlâ hangisine olduğuna karar vermemişlerdi. İki okul vardı, kendisinden ne tür evraklar istedikleri konusunda bile kesin bir bilgiye sahip değildi. Babasının gözlemlerine göre Anna derslerde pek yetenekli değildi; birlikte çalıştıkları bazı kereler ona bir şeyler öğretmeye çalıştığında fark etmişti bunu. İlia ise, aksine, gayet çalışkandı ve yerel dili doğru özümsemede daha yetenekli görünüyordu. İonela onun söylediklerine katılmıyor, Anna'nın yetenekleri konusunda bir yargıya varmak için henüz çok erken olduğunu söylüyordu. Bu yaşlarda, okul ve ders çalışma gibi sorunları nasıl göğüsleyecekleri öngörülemezdi. Zerin bir an konuşmaya karışmayı düşündü, fakat aklına sadece İonela'nın çıplak bedeni geliyordu. Şarap onu biraz rahatsız etmişti, burada, Flavio'nun gözleri önünde İonela'yla bir çatışmaya girme isteği pek yoktu. İonela durumu anlamakta gecikmedi. Onlara çok yorgun hissettiğini, galiba uykusunun geldiğini söyledi. Zerin iyi geceler diledi ve gitti.

Rüzgâr vardı. Cadde çok kalabalık değildi, başı ağrıdan çatlamak üzereydi. Evine dönmedi, limana kadar yürüdü ve iki saat daha içmeyi sürdürdü. Sonunda yatağa uzandığında, oda dönüp duruyor, midesi dayanılmaz şekilde ağrıyordu. Banyoya gidip kustu, o zaman rahatladı ve ertesi sabaha kadar kütük gibi uyudu. Bazı belirsiz nedenlerle, daha önceki günlerde yakaladığı ahengi kesintiye uğratmayı göze alarak o gün Romanyalılarına gitmek yerine evde kalmayı tercih etti. Bir çay yaptı, koltuğuna oturdu ve düşünmeye başladı. Üzerinde hâlâ hafif bir sersemlik vardı, ama genel durumu iyiydi. Midesi toparlanmıştı, fakat ağrıyı azdırmamak için, yeme riskini göze alamadı. Günahın çağrısı, İonela'nın sıcakcık, yumuşacık hazinesinin içinde olma isteğini dürtüyordu. Bu gerçek bir işkenceydi. Gerçi hissettiği bu hafif keyifsizlik, ona düşüncelerini bir sıraya koyma fırsatı vermişti.

Daha sonra biraz alışveriş yapmak için çıktı, son zamanlarda evini tamamen ihmal etmişti. Pek sevdiği bakkal dükkânına kadar gitti, birçok yiyecek ve yağ aldı. Sonra bir eczanede durup mide ve baş ağrısı için bazı ağrı kesiciler aldı. Büyük inşaatta çalışan işçiler hummalı bir çalışma içindeydiler, gelip geçenler duraksayıp merakla inşaatı seyrediyorlardı. Hiç kimse ne yapıldığını bilmiyordu. Evinin girişine yüz metre kadar vardı ki, İonela'yı görüp şaşırdı. Dış kapının önünde onu bekliyordu.

"Of, nerelerdesin? Merak ettim," dedi. Eczane poşetini görünce korktu.

"Başım ve midem ağrıdı, hem bazı şeyler aldım," diye yanıtladı onu.

İçeri geçtiler, İonela yatak odasına yöneldi. Zerin onu durdurunca şaşırdı, bu defa salonda oturmayı önermişti.

"İstersen gideyim," dedi, arzu uyandırmak isteyen nazlı bir kadının edasıyla.

“Gitmeni istemiyorum, ancak biraz konuşalım.” Salona doğru yürürken Zerin onu kucakladı.
“Devamlı dün konuştuklarımızı düşünüyorum,” dedi Zerin. Gözlerinin derinliklerine bakıp yüzünü okşadı.
İonela kararlı bir tonda, “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.
“Seninle olmak istiyorum, kesin olan bu.”
“Ben de bunu istiyorum, anlamadın mı hâlâ?” dedi İonela ve Zerin’in elini avcunun içine aldı. “Sanıyorum sadece aklına o anda geliveren şeyleri söylüyorsun,” deyip güldü.
“Bunun için üzgünüm,” dedi Zerin, sanki aynı fikirdelermiş gibi. “Bilirsin, Flavio’ya sempatim vardır, harika bir insandır o.”
Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve güçlü bir kahkaha attı.
“Ne diyorsun sen? Ha ha ha! Söylediğin şey hayli ilginç! Sonuç olarak, onu seviyorsun!” diye bağırıyordu; Zerin onu şaşkınlıkla dinlemekteydi. “Eğer ondan bu kadar hoşlanıyorsan, neden karısını düzüyorsun?”
Sinirsel bir gülmeye yakalandı, Zerin’in hiç tepki vermediğini görünce durdu. Yere yığıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu şimdi, diğeri ise boşluğa bakıyordu, zihni de bomboştu. Müthiş yorgun hissetti; aylarca, asırlarca uyumak istedi.
“Gitmem gerek, çocuklar yalnız,” dedi, bir anda bu garip ve nadir sessizliği kırarak. Sonra ona sarıldı ve çıkışa yöneldi. Zerin uğurlamaya kalkmadı.
Gün garip bir melankoliyle geçti. Garip, çünkü umutsuzluğun sert kabuğunun üzerinde bir umut ağır ağır fokurduyor ve bir ışık hüzmesi parıldıyordu. Zerin bütün gün kendini hasta hissetti. Henüz anlayamadığı bir bilmeceye çözüm ararken uzandığı yataktan çıkmadı. İonela’yı çok özlüyordu, epey bir zamandan sonra seks yapmadıkları, arzu dolu öpüşleriyle onun nefesini kesmediği bir gün geçiriyordu. Elbette benzinliğin karşısındaki küçük evde de durum çok farklı değildi. İonela

dertlere düşmüştü, sanki hastaymış gibi konuşmadan yattığı yatağından çıkmıyordu. Çocuklar da neşelerini kaybetmişti, annelerine tekrar tekrar niçin gezmeye gitmediklerini soruyorlar, o ise öfkeyle onları başından savıyordu.
Flavio, o gece bir düş gördü. Bedeninin zorla sığdığı bir zindanda, ufacık bir odadaydı. Bir köşeye sinmiş, sırtını duvara yaslamıştı ve karanlıkta yönünü bulmaya çalışıyordu. Artık neredeyse bir gün geçtikten sonra, yan taraftan gelen adımları duydu. Biraz sonra kapının azıcık aralanmasıyla, evin derinliklerindeki koridordan oraya kadar gelen ışık, karanlığı birden dağıttı. Dehşet dolu bakışlarıyla ve açlıktan ölmek üzereyken, gelenin İonela olduğunu gördü; elinde bir yemek kabıyla bir bardak su vardı. Onu görünce rahatladı. “Sevgilim, çıkar beni, ne kadar zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum,” dedi, fakat diğeri sanki onu işitmiyordu. Aralıktan tabakla bardağı verdi ve onu yine yalnız bırakıp ışığı söndürdü; kapıyı da arkadan kilitledi. Adam, “Çıkar beni, İonela, çıkar beni lütfen! Neler oluyor?” diye haykırmaya başladı. Sonunda gücü tükendi ve sessizce, gelen yemeği yemeye başladı. Sabretti, olduğu kadar yerleşip uyudu; ancak uyandığı zaman hiçbir şeyin değişmediğini gördüğünde demirleri ve duvarları yumruklamaya başladı. “Çıkarın beni, çıkarın beni! Dışarı çıktığımda, yaptıklarınızdan çok pişman olacaksınız!” diye bağırdı. Biri ışığı açana kadar, bu hâlde, saatler geçti. Işığı açan çocuklarıydı, hemen tanıdı onları. Ellerinde yiyecek ve su vardı. Olacak iş değildi, sanki onu tanımıyormuş gibi davranıyorlardı. Getirdiklerini oraya bıraktılar. Öfkeden deliye döndü; kalan bütün gücünü kullanıp hızlı bir atılımla onları tutmaya çalıştı, ama başaramadı. Bir manevrayla ondan kaçtılar ve ışığı söndürüp kapıyı kilitledikten sonra, onu yine karanlığa terk ederek gözden kayboldular. Bu kez bir canavara dönüşmüştü,

ilahi bir kükremeyle boğulan vahşi bir hayvan gibi ulumaya başladı; fakat ona yanıt veren olmadığından, bir dilsizden farkı yoktu. Bir gün daha geçti, hiçbir şey değişmedi, karanlığa alışmaya başlamıştı. Beklenmedik bir şeyler olmazsa bu boğucu zindanda delirecekti. Bir süre sessizce zaman geçirdi. Bu sakinliğe alışmıştı ki, az sonra yine eskisinden çok daha büyük bir çılgınlıkla dövünmeye başladı. Işıklar tekrar yandı, ama bu defa evlerindeydi. Her gününü geçirdiği, her akşam yeni işinden döndüğü, benzinliğin karşısındaki tek katlı küçük evdeydi. Ancak İonela ve çocuklar onu görmüyorlardı. Şimdi duvara asılı şeffaf bir kubbenin altında hapisti. Önünde onları görüyordu. Çocuklar yerde resim yapıyor ve İonela da pencereye kaçamak bakışlar fırlatırken yemeği pişiriyordu. Onu ne kadar işitmez, ne kadar önemsemezlerse o kadar öfkelenip kafesi kuvvetle tekmeliyordu, fakat yaptığı tek şey ayağını yaralamak olmuştu. Umutsuzdu; onlara bir küfür savurup aciz bir bebek gibi ağlamaya başladı. Bir ara dış kapıda bir kilit sesi duydu. İonela en güzel gülümsemesini takınarak koştu. Sonunda kapı açıldı. Bir adam girdi içeriye, normal görünüyordu fakat yüzü biraz asıktı, onu fark etmedi, ceketini çıkardı ve kanepeye oturdu. İonela ona cilveli bir öpücük verdi ve kahve getirdi, bir şeyler konuştular, adam gülümsedi. Çocuklar gidip yanına oturdular, onları şefkatle okşayıp cebinden iki çikolata çıkardı. Flavio, hücresinin duvarlarını yumruklamaya başladı. Onu görmemeleri bir yana, yokmuş gibi davranıyorlardı; tıkıldığı delikte sanki başka bir boyuttan, bir casus gibi izliyordu onları. O sıra ne açlık ne susuzluk hissetti, gece çöktüğünde uyuma gereği duymadı, buradaydı, onu tıktıkları yerde, beynini oyan dünya-dışı bir tarafsızlıkta, onların hayatlarının bir gözlemcisiydi. Sonra her şey çok çabuk gelişti. Onu hücresinden çıkardılar, ancak o çıt çıkarmadı, artık kendisi değildi, evcil bir

hayvandı, onu beslediler, su verdiler. İhtiyacı olmasa da bu hoşuna gitti. Biraz sonra çocuklar koşup geldiler ve onu okşadılar, beriki konuşmak için ağzını açtı, fakat ağzından yalnızca bir miyavlama çıktı (yoksa havlama mıydı?). Çocuklar ona buzdolabında buldukları domuz etinden birazcık verdiklerinde, İonela'nın onlara kızdığını anladı, ama sonra yumuşadı ve o da hoş bir tavırla okşadı tüylerini. Düşte zamansal düzen yoktu, zaman periyodik bir belirsizlik içinde genişleyip büzülüyordu. O zaten evin, mırıldanarak onların ayaklarına sürtünen evcil hayvanıydı; akşam olduğunda İonela ve bulanık yüzlü adam masaya oturup yaşamları hakkında konuştuklarında, bir sıçrayışta masaya çıktı, fakat diğerleri kaba bir hareketle indirdi onu. Galiba bu yeni hayat da oldukça güzeldi, ne kadar sürerse sürsündü. Ama birden kendisini yine bodrumda bulduğunda, ürperdiğini hissetti. Bir kedi, bir önceki suretine, bıkkın ve bezgin bakışlar fırlatarak çevresinde dolanıp duruyordu. Yalnızlığın boğucu sıkıntısı içinde sanki son bir çağrı, eski yaşamına dönmek için son bir umutmuş gibi, İonela'ya harıl harıl bir mektup yazmaya başladı: "Epeyce bir zamandır, dünyanın sonunda kapana kıstırılmış hâldeyim, buradayım, başka bir yere kımıldayamıyorum, çünkü burada sadece umutsuzluk ve keder yeşeriyor. Galiba yerin dibindeyim, her şey benim önümden geçiyor, sen ve çocuklar da; hepiniz bana bir tabak yemek ve biraz su bırakıp gidiyorsunuz. Size teşekkür ediyorum, şu anda size bundan başka söyleyecek bir şeyim yok. Neyse bunların zamanı değil, şimdi bir kedi olabilirim ve bu sözcükleri tuhaf bir hızla yazıyor da olabilirim, bunlar da önemli değil, ama beni sahipsizmiş gibi sokağa atmayın. Beni istemiyorsanız bile, yakınınızda tutun. Yatağın altında küçük bir yerde kıvrılıp kalırım. Ne yiyorum ki zaten, bana vereceğiniz yemek artıklarınızla yetinirim. Gelin, çok düşünmeyin; beni

bırakmayın, bırakmayın beni. Anna'mızın doğduğu günü hatırla sevgilim, sonra İlia'nınkini; belki sadece bu anılar bile beni bırakmamanıza yeter. Bulanık yüzlü beye gelince; isterse sizinle yaşasın, benim elbiselerimi giysin, yatağımızda uyusun, yazgı böyleyse bırak öyle olsun. Engel olmaya kalkışmayacağım. Buralarda bir yerde olacağım, kapının arkasında veya dolabın içinde. Sizi rahatsız etmem, etmem."

3

Eylül ayının başlarında Romanya'ya ulaştık ve vakit kaybetmeden, Bükreş Havaalanı'ndan tren istasyonuna geçtik. Seyahatin tüm yoruculuğuna rağmen, sadece İlia yorgun görünüyordu. Geri kalanlar fevkalade formdaydılar; özellikle Anna ve babası takside bile hiç durmadan konuştular. Ben başkenti görmeyi deliler gibi istiyordum, ama ısrarcı olmadım. Bir yere belirli bir amaçla geldiğinizde, vakit kaybetmenin anlamı yoktur. İonela nötr bir ruh hâli sergiliyor, sevecenlikle dolu garip bir bakışla beni süzüp çekingence gülümsüyordu. Flavio gelişmeleri bekliyordu. Kuşkusuz, yolculuğumuzdan önceki günlere oranla çok daha sakindi, ama ona dikkatlice bakan biri, davranışlarındaki tedirginliği görebilirdi. Benim duygularımsa kolay tanımlanabilir gibi değildi. Romanya'daydım, bu beni mutluluktan uçurmaya yeterdi, ancak İonela'ya duyduğum aşk artık o denli dayanılmazdı ki, her şeye boş verip yaşananların tadını çıkarmama izin vermiyordu. Havaalanından itibaren çevremi izlemeye başlamıştım; insanları, mağazaları, konuşmaları, gözüme çarpan önemli önemsiz her ayrıntıyı... Şehirden çıkıp tren garına doğru gittiğimiz süre boyunca hiç sesimi çıkarmadan izledim manzarayı. O sırada yaşamımın düşünü gerçekleştirmekteydim sanki, bu dünyadaki özel görevimi tamamlamaktaydım, başka hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Elbette bunlar, İonela ve çocuklar hayatıma beklenmedik bir şekilde girmeden öncesine aitti, şimdiyse onlarla bir bütünlük oluşturuyorduk. Ama hepsi, benim heyecanıma kayıtsız görünüyordu. Kendimi kötü hissettiğim söylenemezdi; ama onların vatanındaydık, kendi

topraklarında daha heyecanlı ve gürültücü olmalarını beklerdim. Bu, tek başına yaşanacak bir mutluluk olmamalıydı, değil mi?

Bükreş, görebildiğim kadarıyla, bir rüyaydı. Zaten âşık olduğum, eşsiz bir şehir. Sert bir tatlılığı olduğunu söyleyebilirim veya tatlı bir sertlik diyebilirim buna, karar veremiyorum. Hayatım son zamanların duygusal çalkantılarıyla zaten o kadar değişmişti ki, bedenim buna daha ne kadar dayanır bilmem, fakat derin aşk hüznünün ve aynı zamanda mükemmel mutluluğumun içinde, bu zor koşullar altında bile, bu gezintinin tadını çıkarma cesaretini buldum. İonela her zamankinden daha endişeli görünüyordu, belki de Flavio'nun bir şeyler anlayacak olmasından korkuyordu. Çocuklar açısından sorun yoktu; beni babaları gibi düşündükleri belliydi zaten, bir şey istediklerinde bana koşuyorlardı, yoldan karşıya geçerken benim elimi tutuyorlardı, her soruyu bana tereddütsüz, ne zaman isterlerse soruyorlardı. Bütün bunlara karşın Flavio'nun bana bakışındaki sevecenlik hâlâ yerli yerindeydi; bu sadece ona iş bulduğum için değildi (tabii ki hiç kimse maaşının doğrudan benim cebimden çıktığını bilmeyecekti, bu baştan beri şirketle benim aramdaki bir anlaşmaydı). Bana sempatisi vardı, biz artık arkadaştık. Neredeyse arkadaş yani. Ancak bütün bu seyahat boyunca İonela'ya duyduğum istek o denli fazlaydı ki, diğerlerinden gizlice, ona doymaz bir açlıkla bakma, sırtını, hatta bazen bacaklarını bile okşama şansını kaçırmıyordum. Her zaman olduğu gibi, o da benim istediğimi istiyordu şüphesiz; ancak bir yolunu bulup elimden kayıp gidiyordu. Fark edilme korkusundan olduğu belliydi. O benim kadınımdı, geri zekâlı biri bile bunu anlayabilirdi. Birbirimiz için yaşıyorduk, tanışıklık süremizin önemi yoktu. Zaten pek çok kez, yaşamımızdaki bir şeyin kaderimiz olduğunu anlayamadan,

olan biteni kaçınılmaz bir gerçeklik olarak kabullenmiyor muyduk? Kesinlikle olan buydu, bu bir gerçeklikti. Hiç kimse güçsüz gözlerinin karşısında beliren bir hayata karşı çıkacak, kadere itiraz edecek zihinsel güce sahip değildir. Hayat soru sormaz, kendiliğinden, kafasına göre akıp gider.

Bu saptamayı, kuşkusuz İonela'nın da yapmış olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden artık geri dönmezdi, beni iyi tanıyordu ve hangi metafizik bağın bizi hem gizli hem de apaçık bir şekilde birleştirdiğini biliyordu. Bu iki duygu içimde ilk kez iç içe geçiyordu: tanımlanamaz bir mutluluk ile içimi umutsuzlukla dolduran, beni karımdan ve çocuklarım Anna ile İlia'dan uzak kalmaya mecbur eden kasvetli bir hüzün. Onların benim kendi çocuklarım olduğundan şüphe eden her kim olursa olsun, yeminli düşmanım olacak, çünkü içimde derin kökler salan bu sevgi, bir adamın çocuklarına duyduğu sevgidir. Aramızda bir engel var ve mutluluğumuzun karşısına dikiliyor. Engelin ismi de cismi de belli, Flavio. Zorunlu olarak kabullendiğim yeni arkadaşım. Ne mutlu ki, hâlâ bunları fark edemeyecek kadar saf. Zaman zaman onun neler olduğunu anlamaması bana akıl almaz görünüyor, ancak her şey o kadar ani oldu ki, açıkça görmeyi reddettiği bu gerçek karşısındaki garip tutumunu ciddiye almaya vaktim olmadı.

Tren garı da bir harikaydı. Yolcular, sesli uyarı cihazlarından duyurulan anonslarla, trenlerini kaçırmamak için oradan oraya rastgele koşuşturuyordu. Biz zamanında geldiğimizden sorun yoktu; yine de istasyonun büyük kafeteryasında bir meşrubat içmelik vaktimiz kısıtlıydı. Trenimiz öğleden sonra ikide kalkacaktı. Oradea ile Bükreş arası yaklaşık dört yüz elli kilometreydi ve oraya ulaşmak için hemen hemen beş buçuk saat süren bir yolculuk yapmamız gerekiyordu. Vagonumuz oldukça genişti ve şansımıza yanımızdaki yerler de boştu. Bu

nedenle sanki yalnız seyahat eder gibiydik, bizi rahatsız edecek hiçbir şey yoktu. Yeterince modern bir trendi, güzel kokuyordu, gelip geçen yolcuların gürültüsü yok gibiydi, seyahat boyunca her şey yolunda gitti. Çocuklar uçakta yemiş olmalarına karşın, yolculuğun ortalarında acıktılar. Neyse ki yanımıza birkaç sandviç almıştık da mızmızlanmaları için neden kalmadı.
Hepsine güçlü bir güven duygusu verdiğim kesindi, aksi hâlde meselenin kökenindeki kaygılar yüzünden çıldırabilirlerdi. Bir insanın evini kaybetmek üzere olması kolay bir şey değildi sonuçta; özellikle yurdundan kopmuş ve elinde, yaşamla eşit olmayan bir mücadeleden başka bir şey kalmadığını bilen birisi için... İşte burada benim rolüm başlıyordu. Doğdukları ve yıllarca yaşadıkları, şimdi hep birlikte oraya doğru yola çıktığımız Oradea'dan, eylül ayının ilk günlerinde, biri Flavio'nun teyzesinden, diğeri evlerinin yöneticisinden şok edici iki mektup almış ve kötü haberleri öğrenmişlerdi. O sabah alışılmış gezintimiz için İonela'yı almak niyetiyle evine gittiğimde, sapsarı bir yüzle, neredeyse kanepeye yığılmış bir hâlde gördüm onu. Hemen hemen her şeyi anlattı, unuttuklarını ise gitmeye hazırlandığımız iki üç gün içinde öğrendim. Hiç tereddüt etmedim, çünkü ilk duyduğumda kararımı vermiştim. Sadece hem rahatlamaları için hem de benim sevincim daha büyük olsun diye bunu birkaç saat sonra söylemeyi düşünüyordum. Uzun lafın kısası, Oradea'daki evleri, kötü yönetim ve vergi dairesine intikal eden bazı borçlarla birlikte teyzenin yaptığı belli olan usule aykırı şeyler nedeniyle, uçurumun kıyısına gelmişti. Evi kaybedebilirlerdi. Ödemeleri gereken, kendi ölçülerine göre astronomik düzeydeki rakamı ödemeyi önerdim.
Olayı aklımda çözümledikçe, olanların bizim yararımıza, şanssız Flavio'nun ise aleyhine çalışan kaderin bir komplosu olduğu

sonucuna varıyordum; ancak başka açıdan bakarsak, kim kadere karşı çıkabilirdi ki? Ancak lafımı esirgemeden onları ancak benim kurtaracağımı, hiçbir şey için endişelenmemelerini söylediğimde, Flavio öylesine duygulandı ki, neredeyse yere yığılacaktı. Geldi ve beni kucakladı, bu temasta bir kardeşin dokunuşunu hissettiğimi söyleyebilirdim. Ancak az ötesinde İonela duruyor ve bu kucaklaşma, durumu biraz karmaşık kılıyordu. Bazı ayrıntıların halledilmesinden sonra, gelecek girişimlerimizden emin olmak için Romanya resmî makamlarıyla yapılan çok sayıda telefon konuşmasının ardından biletleri ayırttım, bütün yaptığım buydu. Fakat parayı verip sorunu çözeceğimi söyledikten sonra, İonela'nın bana karşı davranışında gerçekten bir çeşit saygı algıladım diyebilirim ki bu hiç hoşuma gitmedi, bir minnet duygusu sergiler gibiydi. Ancak ertesi akşamüstü, benim evime kadar yaptığımız gizli yürüyüşün ertesinde iki saat boyunca coşkuyla sevişmemizin ardından, böyle davranmasını engelledim. Neyse ki her şey normale döndü. Çocuklar fazla bir şey anlamadılar, gerçi onlara da hep birlikte bazı şeyleri düzenlemek için ülkelerine gidileceği söylendi, ama en azından oraya varana kadar ne olduğunu pek kavrayamadılar.

Oradea'ya kadar olan mesafe, sonuçta bize pek de uzun gözükmemişti. Nitekim herkesin keyfinin yerinde olduğu, beş saatlik hoş bir yolculuk yaptık. Uyumlu bir süreklilik yaratan yeşil alanlar ve küçük, tek tip evlerin oluşturduğu manzara, duygularımıza iyi geldi ve yatıştırıcıydı. Hava yumuşaktı, sadece yolculuğun sonlarına doğru rüzgâr sert esmeye başladı. Uyuşmuş ve acıkmış olarak indik, garda bizi teyze karşıladı; altmış yaşlarında, zayıf, koca ağızlı bir kadındı. Çocukları görür görmez üstlerine atladı ve onları çılgınca öpmeye başladı. Çocuklar geri çekilmedilerse de aynı coşkuyu göstermediler.

Önce Flavio, sonra da İonela onu bir öpücükle geçiştirdi. Sonra benim sıram geldi. Kadın Rumence bilmediğimi anlamıştı. Herhalde Flavio ona iyi bir arkadaşları olduğumu anlattı. Hemen evin yolunu tuttuk. Yolda bana çatışma konusu olan, uçurumun kenarındaki evde değil, bir iki kilometre daha uzaktaki teyzenin evinde kalacağımızı söylemişlerdi. Hâlâ durumu tam olarak algılayabilmiş değildim. Ama gerçeği söylemek gerekirse, umurumda değildi, öyle ya da böyle yapmam gerekeni yapacaktım, bir an önce bitmesi daha iyiydi. Teyze kötü bir insana benzememekle birlikte, çok hoşuma gitmemişti. Evi iki katlı eski bir yapıydı. Dışarıdan bakıldığında yılların hışmına uğramış görünüyordu. Dış görünümünü tamamlayan beyaz tahtalar ve çatı, bozulmuş ve terk edilmiş bir ev izlenimi oluşturmaktaydı; ancak içerinin durumu bu kadar kötü değildi. İlk kat iyi kullanılmış, biraz eski moda dekore edilmiş, ama şık ve temizdi. Girişte büyük bir kanepe gördüm, arkada solda büyük bir mutfak masası ve dipte güzel dolaplar vardı. İçerideki merdiven ikinci kata çıkıyordu. Orada iki kişinin ancak sığacağı bir oturma bölümüyle ayrılmış, biri sağda, diğeri solda, pek de kullanışlı olmayan iki büyük oda mevcuttu. Dinlenmek için uzanacağım odanın havalanması için panjurları açmadan önce odalardan birinin penceresinden şehrin büyük katedralinin görüldüğünü söylediler bana.

Teyze bizim için yemek hazırlamıştı, masaya oturduk ve kızarmış etli pidelerden yemeye başladık. Ben o denli iştahla yedim ki, sonunda midem ağrıdı. Bir noktada küçük çığlıklar atmaya başladığım için teyze gülmekten çatladı. Yemekten sonra kadın, ev hakkında konuşmaya başladı. Ellerini çaprazlamış, tekdüze ve alçak sesle konuşuyordu; görünmez bir ziyaretçiye hitap eder ya da kendi kendine konuşur gibiydi. İonela ve Flavio onu hiç kesmeden dikkatle dinliyordu, ben

elbette tek kelimesini bile anlamıyordum; yere oturmuş, büyük yastıklarla oynayan çocuklardan bile daha çabuk yitirdim ilgimi. Teyze durmaksızın konuşuyor, sözleri bir ağıtı andırıyordu. Ne olup bittiğini anlamıyordum, bir ara İonela rahatsız olduğunu belirtir bir şekilde teyzenin sözünü kesti ve ellerini havada sallayarak ona sertçe bir şeyler söyledi. Bir sözü iki, üç kez yineledi; soruya benziyordu, belki de gerçekten bir soruydu, ses tonundan anlayamıyordum. Teyze ona bakmıyordu, sinirli bakışları birbiri etrafında döndürdüğü başparmaklarına dikilmişti. İonela bu kadarla kalmadı, kalkıp ona yaklaştı ve aynı sertlikle bağırmaya başladı. Flavio onu sakinleştirmeye çalıştı; teyze doğal olarak yerinden kımıldamadı bile. Zor bir andı, onu hiç böyle görmemiştim. İtiraf etmem gerekir ki, onu böyle alt üst olmuş görmek istemesem de, bu dinamik tavrı hoşuma gitti. Buna karşın Flavio çok soğukkanlıydı, hır çıkarmak istemiyor gibi görünüyordu, galiba olayları gerçekçi bir bakışla kabullenmişti; görünen o ki teyze, işleri çok kötü yönetmişti. Belki de kirli işlere bulaşmıştı; er ya da geç bana ayrıntıları anlatırlardı, şu an zamanı değildi. Ama gerçekten de pek önemi yoktu; parayı ödeyecektim ve konu kapanacaktı, tüm bu gürültü patırtı gereksizdi.

Üst kattaki iki odadan birinde yatağa uzanmıştım. Diğerleri yan taraftaydı. Uyuyana dek konuşmalarını duydum. Bütün bitkinliğime karşın hemen uyuyamadım, herhalde yüzümde mutlu bir gülümseme vardı, gerçekten nerede olduğumu bile bilmiyordum, yani biliyordum da, olanları mantıklı bir hâle getiremiyordum. Romanya'nın bir kentinde, bir odada uzanmış durumdaydım. Bizim belediye başkan yardımcısı birkaç hafta önce koşup Romanyalı bir ailenin geldiğini söylediğinde, bunların olacağı kimin aklına gelirdi? Tabii ki hepsinden önemlisi, birden kendimi nerede bulduğum değil, yan odada

rüyalarımın kadını İonela'nın uyuyor olmasıydı. Tatlı bir melankoliye batmış hâlde, kendi lehime bir tarafsızlıkla uyuyakaldım; düşlerim kontrollüydü, hayatım artık arzuladığım bir yola girmişti, gerçekte kendimi bulmuştum.
Ertesi sabah İonela biraz sakinleşmişti. Teyze, gariptir, önceki gece hiçbir şey olmamış gibi, mahmur bir hâlde salona indiğimizde yanaklarımızdan öptü ve zengin bir kahvaltı hazırladı. Keyifli görünüyordu, belki de deliydi, kimbilir. Bu hâli başka türlü nasıl açıklanırdı ki? Ben yine de dün akşamki yaslı suratındansa bunu yeğlerdim. Flavio, İlia ile gezmeye çıktı, Anna onlarla gitmek istemedi. Şehri görmek için sabırsızlanıyordum, fakat önce İonela'nın durumuyla ilgilenecektim, kaygım buydu. Kahvesini içiyor ve neredeyse beni bayıltacak bir tatlılıkla bana bakıyordu. Neyse ki teyze bir şey anlamadı, tabakları yıkıyordu, sonra da meyve hazırladı. İonela'yı alıp üstteki odalardan birine götürmek istiyordum, ama şartlar buna engeldi. Aslında tüm isteğim, yapmak zorunda olduğumuz şu işi bitirip eksikliğini hissettiğim, bildik yaşamımıza dönmekti. Saatler geçtikçe kafamdaki sorular çoğalıyordu. Teyze paraları yemiş miydi, yoksa sadece saf mıydı? Yoksa ikisi birden miydi?
Soru işaretleri, sonraki ilk gezintimizde çözüldü. Oradea, iyimser bir atmosferde, güzel insanlar, müzeler, tapınaklar, tarihi saraylarla dolu ve harika bir tiyatrosu olan çok güzel, ışıl ışıl bir şehirdi. Onu böyle düşlemediğimi itiraf etmeliyim; kuru, ilginç bir tarafı olmayan bir yer sanıyordum, fakat yanılmıştım işte. Ailenin resmen kurtarıcısı olma durumum da keyfimi en uç noktaya taşımıştı. Geniş kaldırımlarda attığım her bir adım hafif ve kararlıydı, bensiz bu yolculuk boşuna yapılmış olurdu. Bu düşünce cinsel arzumu çok üst düzeye çıkardı. Hedefim bu olmamasına karşın, İonela'nın gözünde artık bir kahramandım

ve bir kahramanı sadece defneyaprağıyla ödüllendirmek olmazdı.
Ev konusunda söylenenlerden anladığım şuydu: Teyze evin taksitlerini ödeyecekti, paralar bir banka hesabına yatırılmıştı ve teorik olarak kaygılanmaya gerek yoktu. Aile bu sorunu çözdükten sonra ülkeden ayrılmış, ama teyze bu taksitleri hiç ödememiş, bu yetmezmiş gibi, kendi evinde birtakım tamirat işleri yaptırdığını ve çok eskiden kalan bazı borçları kapattığını iddia ederek paraları tüketmişti. Açıklamaları tabii ki inandırıcı değildi, ama öte yandan ne yapabilirlerdi ki? İhtiyar bir kadınla mahkemelik mi olsalardı? Teyze tüm bunları yapmış olmasına rağmen, vicdanlarında hâlâ yakın bir akrabaydı ve ona karşı hukuksal bir girişimde bulunmak akıllarından bile geçmedi.
Tüm bunlardan sonra, kimse kendini iyi hissetmiyordu. Bu şartlar altında herkes değişik nedenlerle de olsa aynı şeyi istiyordu: ev konusunu çözüp bir an önce dönmek. Bu istek herkeste çok belirgindi, teyzede bile. İonela ve Flavio sakin insanlardı, fakat bu yapılanı unutamıyorlardı. Teyzeye bakışlarından, onu cehenneme yollamak istediklerini kolaylıkla anlıyordum. Öte yandan öfkelerini dizginlemeyi yeğlediklerinden, içlerinde süregelen savaşın etkisiyle oflayıp pufluyorlardı. Ne yapsınlar, Flavio'nun teyzesiydi işte, ona kin bile duyamıyorlardı. Bu nedenle hiç gecikmeden, ertesi gün görevimizi sonlandırma kararı aldık. Hayat bizi bekliyordu, çocuklar okula kayıt olmalıydı, bunlarla ilgilenmek için çok zamanımız yoktu. Zaten İonela'ya dokunamamak, çocukların canlılığını hissedememek acı çekmeme yol açıyordu; onların hediyelerimle gülümsediklerini görmek ve hepimizin keyif aldığı gezintilerimize çıkmak istiyordum. Romanya'da olmama rağmen hissettiğim huşunun beklediğim ölçüde olmaması bana biraz garip geliyordu. Başlangıçta bunu yorumlamaya, beni felç

eden bu duygusal donukluğu kendime açıklamaya çalıştım. Rüyalarımı süsleyen topraklara basıyordum, oradaydım, düşlerimdeki yerde, fakat İonela ve çocukların bundan daha büyük bir rüya olduğu açıkça ortadaydı. Bu, hayalini kurmaya cesaret ettiğim bir düştü ve bana, cömertçe, etten kemikten bir düş daha veriliyordu.

Ertesi gün, büyük şok günüydü. Bihor Vergi Dairesi'ne saat dokuza doğru vardık. Garip bir mimariye sahip, çok katlı bina görünüşte çirkindi; asıl büyük gövde kısmının oturduğu bölüm geniş ve alçaktı. Kare camlarla bölünmüş büyük beyaz bir kapının arkasında ve üstünde birbirinden bağımsız üç bölüm daha yükseliyordu. Şehir gerçekten çok güzeldi, ama bu ucubenin buraya kondurulması kimin fikriydi bilmem. Neyse bu tür düşüncelerin zamanı değildi, yapacağımız önemli bir iş vardı.

İçeri girdik; sağlı sollu büroların yer aldığı koridoru geçip ilerledik. Flavio bir kadınla konuşmuştu, kadının konu hakkında bilgisi vardı ve doğal olarak bizi bekliyordu. Onu bulduk; güzel bir kadındı, genç sayılmazdı ama çok çekiciydi. Bizi büyük bir nezaketle kabul etti, odasına götürüp bir birine, bir diğerine bakarak konuşmaya başladı. Sık sık bana da hitap ediyordu ve anlıyormuş gibi kafamı sallamak zorunda kalıyordum. Ancak kadın açıklamayı sürdürürken İonela ve Flavio sararmaya başladılar. Tabii ki durumu anlamam o sırada değil, kadının bürosundan koridora çıktıktan biraz sonra gerçekleşti. Zaten her ikisi de, o âna dek bana anlaşılmaz gelen bir nedenle, zor nefes alıyorlardı. Özetle, ev için ödenmesi gereken tutar, başlangıçtakinin çok üstündeydi; para cezası üstüne para cezaları, faizler ve bazı anlamsız ücretlerin attığı bu tokattan sonra, hiç kimse bunları inceleyecek durumda değildi. Meblağ çok yüksekti, başlangıçta söylenenin neredeyse dört katıydı.

Ben de duyar duymaz donup kaldım, böylesi büyük bir harcama için hazır değildim. Diğer ikisinin bayılmak üzere olduğunu gördüğümde, ben de midemi kavrayan bir krampla uğraşıyordum.
Nazik kadına daha sonra döneceğimizi söyleyip tek kelime etmeden binadan çıktık. Biraz aşağıda bir kahvede oturduk, hiç kimsenin ağzını açmaya cesareti yoktu. Tekrar tekrar düşünüyordum; konuşulan çok büyük bir miktardı, bunu ödeme gücüne sahip olmadığımdan değil, nasıl tepki vereceğimi bilmediğimden şaşkındım. Ama doğrusu, bu kadar parayı vermek istemiyordum. İonela sıfırı tüketmiş görünüyordu, yüzündeki tatlılık sönmüştü, kendisi değil de hayaletiydi sanki. Flavio'nun da ondan geri kalır tarafı yoktu, yüzü kireç gibi olmuş, dudakları kurumuştu, gözlerime bakmaya cesareti yoktu. Benim midemdeki ağrı da hepten azmıştı, bir çıkmazda olduğumu hissediyordum, çözüm bulamıyordum. Bu miktarı ödemem mümkün müydü? Bu tamamıyla benim sorunum olsa bile bir karar vermekte zorlanırdım.
"Boşuna geldik, bunca yorgunluğun hiçbir anlamı yokmuş!" dedi sonunda İonela, çok üzgün görünüyordu.
Flavio galiba beni ve biletlerle geri kalanlar da dahil o zamana dek yaptığımız harcamaları düşünüyordu. Bana baktı ve cesaretle, "Özür dilerim, sana bundan başka söyleyebileceğim bir şey yok, Zerin. Olanlar için utanç duyuyorum, bizim için yaptıklarına teşekkür edecek söz bulamıyorum; çünkü o kadar çok ki," dedi.
Gerçekten de çok kötü görünüyordu, gözleri yaşarmıştı. Kendimi çaresiz hissediyordum. Biletler için ödenen parayı düşünüyor değildim, bana teşekkür etmelerine bile gerek

yoktu, ama daha ileriye gidemezdim, gücümü aşıyordu ve cömertliğimin de bir sınırı vardı.
Ertesi akşam gitmeye karar verdik, artık Romanya'da yapacağımız bir şey yoktu, savaş kaybedilmişti. Vergi dairesinden çıktıktan sonra teyzenin evine attık kendimizi. Eşyalarımızı topladık, Anna'yı ve İlia'yı da alıp son gece için bir otele gittik. Teyze her ne kadar kalmamız için ayaklarımıza kapanıp, onu affetmemiz için yalvardıysa da, en doğrusunu yaptığımız kesindi. Eğer kalsaydık, İonela ve Flavio ona her an sopa çekebilirdi.
Daha sonra, tuttuğumuz iki otel odasından birinde oturmuş yere bakıyorduk. Sadece çocuklar artakalan hüzünlerin neden olduğu acılardan habersiz, güzel dünyalarında yaşamayı sürdürüyorlardı. Bir şeyler doğru yapılmamışsa, acaba bize yardımcı olabilecek bir avukat bulmanın iyi bir fikir olup olmadığını sordum onlara. Her şeyden önce teyzenin yaptığı sahtekârlıkları ispatlama olanağı var mıydı? Anlaşılan, fikrimi pek iyi bulmadılar. Sadece akşama kadarki hayal kırıklığı dolu iç çekişlerini sürdürdüler. Son zamanlarda yaşadığım yaz cennetinin en kötü günüydü, feci bir gerçekliğin içinde tutsaktım. Öte yandan İonela hayatımı değiştiren tanıdığım kız değil, kocasının hüznüne destek olmaya çalışan perişan bir insandı ve bu arada, Flavio olduğundan on yaş büyük görünüyordu. Bu dramın içinde olmaya katlanamıyordum. Onlara dışarı çıkıp temiz hava almak için biraz dolaşacağımı söyledim.
Çok uzağa gitmedim. Otelin yanındaki parka girip bir banka oturdum. Kafam baskıdan patlayacak gibiydi, artık düşünemiyordum. İonela bir odaya kapanmış, ağlıyordu. Sadece bu görüntü bile beni çıldırtıyordu, çaresizliğim anlatılır gibi değildi. Gerçekten, benden yakınıyor olabilirler miydi?

Onlara verebileceğim her şeyi vermiştim, her şeyden önce büyük aşkımı ve güzel ailelerine sadakatimi. Ama bu miktar kaldırılabilir gibi değildi, hayır, hayır bunu yapamazdım, hiç kimse de yapamazdı, olanaksızdı. İonela ile aramızda zaten büyük bir sevgi vardı ve bu eve ihtiyacımız yoktu. Kuşkusuz, olanlar can sıkıcıydı, çok büyük haksızlıktı, ancak her şey ülkeye döndüğümüzde onarılabilirdi; onun gönlünü alabilirdim. Hayat talihsizliklerle doluydu, ne yapabilirdik; tamam, söz konusu olan bir evdi, ancak artık elimizden hiçbir şey gelmezdi. Olayları netleştirmeye çalışıyordum; bana ne kadar mantıklı görünse de, maalesef İonela ve Flavio asla benimle aynı fikirde olamıyorlardı.

Otele döndüğümde onları girişte buldum. İonela, Flavio'nun elini tutmuştu (bu hiç hoşuma gitmedi, ancak özel koşullar nedeniyle öfkemi yendim) ve elbette aralarında Rumence konuşuyorlardı. Şimdi psikolojik olarak biraz daha güçlü görünüyorlardı, sanki katı gerçekliği kabullenmiş gibiydiler. Bunu doğru buldum ve onlara uzaktan "cesur olalım, bu havayı korumalıyız, öyle değil mi?" gibisinden gülümsedim.

"Burada kalacağız," dedi kesin bir tavırla İonela.

Saniyeler içinde kör olduğum izlenimine kapıldığımı hatırlıyorum. Kulaklarımda ve sırtımda güçlü bir yanma hissettim. Girişin merdivenlerine yığıldım. Kalbim düzensiz bir ritimde atıyordu.

Flavio beni ayıltmak için koştu. İonela'nın yüzüne bir utanç perdesi inmişti. Bana bakıyordu. Üzerime kapanıp hıçkırarak ağlamak istediğini anladım. Ben konuşmaksızın yığıldığım yerde kalmıştım, güçsüz ve çaresiz saatler yaşıyorduk. Bir noktadan sonra, düş mü görüyordum, yoksa uyanık mıydım, emin değildim, gözlerim açık ama hareketsizdi, komaya girmiş

gibiydim. Onların yüzlerini ve hareketlerini ayırt edebiliyordum, ama önümdeki her şey bulanıktı.
Kısa bir süre sonra kendime geldim. Beni ayıltmak için su döktüklerinden yüzüm ıslaktı. Endişeli görünüyorlardı, ama onlara sağlığım hakkında soru sorma fırsatı vermedim.
“Bu duyduğum, gerçek mi?” dedim, kendime gelir gelmez.
“Evi bırakıp gidemeyiz, bu intihar olur. Burada kalmaya karar verdik, belki bir şeyleri değiştirebiliriz,” dedi İonela, sanki bıçağı kalbimin derinlerine sokmak istermiş gibi...
Az önceki rahatsızlığımı unutarak ayağa kalktım.
“İyi de neyi başaracaksınız?” diye karşı çıktım. “Bu söylediğiniz nedir? Size daha önce bir avukat bulmamızı isteyip istemediğinizi sordum, bana zahmete değmeyeceğini söylediniz. Şimdi ne değişti?”
“Sadece gidemeyiz Zerin, hepsi bu. Ancak senin geri dönmen gerekir,” dedi Flavio.
Çaresizlik içinde kafamı çevirip beni bu karabasandan kurtarması için yalvarırcasına İonela’ya baktım, ama o sessiz ve ifadesiz kaldı. Bunu nasıl yapabilirdi?
“Yaptıkların için sana minnettarız ve hep de öyle kalacağız,” diye devam etti Flavio. “Artık bize yardım edemezsin, zaten doğru da olmaz, anla bunu. Ne olursa olsun, yalnız başımıza savaşacağız. Senin de yaşamına dönmen gerekir.”
Ona, benim hayatım artık İonela, ondan öte hiçbir şey yok demek istedim, ama ruhumu her saniye parçalayan acıyı ifade edecek kelimeleri bulmak bana çok zor geliyordu. Durumun bu hâle geldiğine inanmayı kabul edemiyordum. İonela’yı göğsüme bastırmak, çocuklarla oynamak ve onlara yüzümü buruşturarak şakalar yapmak için can atıyordum. Eğer bu yaşamdan uzaklaşırsam kesinlikle çıldırırdım. Kendimi korumaya yönelik ilk tepki olarak, direnebildiğim kadar direnip

burada kalmaya karar verdim. İonela'nın ve çocukların yanında kalacaktım, bu bana mantıklı göründü. Ne yapıp edip onunla biraz yalnız kalmayı başarmalı, düşüncelerini netliğe kavuşturup, onun yazın unutulmaz günlerinde bedenimi ve aklımı havaya uçuran İonela'm olduğundan emin olmalıydım.
Yalandan, korkunç bir baş ağrım olduğunu söyleyip Flavio'dan bir eczane bulmasını ve bana bir ağrı kesici almasını rica ettim. O önce İonela'yı göndermek istedi, Allahtan sonunda bize az bir zaman bırakarak kendisi gitti. Onların odasına girdik, çocuklar uyuyordu, konuştuklarımızı duymasınlar diye balkona çıktık.
"Ne oluyor?" diye sordum.
Gözlerimdeki sıkıntıyı fark etti, derin bir nefes alıp beni yanıtladı:
"Elimden bir şey gelmez. Onun evi, kalmak istediğini söylüyor. Onu terk mi edeyim?"
"Ama ne yapabilir, ev için bir umut olmadığına göre, burada kalıp, şehri dolaşıp durmaktan başka ne? Öte yandan, evi görmediniz bile, iyi durumda mı acaba?"
"Uzakta değil, yakın, ama gitmek istemiyor, düşüncesi bile sıkıntı veriyor."
İonela'nın elini, elime aldım.
"Seni o kadar çok özledim ki... Gel gidelim," diye önerdim ve bir an onu ikna ettiğim izlenimine kapıldım.
Bana çok sevecen baktı, ama hemen sonra sordu:
"Peki Flavio?"
"Bırak burada kalsın. Çocukların okula gitmesi, yaşamımızın sürmesi gerekiyor. Bırak Flavio ne yapabileceğini görmek için burada kalsın ve daha sonra dönsün."
"Öyle olmaz... Olmaz, anla beni..." diye yanıtladı titreyen bir sesle. Ben devam etmesine izin vermedim:

“Ama ne yapacaksınız burada? Nasıl yaşayacaksınız? Peki onun şirketteki işi? Ya okul? Burada kalmanızın mantığı yok!”
O sıra Anna’nın sesi duyuldu, uyanmıştı. İonela beni bırakıp içeri girdi. Görüş alanımdaki şehrin tarihÎ kalesinin manzarasını seyrettim bir süre. Ne yazık ki, şu garip koşullar içinde Oradea’daki tek bir ânımın bile tadını çıkarmayı başaramamıştım.
O lanet olası gün aynı tonda geçti. Flavio bir türlü aklını başına toplamaz, neredeyse hipnotize olmuş hâlde saçmalarken, ben akşama dek İonela’yı Romanya’da kalmanın aptalca bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştım. İlk planımıza göre ertesi gün gitmemiz gerekiyordu, fakat şimdi her şey infilak etmişti; korkunç bir gece bekliyordu beni, gözümü kırpmadım, yatağımda deli gibi dönüp durdum, devamlı balkona çıktım. Beni artık tüketmiş olan bu gerginliği parçalamak için yüksek sesle haykırmak istiyordum.
Şafak vakti beş sularında, kafam uykusuzluktan ve sıkıntıdan çatlamak üzereydi, ağır hareketlerle otelden çıktım ve civar sokaklarda yürüdüm. Geçen akşam oturduğum parkın yolunu tuttum. Henüz gün doğmamıştı; etraf daha önce benzerini hiç görmediğim, yumuşak mor bir rengin egemen olduğu serin, nemli bir örtüyle kaplanmıştı. Bir banka oturdum ve yüzümü, avuçlarıma gömdüm. Bu noktaya varacağımız aklıma bile gelmemişti; bu gezi benim için bir kaçış, aşkımıza iyi gelecek, yarar sağlayacak bir küçük maceraydı. Böyle bir çöküşü hesaplamamıştım, öyle bir çöküş ki, geleceğimiz havaya uçmak üzereydi. Bir saatten fazla kımıldamadan oturduğum yerde kaldım, görünmez iğneler midemi delik deşik ediyordu, boğazımda ve dirseklerimde rahatsız edici bir kaşıntı vardı. Yıkılacağımı hissettim, fakat aynı anda içimden tanımlanamaz bir öfke fışkırdı. Daha sonra bazı hesaplar yaptım, her şeyi

yanlış hesaplıyor ve sinirlenerek yeniden başlıyordum, daha yüksek bir konsantrasyon için uzun bir süre gözlerimi kapadım; eksik denklemlerim kafa karışıklığına ve dahası öfkeye neden oluyordu ki bu durum bedensel yorgunlukla birleşerek neredeyse beni bitiriyordu. Otele dönmeden biraz önce, saat yediye yaklaşırken, parkın ortasında durdum ve müthiş bir çığlık attım. Neredeyse yere düşüyordum, ama son anda gücümü topladım ve odama döndüm.

Kapıyı o kadar şiddetle çaldım ki, uykularından korkuyla fırladılar. Aşina olmadıkları bir biçimde, aniden odaya girdim; galiba delirmiş olduğumu zannettiler, onlara çocukları sakin sessiz uyurlarken bırakmalarını ve konuşmak için odama gelmelerini söyledim. İtiraz etmeden beni izlediler. Onları odadaki iki yataktan birine oturttum, ben de karşılarına çöktüm. O sırada en büyük isteğim uyumaktı, fakat konuşmaya başladım.

Ev için gereken bedeli ödemeye karar vermiştim. Bu karar sadece bir iki saatimi aldı, çünkü İonela'ya duyduğum ihtiyaç, parayı vermenin getireceği rahatsızlıktan çok daha fazlaydı. Bu kararı almamdaki itici gücün, İonela'ya duyduğum sevgi mi, içimde birikmiş derin sevilme ihtiyacı mı, yoksa özellikle ruhumda sakladığım en saf sevgiyi vermek mi olduğundan şimdiye kadar emin değildim. Ancak şimdi bunu tartışmaya bile gerek yoktu. Çünkü mutluluğum, çocukların varlığıyla tamamlanmıştı. İonela bütün varlığımın susuzluğunu gideren bir akarsuydu; çocuklar da açtıkları çeşmenin içimi serinleten damlaları... Çocuk yapmayı, bir aile kurmayı, verimli bir toprağı sürmeyi ve böylece yarattıklarımın tadını çıkarmayı başaramadığım için, kimileri benim bir korkak olduğumu söyleyecektir. Sanki başka bir insanın hayatını çalmış gibiyim. Bu bana büyük bir suçlama gibi gelmiyor. Bir şey çalmak için,

öbürünün söz konusu şeye çok dikkat etmemesi de gereklidir. Ama belki de bu görüşler, hayatın kendisine dayattığı her türlü ahlaki zorunluluktan sıyrılmış sefil bir adamın bakış açısıdır yalnızca.

Karşılarına oturduğum o sabah, onlara ne söyleyeceğim belliydi. Neredeyse her şey önceden hazırlanmıştı. Hayatlarına girdiğimden bu yana sanki hepimiz, gizemli bir şekilde bunları biliyormuş gibiydik ki ben bu varsayımı asla terk etmeyecektim. Dışardan bakan bazı kimseler, planlı olarak değil, özel durumları nedeniyle benden yararlandıkları yanılsamasına kapılacaktır. Ama böyle düşünenler, kesinlikle bu hikâyenin devamını doğru tahmin edemeyecekler. Bazıları ise, bu ailenin kendi kaderini tayin hakkını son damlasına kadar sömürdüğüm ve en nihayetinde ellerinde kalan, kendi ayaklarının üstünde durma haklarıyla bağlarını, salt kendi gereksinimlerim yüzünden kopardığım için bedel ödeyeceğim izlenimine sahip olacaklar. Galiba başlangıçta ben de böyle düşünüyordum, fakat somut gerçeklik, olanların inkâr edilemeyecek denli somut bir kılığa bürünüp kadar devleşen mistik bir güç tarafından yapıldığını kanıtladı. Öyle bir gerçeklik ki belki de hepimiz, onların kapısını ilk çaldığım andan itibaren bunun farkındaydık. Bu kararı aldığımda garip ve keskin bir şey oldu. Mistik bir birlik, kimyasal bir tepkime, içimde bir şeyin kesin ve geri döndürülemez şekilde değiştiği sinyalini verdi. Birden, o zamana kadar daha önce hiç hayal etmediğim bir sınıra vardım; bir rastlantıyla bu yola girmiştim, ama ruhumda hissettiğim altüst oluşun içinde bir vicdani rahatlık vardı. Artık yalnız bir kahraman değildim, oyunun mutlak hâkimiydim, yaptıklarım artık böyle devam edemezdi. Evlerinin kurtulduğunu duyup odamdan çıkmalarının ardından büyük perdeleri kapattım. Hiç kimse tarafından rahatsız edilmemeyi ve hayatımın en tatlı uykusuna

dalmayı istiyordum. İonela, uzun zamandan beri bizi birleştiren gizli bağın, gözle görünür hâle geldiğini artık biliyordu; şimdi benimdi, sonra ve ilelebet benim olacaktı... Haklı olarak, onun bana bağlanma önceliğini elde etmiştim ki bazı şeyler, şu anda kesinleşemeseler de, gerçek temellere dayanıyordu.

Ertesi öğlen uyandığımda, hiçbir şey olan biteni hatırlatmıyordu. Adımlarım her zamankinden daha hafifti, baş ağrısı ve diğer tüm rahatsızlıklar akıp gitmişti. Oradea'daki son gün daha keyifli geçecekti. Şimdi, bir biçimde, haklılık ödülünün bana verilmesi gerektiğini hissediyordum ve var olan görünmez hiyerarşi de, elbette, zorunlu olarak beni en tepeye yerleştiriyordu. Ben bu ahlaki sınıfın imparatoruydum. Onlara özgürlüğü verecektim. Bu, kazanmış olduğum mutluluğa karşı bir yükümlülüktü; topyekûn ahengin öncesinde atılması gereken adımlardan biriydi. Ülkeye geri dönerken yeni bir dönemin başlangıcına doğru yol alıyorduk. Bir suç uğruna sevinçli bir suç ortaklığı kuruyorduk. Her ne kadar masum ve cahil görünsek de herkes kendi tarzıyla, oyundaki kendi rolüyle, kendi ölçülerine göre yapıyordu bunu. Romanya gezisi bir dönemeçti; orada ya yollarımız ayrılacak ya da daima, bizi birleştiren metafizik bir örtünün gölgesinde yaşayacaktık. İkincisi oldu; şans böyle istedi denebilir. Sanki olacak her şeye karşı güçlendirilmiş bir zırhla, insan kabuğunda bir hayvan oluşmaya başlamıştı. Ağır işleyen, sinsi bir süreçti; ya başka birine dönüşüyordum ya da iyi gizlenmiş bir başka ben, galiba yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu.

Uçakta Flavio'nun yanına oturdum ve uçuş süresince konuştuk. İlk olarak yüzüme karşı gösterdiği abartılı bir saygıyla tezahür eden o tereddütlü tavrını sergilerken sakindim ve barışçıl bir olgunluk gösterdim. Bu yolculuğa çıkmadan önce bana beslediği saygı, şimdi içinde utancı da barındıran tanrısal bir

korkuya dönüşmüş gibiydi. Bu tavrın karşısında mesafeli durdum, henüz zamanı değildi; biz iki arkadaştık. Güzel ve itaatkâr İonela, çocuklarla birlikte arkadaki yerlerden birinde oturuyordu. Göz temasımız yoktu. Uçak bizi düşünsel bir yere götüren bir kapsüle benziyordu; gitmeyi planladığımızdan çok daha uzak yerlere gidiyor, tanıdığımız bir yere değil, uygunsuz ve çelişik, haritaların ve mantığın dışında kalan bir vatana dönüyorduk. Günlük olaylardan konuştuk; çocukların okula yazılmasından, şirketteki çalışma koşullarından ve gelecekte olacakların önemsizliğini vurgulayan pek çok farklı şeyden söz ettik. Döndüm ve arkaya kaçamak bir göz attım, Anna ve İlia memnun görünüyorlardı, babaları onlara gururla bakıyordu. Hayatımın çiçeğe durmasına sebep olmuşlardı. Minnettarlığım, bana verilen bu ödül için her sınırı aşmaya hazırdı. Ev kurtarılmıştı, aynı şekilde ben de. Beni yok olmaktan kurtaran mesafe, cennetten ayıran mesafeyle aynıydı: Kabul etmeliyim ki kötü bir dansçıydım, ancak doğru yöne attığım bir iki özenli adımla iyi bir sıçrayış yaptığım izlenimini oluşturmuştum. Bundan sonra daha dikkatli olmam gerekiyordu. Büyük ve ani bir tedbirsizlik tehlike demekti; böyle bir tuzağa düşmek istemezdim. Kanım yeni bir hızla akıyor; damarlarımı, yakında benim ölçütlerime göre biçilecek bir gerçekliğin malzemeleriyle dolduruyordu. Benimle yaptığım iyilik hakkında konuşmalarını istemiyordum. Böylesine ucuz bir ödül yüzünden planlarım bozulmuştu. Üç beş aptal şükran gösterisi, büyük bir zafer için yeterli olamazdı. Zafer için kusursuz bir sadakat ve fedakârlık gerekirdi. Yeni bir döneme girmiştik; çocuklar okula başlayacaktı, Flavio işine dönecekti ve ben İonela'yla aşk yaşamaya devam edecektim. Yeni dönemin doğal planı ve programı buydu; oysa şimdi ortak evrenimizin lehine kurulan tüm dengeler bozulmuştu. Her şey çökecek ve onun yerine,

yepyeni başka kurallar oluşturulacaktı. Aklımdan gelecekle ilgili binlerce düşünce geçiyordu. Sonuç olarak, bir rüyayı yaşayacaktım: İnsan nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? Şu anda Flavio'nun ağır varlığı, gözüme bir nokta gibi görünüyordu. Yolculuktan önce olsaydı, gerçekten bu sıkıntılı durumda ne yapacağımı bilemezdim, ama artık her şey bana kolay geliyordu. Ben bu canlı orkestranın şefiydim, herkesin kaderi hakkında kararları ben veriyordum. Sadece bu durum ve gelecekte ne olacağı beklentisi beni boğuyordu. Bazı anlarda dünyadan kopuyordum, aklım dolambaçlı patikalara tırmanıyordu, daha önce böylesi yükseklerle karşılaşmamıştı ve bu yeni durum beynimi infilak ettiriyordu. Göklerde, bulutların arasındaydım ve gözlerimi kapattığımda, daha önce kafamı meşgul eden, beni hem dehşetle hem de benzeri görülmemiş bir özgürlükle dolduran her şeyi ama her şeyi iptal etmiş olduğumu hissediyordum. İçimdeki dünyanın neden farklı olduğunu açıklama çabasına hiç girmedim. Bunun boş bir ihtimal olduğuna inandığımdan, böyle bir açıklamayı başkalarından da asla istemedim.

Sonuçta ağızlarından olağan teşekkür sözünün çıkmaması hoştu. Bazı görünmez güçlere, bunun olmaması için yalvardım. Artık bu tarz şeylerin kendilerine yer bulamadığı bir fanusta yaşıyorduk. Vücudum da değişime uğramıştı. Acıkmıyordum, uykum gelmiyordu, galiba aşktan patlamaya hazır, etten bir makinaydım. Buydum. Körler hariç herkes görürdü bunu. Flavio yaşadığı değişiklikten dehşete düşmüşe benziyordu. Çünkü başına geleceklerin bütünüyle bilincinde olmayabilirdi, ama o kadar da aptal değildi; belki bir şeyleri hissetmişti, ama bunu açıklayacak kapasiteye sahip değildi. İlk ya da belki de son kez deri değiştiren bir grup sürüngendik ve bir yeniden doğuş, bir mucize yaşıyorduk. Zaman ince bir çatlaktan kayıp gitmişti de

bizler vaftizimize, yeniden doğuşa, cennetin ışığını bizden gizleyen karanlığı aşmaya yetişememiştik. Bir araya gelmemiz, kökleri dünyanın başlangıcında, mistik bir birliktelik hâliydi; işte, hiçbir şey rastlantı değildi, bir kehaneti tamamlıyorduk. Gizemli bir töreni yöneten din insanlarının torunlarıydık; bu tanım tüylerimizi ürpertiyordu. İonela geriye zaferle döndüğümüzden eski keyfine kavuşmuş olabilirdi, ama bakışlarımla her karşılaştığında, değişikliğin korkusunu ve paniğini hissediyordu. Çok büyük ve bedeli ağır bir sorumluluktu; bu dönüşümün salt sevincini değil, ruhsal maliyetini de yüklenecektik.

Kaptan pilot, sıcaklığın yüksek olduğunu bildirdi. Romanya, normal bir yaşamın sahte duygularıyla birlikte, görüş alanımızdan çıkalı çok olmuştu. Uçak iniyordu ve bu beni gülümsetti. Işıklar söndü, kemerleri bağlama anonsu duyuldu. Flavio pencereden, şehrimizin panoramik görüntüsüne bakıyordu ve hayatımızın en tatlı gecesiydi.

4

Eylül kente daha tatlı bir görünüm vermişti. Hava serin ve rahatlatıcıydı, turist hareketliliği neredeyse kaybolmuştu, rıhtımda çok fazla insan yoktu, çoğunluk merkezî caddenin üzerindeki mağazalarda toplandığından, gündelik yaşam daha ahenkli bir akışa kavuşmuştu. Büyük inşaatta çalışmalar çılgınca devam ediyordu, kuzey kanadı tamamlanmıştı bile. Kimsenin sonuçlandığında ne olacağını bildiği yoksa da, üst bölüm neredeyse bitmiş, sadece boya işleri kalmıştı. Girintili çıkıntılı devasa bina, kilise kubbesini andırıyordu. Şehir sakinlerinin daha önce böyle bir mimari yapıt görmüşlüğü yoktu.

Zerin kendini iyi hissediyordu. Olması gereken şeylerin gerçekleşmesi için ihtiyaç duyduğu bir tarafsızlık ve dinginlik içindeydi. Yorgun ama memnun döndüler. Havaalanından bindikleri taksiyle, ailenin benzinliğin karşısındaki evine ulaştılar, kapıyı açtılar ve yoksul salonlarını gördüklerinde, rahatlamayla iç çektiler. Kendilerini güvende hissediyorlardı, tekrar kendi yaşamlarının içindeydiler. Buna rağmen hepsinin hem gizli, ama hem de açık biçimde anımsadıkları bu hayat, artık kesin ve sabit bir şekilde değişmişti.

Döndüklerine ilk sevinenler çocuklar oldu; Romanya'da çaresiz hissetmişlerdi. Sudan çıkmış balığa dönen yetişkinler, ev konusunun yarattığı sorun ve eziyetler nedeniyle onlara özel ilgi gösterememişti. Anna mutfağın çekmecesinden bir çikolata kaparak defterini ve boyalarını almaya koştuktan sonra yere oturdu; elbette İlia da onu takip etti. İonela kahve hazırladı. İki erkek konuşmadan ve yüzlerinde kıskanılacak bir sakinlikle kanepeye oturdular. Görevleri bitmişti, istenilen sonuç

alınmıştı: Oredea'daki ev kurtulmuştu. Flavio tuvalete kadar gitti ve o kısacık sürede Zerin yerinden kalkıp İonela'nın beline sarılarak boynuna ateşli bir öpücük kondurmaktan çekinmedi. İonela karşı koymadı, tam aksine bir kedi gibi sürtündü ona. Heyecanla bekledikleri yaşam tekrar başlamıştı.

Az sonra üçü, yine kahve içerek küçük salonda, valizlerin arasında oturuyorlardı. Artık sabit, yeni bir düzenin başlangıcındaydılar ve birbirlerine garip garip bakıyorlardı.

"Yarın şirkete gitmeliyim, geç bile kaldım," diyerek kanepede gerindi Flavio. Yorgun olduğu açıkça ortadaydı.

"Kaygılanmana gerek yok. Yarın biraz fazladan uyuyabilir, yarından sonra gidebilirsin," dedi Zerin. İonela su getirmek için kalktı.

"Hayır, hayır, iyiyim. Eğer şimdi uyursam, yarın hazır olurum. Gitmem gerek," diye yanıtladı onu. İşinde bir gün daha kaybetmemeye kararlı görünüyordu.

Geç olmuştu ama Zerin oturuyordu.

"Bu ev bir aile için çok küçük," dedi aniden. Diğer ikisi söyleneni garipsemişçesine, bir şey demeden ona bakıyordu. "İki çocuklu bir aile böyle bir evde yaşayamaz. Büyüyorlar, kısa bir süre sonra genç olacaklar; bir çift için de kolay değil, burada nefes alamaz insan."

Yutkunarak, "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı İonela. Biraz huzursuz görünüyordu.

"Bu evde gelecek olmadığını söylemek istiyorum. Başka bir yer bulunmalı ve..."

Flavio boğuk bir sesle, "Zerin," diyerek sözünü kesti. "Başka bir evi nasıl düşünebiliriz? Sanki bizi tanımıyor, durumumuzu bilmiyor gibi konuşuyorsun. Oredea'da nasıl bir kâbus yaşadığımızı gördün."

Zerin, konuşmaları yarıda kesme alışkanlığıyla (pek severdi bunu) ok gibi yerinden fırladı ve “Tamam, başka bir sefere konuşuruz, size iyi geceler ve iyi dinlenmeler diliyorum,” dedi. Daha önce akıllarından bile geçmemiş olan, böylesi yoğun bir konuyu konuşmanın zamanı olmadığı son derece açıktı.
Eve döndü, garip bir duygusallık vardı içinde; artık geçmişte kalmış olan, aileyi ilk ziyarete gittiği pazar günü eve dönerken hissettiği, İonela ve çocukların eksikliğini aynı biçimde yaşıyordu sanki. Onun habitatı onların yanıydı, artık onlardan uzak kalması için hiçbir neden de yoktu. Az sonra sevgili koltuğuna oturmuş bunları düşünürken, hâlâ umutsuz ve kederli görünüyordu, ama hücrelerinden ihtişam ve doğruluk, mükemmellik ve kesinlikten meydana gelen bir elektrik akımı geçiyordu. Çok fazla sabrının kalmadığını kendisi de anlıyordu. Zaman yapışkan bir yavaşlıkla akıyordu; her adım, her nefes, onu hedefine, yani son hedefine yaklaştırmalıydı. Hükmeden oydu, ikinci bir seçenek yoktu. Flavio bir fare gibi kapana kısılmıştı. Yine de kimse suçun kendisinde olduğunu söyleyemezdi. Konu saflık değildi. Konu, şu anda geleceğe yönelmiş ve yalnızca tek yönü gösteren canlı bir pusula olan kaderin ta kendisiydi. Bu gece herkes için bir geçiş gecesiydi; iki dönem arasında bir köprü, geçmişi ve geleceği birleştiren bir halkaydı. O zamana dek oynadıkları rolleri son kez oynayacakları geceydi; olağan gibi görünen ne varsa ortadan kaldıracak olan gece... Flavio’yu düşünüyordu. Vicdanında küçücük bir yere bile dokunmuyordu, yok olup gitmesi tek seçenekti, ortalıkta olduğu, o sıcak ailenin içinde kalmaya devam ettiği sürece herkesin mutluluğunu bulandıracaktı. Bu çok açıktı, fazla bir analize gerek yoktu. Zaten uzun bir zaman dilimi boyunca ortalıkta olmuyordu. Sadece akşamüstleri işten eve döndüğünde, bedensel varlığı fark ediliyordu. O âna dek

kimse ona ihtiyaç duymuyordu. Eğer bir gün şirketten dönmese ve kapıda anahtar sesi duyulmasa, İonela'nın da çocukların da eksikliğini hissetmeyecekleri kesindi. Kendisi bunu anlamış mıydı? Gizli bir güce sahip bazı şeyler vardı, asla itiraf edilemez, söylenmemiş olarak kalırlardı ve kimse de onlara dokunmazdı. Flavio için de böyleydi; tam olarak ne olduğunu, neyi ne derecede fark ettiğini, oluşan yeni durumu içinin derinliklerinde hissedip hissetmediğini, hiç kimse ilk elden ve hiçbir zaman öğrenemedi.

Genç Romanyalı, fakir evinin çift kişilik yatağında uykuya dalmak üzereydi, ertesi gün işe gitmesi gerekiyordu. Eğer kendisinin de başrolde olduğu oyunda rol aldığının farkındaysa, çok iyi oynuyordu. Doğal bir roldü ve onun için biçilmiş kaftandı. İonela uzun süren yolculuktan bitkin düşmesine karşın, gözünü bir dakika bile kapatmamıştı. Gözlerini sonsuzluğa dikmiş, karanlığı tarıyordu; içinde açılan çatlağın asla kapanmayacağını biliyordu, artık başka bir dünyada yaşadığının bilincindeydi, geleceğin tam olarak ne getireceğini anlamadığı hâlde gerçeklik kavramı değişmişti.

Şimdi eylemsel olarak ilk yapılacak şey, çocukları okula kaydettirmekti. Zerin saygınlığıyla iki kardeş için iyi koşullar sağlayabilirdi. Hiç olmazsa öğretmenler gerekli dikkati gösterirler ve onlar için yapabileceklerinin en iyisini yaparlardı. Yabancı uyruklu çocukların bir boş vermişlikle karşılaşmaları az görülmüş değildi. Dolayısıyla olacakların mümkün mertebe yumuşak biçimde akması bugünün ana kaygısıydı. Bunun için Zerin'le birlikte ilk sabahlarını bu keyifli angaryaya adadılar. En yakınlarında iki okul vardı; biri rıhtımın üst tarafında, şehrin en tepesinde, bir zamanlar hep birlikte yemek yedikleri lokantanın ilerisinde; ikincisi ise Flavio'nun işine de uzak olmayan eski şehrin girişindeydi. Okullardan biri eve daha yakın olmakla

birlikte hem sınıf sayısı azdı hem de küçüktü. Belki de çocukların daha çok öğrenciyle ilişki kurmaları ve normal bir okulun ritmine alışmaları açısından kalabalık bir çevre daha olumluydu. Zerin ile İonela bu konuda hemen anlaştılar ve böylece ertesi sabah hiç vakit kaybetmeden, ellerinde gerekli evraklarla seçtikleri okula gittiler. Orada onları kabul edip okulun kuralları ve işleyişiyle ilgili çok nazik bilgiler veren tombul hanımefendinin okul müdiresi olduğunu öğrendiler. Anna ve İlia kendilerinden geçmiş, etrafa bakınıyorlardı. Okulun bahçe, spor sahası ve ders salonlarıyla çok geniş bir alanı vardı. Müdire kâğıtları ayrıntılı bir şekilde inceledi. Yalnızca bir eksikleri vardı ve onu da belediye doğrudan gönderecekti. Böylece iki yeni öğrencinin kayıtlarını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Sonuç olarak, işlemler basitti ve en ufak bir sorun çıkmadı. Romanya yolculuğundan önceki mutlu günlerinde, oturma alışkanlığı edindikleri rıhtımdaki bildik kafeteryalardan birinde saati dört ettiler. İonela çay sipariş etti, Zerin aç olduğundan bir sandviç aldı, çocuklarsa yine dondurma yediler. Zerin'in Romanya'da ev konusunda yaptığı fedakârlığın aralarındaki ilişkiyi biraz farklılaştırması dışında, atmosfer gitgide çok da uzak olmayan yaz günlerini hatırlatmaya başladı. Masumiyet kabuğu sanki bu eylemle birlikte kırılmıştı; Zerin artık onları güzel yemekler ve tatlılarla besleyen biri değil, sevgisini ve bağlılığını pratikte göstermiş biriydi, kurtarıcılarıydı. İonela ona âşıktı. Herhangi bir borcu olmadan onu arzulamayı ve istemeyi sürdürmek için, bu fedakârlığı yapmamış olmasını yeğlerdi. Tabii bunu itiraf etse, beriki çılgına dönerdi. Dönüşlerinin ilk günlerinde hiç kimsenin onun beynine girip niyetinin tam olarak ne olduğunu anlama şansı olmadığı çok açıktı. Kafeteryada kaygısız ve dingin oturuyorlardı, ancak hepsinin

kafasından binlerce düşünce geçiyordu. Yakın geçmişle ilişkili bazı şeylerin değiştiğini çocuklar bile fark etmişlerdi.
Dönüşte rıhtım boyunca yürümeye başladılar. Anna ve İlia önden gidiyordu. Diğer ikisiyse konuşmadan yürüyorlardı. Onları gören biri birbirlerinden utandıklarını söyleyebilirdi.
“Seni özledim,” dedi İonela.
Bunu duyar duymaz kalbi eridi adamın, gözlerinin derinliklerine baktı.
“Artık birbirimize daha yakınız, bilmiyor musun?” dedi.
İonela bakışlarını kaçırdı ve duymamış gibi davrandı. Sanki ona alçaltıcı bir şey söylemiş gibi algıladı. Ama aynı zamanda göğsünde bir çarpıntı hissetmişti.
Köprüye varıncaya dek yürüdükleri o aşırı uğultulu caddeyi geçene kadar konuşmadılar ve sonra yine eve girdiler. Flavio’nun eve dönmesine de çok kalmamıştı. O anda boğuluyor gibiydiler. Dev bir el, küçük oyuncak askercikler gibi onları yanlış bir sahneye yerleştirmişti. Bu gerçekliğin içinde tabii ki nefes alamıyorlardı, önceki gece Zerin’in aniden değindiği gibi sorun evin küçük olması falan değildi. Sorun, gerçekten olmasını istedikleri durumun gerçekleşmesinin imkânsızlığıydı. Flavio bir mikroptu ve kuşkusuz, imha edilmesi gerekiyordu; işten dönüyor ve varlığıyla herkesi rahatsız ediyordu, neredeyse herkes onun varoluşuna kızgındı ve bu tek başına bile akıldışı bir olguydu. En kötüsü elbette bu değildi. Flavio iyi bir insandı, hiçbir zaman onlara zarar vermemişti, hiçbir zaman kimse için kötü bir şey düşünmemişti, çocuklarını ve karısını seviyordu ve aile için iyi bir gelecek hayal ediyordu. Herhangi bir yanlış yapmamıştı, elindekileri elde etmek için Zerin’i kullanmamıştı, her şey rastlantı sonucu olmuştu. Genç Romanyalının kurtarıcı ve koruyucularına karşı sınırsız bir

minnet duyduğu doğruydu ve bu duygu onu günden güne daha çok boğuyordu.
O akşamüstü işten çok yorgun döndü, gerektiği kadar dinlenmemişti, paydosa kadar saatler bitmek bilmez gibi gelmişti. Bir bardak su içmek için oturduğunda çocukların kayıt işlerinin tamamlandığını bildirdiler; bunu duyduğuna sevindi. Zerin'e bir kez daha teşekkür etmeyi düşündü, ama bu ona biraz komik geldi.
"Ne şans ki iyi insanlarla çalışıyorum, onların yerinde başkası olsa beni tekme tokat işten atardı. Bütün gün ayakta uyuyordum!" diye şaka yaptı. Her zaman işyerindeki üstlerini överdi. Odada oynayan çocuklara bir göz attıktan sonra salona dönerken, "Romanya'dan döneli bir hafta oldu sanki," dedi.
"Evet doğru," diye katıldı ona Zerin, muhtemelen herhangi bir konuda hemfikir olmak için yaptı bunu.
"Biliyor musun Zerin, bu yaptıklarının iyilik ve nezaket sınırlarını aştığını düşünüyordum," derken aniden tavrı değişti Romanyalının.
"Bunları başka bir zaman konuşuruz Flavio, bırak da düşünmeden kahvelerimizi içelim şimdi," diye sakince yanıtladı onu Zerin.
Öyle de yaptı. Konuşmadan kanepeye oturdu ve bu arada İonela'nın hazırladığı kahveyi küçük yudumlarla içmeye başladı.
"Bir şeyler yemelisin," dedi ona, evde hiçbir şey olmamasına rağmen.
"Bir şeyler atıştırdım, tokum," dedi Flavio.
Neşeli görünüyordu ya da yüzünde beliren ve diğerlerinin de ayırdına varabileceği şüphe gölgesinin fark edilmediğinden emindi. Masumiyeti inkâr edilemez bir olguydu; ânı basitçe ve kendine göre yorumlayarak yaşıyordu.

Zerin doğal bir hareketle kanepeye daha iyi yerleşti. Tavrı biraz garip görünüyordu, iki kristal küreyi andıran gözleri konuşmaya başlamadan önce parlıyordu.
“Biliyor musunuz, Romanya’daki şeyi çok uzun süre düşündükten sonra yaptım...”
Diğer ikisi ona, tüm dikkatleriyle baktılar. Bir şey açıklayacağında hep bunu yapıyordu.
Flavio, “Evet, tabii,” diyerek kesti sözünü. “Bunun için sana minnettarız. Biliyorsun ki...”
Zerin, “Söylemek istediğim,” deyip sözünü tamamlamasına izin vermedi. “Senin de benim için bir şey yapmanın zamanı geldi.”
Sesi oldukça sakin çıkıyordu. Onlarla ender görülen, korkutucu bir tekdüzelikte, alışık olmadıkları biçimde konuşuyordu.
İonela gelecekte olacak bir şeyleri sanki derinden biliyormuş gibiydi; konuşmadı, bakışlarında herhangi birinin bekleyebileceği sürpriz ifadesi bile yoktu. Buna karşın Flavio giderek daha endişeli bir durum sergiliyordu.
“Biliyor musunuz, aklımda çok şey var,” diye devam etti Zerin. “Tüm bunları belki sakince konuşabiliriz, ama şimdi uygun zaman değil. Ancak artık bugüne dek yaşadığımız gibi yaşamamız olası değil, zaten pek de adaletli olmaz. Anladınız mı?”
Flavio onaylar gibi sadece başını sallarken İonela ifadesiz kaldı.
“Kabul edersiniz ki, bu konuşmayı burada yapamayız. Evime gelmeniz en iyisi bence. Nerede oturduğumu biliyorsunuz. İonela daha iyi biliyor. Sizi bekleyeceğim.”
Onu, hiçbir yüz ifadesi olmayan iki acemi er gibi dinliyorlardı. İonela’nın yüzünde hüzünlü bir tebessüm dolaşıyordu. Flavio neredeyse hiçbir şey anlamamıştı, tekrar sözü aldı.
“Yarın... Evet, tamam. Sabah işte olacağım. Belki daha sonra?”

“Yarın işe gitmene gerek yok,” diye girdi araya Zerin. “Bundan sonra gitmene de gerek yok diyebilirdim, bir neden yok çünkü.” Aynı korkunç monotonlukta devam etti. Cümleler ağzından bir bildiri gibi çıkıyordu. Hiçbir gerginlik olmadan, ancak kuşkuya düşürecek her olasılığı darmadağın eden bir kesinlik de taşıyarak, tıpkı bir ihtar gibi...

Flavio elbette endişelenmişti, ne olup bittiğinden emin değildi. Ortamın havası, belirgin bir neden olmaksızın değişmiş gibiydi. Birisi onu dikkatle izliyor olsa efendisinin önünde yüreği titreyen bir köpek yavrusu, gerçeklerle ilk defa yüz yüze gelen, yarı ölü bakışlarıyla korku içinde bir yaratık görürdü. İonela’nın yüzü donuk ve ifadesizdi, hiçbir direniş göstermedi, en ufak bir soru sormadı, sanki tamamlanmakta olan bir kehanetin figürlerinden biriydi ve her şeyi biliyordu.

Zerin daha fazla konuşmak istemedi, ancak bu kez gitmeyip geç vakte kadar onlarla birlikte oturdu; İonela yemek pişirdi, çocuklar oynuyordu. Her şey eski, uyumlu ortak yaşamı hatırlatmaktaydı. Hoş bir ritim içerisinde akan o akşam, Flavio endişesini yok etmek için Zerin’in bakışlarında bir yanıt aradı durdu, ama Zerin ona sadece rahatlatıcı bir dinginlikle gülümsedi. Tüm bunlar için her şeyi yapmıştı, bunu kim reddedebilirdi ki? Yaşamlarını değiştirmiş, onları hepsinin sıkışıp hapsolduğu bir durumdan kurtarmıştı. Artık onların da kendisi için bir şey yapma zamanı gelmişti. Flavio’nun aklından geçenler, Zerin’in daha önce onlara söylediği her şeyi haklı çıkarıyordu: Kaygıya gerek yoktu, şimdi sevgisini gösterme sırası ondaydı.

Gece geç vakitlere kadar duyduklarını anlamaya çalışan Flavio sakinleşmişti. Üstelik bugünkü buluşma için sabırsızlanır olmuştu. Keyifliydi. İonela yemeğini büyük bir iştahla yiyen kocasını hayal kırıklığı içinde izliyordu. Okul konusunu

konuşmaya başladılar, birkaç gün sonra dersler başlayacaktı. İlia bu nedenle çok heyecanlıyken Anna tereddütlü görünüyordu. Derslerin başlamasını istediğinden pek emin değildi, galiba keçeli kalemler ve çikolatalarla çevrili dingin dünyasında resim çizmeyi yeğliyordu.

Ertesi gün eylülün en güzel günüydü. Güneş, şehri parlak bir şemsiye gibi cömertçe örtüyor, yollara dökülmüş insanlar ağızları kulaklarında, dünyanın bu kıyılarındaki cadde ve sokaklardan geçiyorlardı. Sonbahar, sevinçle benimsenen bir denge de getirmiş, hâlâ uzakta olan kış mevsimiyle keyifli bir duygusal köprü oluşturmuştu. Mahalleyi istila eden işçilerin bile ne zaman biteceğini bilemediği yeni inşaatın boyutları karşısında şehir sakinlerinin pek çoğu şaşıp kalıyordu. İnşa edilen devasa yapının doğasında bir tanımlanamazlık vardı ve yapı, yeni katlar ve bölümler eklendikçe her yöne doğru büyümekteydi.

Flavio işe gitmeyeceğinden o sabah pek erken uyanmadılar. İonela çocuklar için uyduruk bir kahvaltı hazırlayıp kocasıyla birlikte sessizce masaya oturdu. Ona duygulu bir şekilde baktı. Diğeri bu bakışı fark etmedi bile. Dikkatle ayakkabılarını bağlıyordu. Zerin'in evindeki buluşma için bir saat belirlenmemişti, ama çok gecikmemeleri iyi olurdu. İonela çocuklara uslu durmalarını tembihleyip kapıyı çekti. Köprüye doğru yürüyüp sağa döndüler ve az sonra uzaktan, Zerin'in malikânesini gördüler. Flavio karısının yolu bu denli iyi bilmesiyle ilgilenmedi bile. Aklındaki sayısız düşünce olağanüstü bir hızla dönüyordu. Flavio düşüncelerini yakalayamıyordu. Rahatlatıcı bir duyguya teslim olmuştu, merakı büyüktü ama son derece soğukkanlıydı da. Girişe vardıklarında hayranlığını saklayamadı.

“Burada mı yaşıyor?” Soru sormaktan çok, kendi kendine konuşuyordu.
Orada biraz durduktan sonra zili çaldılar. Zerin gülümseyerek kapıyı açtı, olağanüstü keyifli görünüyordu; tatlı tatlı gülümsemesinin bir kısmı İonela’nın güzel yüzünden ayıramadığı bakışlarına bağlı olsa bile, davranışı kapıdakilerin hoşuna gitti.
“Hoş geldiniz, buyurun!” diyen heyecanlı sesi duyuldu sonra, davet veren bir ev sahibinin sesini anımsattığı söylenebilirdi.
Flavio biraz tereddütlü geçti içeriye; evi çok iyi bilmesine rağmen İonela da aynı tavırdaydı. Zerin onları odasına götürdü. Flavio etrafına hayranlıkla bakıyordu, bir çeşit utangaçlık hissediyordu. Bir zamanlar aralarında oluşan samimiyet birden yok olmuştu. Ağır adımlarla masaya yaklaştı. Oda aydınlık ve hoştu, masanın üstüne üç servis ve yiyeceklerle dolu iki büyük tabak konmuştu.
“Kahvaltıyı birlikte yapalım, ne dersiniz? Buraya ilk defa geliyorsun Flavio, sana özen göstermemem yakışık almazdı.”
Romanyalı yutkundu, sandalyelerden birine oturdu. Onun karşısına İonela, masanın başına ise Zerin yerleşti.
“Ama tüm bunlara gerek yoktu,” diye fısıldadı İonela, doğrudan Zerin’in gözlerine baktı, ilk kez konuşuyordu.
“Aman ne diyorsun! Buyurun, hepsi çok taze ve lezzetlidir,” dedi bayramlık bir neşeyle Zerin.
Öyle de yaptılar. Tabaklarını mezelerle doldurup yemeye başladılar. Yemek boyunca onları davet etme nedeni açıklanmadı. Konuşma pek çok konu etrafında dönüp dolaştı; eylülde şehrin ne kadar güzel olduğu, büyük inşaat, okul nedeniyle bir süre sonra yaşamları değişecek çocuklar hakkında konuşuldu. Zerin’in neşesi giderek artıyor; İonela ise karşısında asil davranışlarıyla çok zengin bir adam olduğunu ilk

kez fark ediyordu. Baş başa olduklarında durum bu kadar aşikâr değildi.
Bu garip, hoş hava içinde bir saat geçmişti. Zerin yerinden kalktığında, Flavio artık daha rahat hissediyordu. Zerin ellerini beline koyup kendi etrafında bir iki tur attı, söylemek istediklerini söylemeden önce kuru kuru öksürdü, diğerleri yemeği bırakıp gözlerini ona çevirdiler.
“Sizi tanıdığım günden beri hayatım köklü bir biçimde değişti,” diye başladı söze. “Bunları söylememe gerek yok, sanırım zaten biliyorsunuz. Eskiden de kötü bir hayatım yoktu, yaşamımı tek başıma yaptığım şeylerden zevk alacak şekilde düzenlemiştim. İnsanlarla iyi geçinemediğim için değil, sadece tesadüfler yalnız yaşamama neden oldu. Sizleri ilk andan itibaren sevdim. Bunu da biliyorsunuz. Bu sevgim yalnızca kalp atışlarımla değil, davranışlarımla da ifadesini buldu. Sizleri ilk tanıdığımda sevinçten deliye dönmüştüm. Hepiniz çok sevimliydiniz. Sen, Flavio, harika, tatlı bir adamdın, evinizin kapısını iyi ve saygılı tavrınla tereddütsüz bana açtın, iyi niyetimi hemen fark ettin. Ender bulunur bir insansın ve senin için söyleyecek bir tek kötü lafım yok, gerçek bu. Çocuklar için ne diyeyim... Bana doğru koştuklarını her gördüğümde, hangisini önce kucaklayacağımı bilmiyordum. Senin satın alamadığın o tatlıları onlara verdiğimde, mutlulukları ruhumu okşuyordu; anlatması zor duygularla kanatlanıp uçmak istedim. Daha sonra senin çalıştığın sabahlarda hep birlikte gezinti yaptığımızda –sanırım bütün gün birlikte olduğumuzdan asla kuşkulanmadın– kalbim sevgiyle dolup taşıyordu. Onların bir aşağı bir yukarı koşmalarını seyretmekten ve ne isterlerse almaktan, onları mutlu görmekten deliriyordum.”
“Bütün gün birlikte! Ne anlama geliyor bu?” diye sözünü kesti Flavio ve rengi atmış İonela’ya ters ters baktı.

“İonela artık benim karım,” diye devam etti Zerin. “Bu eve ilk kez uzun zaman önce geldi, ona olan aşkım kelimelerle anlatılamaz. Ondan uzak yaşayamam, onun gelişiyle yaşamım anlam kazandı. O da bana karşı aynı şeyleri hissediyor. Seviştiğimizde kim olduğumu bile unutuyorum çok zaman, demek istediğim...”

Flavio deli gibi saldırdı ve Zerin’in yüzünü yumruklamaya başladı, yerde bir yumak oldular. İonela onları ayırmak için üstlerine atıldı. Flavio uluyordu. Zerin onun elini ısırdı, beriki bir çığlık attı. Zerin elleriyle onun boğazını sıktıysa da Flavio çok güçlü bir dirsek darbesiyle onu üstünden attı. İonela da bağırıyordu. Uzun bir süre, bedenleri bitkin düşene kadar, tekmelerle ve yumruklarla, inanılmaz bir itiş kakışın içinde kaldılar.

Zerin masanın bacağına tutunarak kalkmaya çalıştı. Yüzü yara bere içindeydi ve dudaklarından kan damlıyordu. Flavio derin derin nefes alıyordu, yüzünde uzun kırmızı bir iz ve boğazında kötü bir çizik vardı. Ayağa kalkmıştı ama ayakta zor duruyordu. İonela bir köşeye sinmiş, elinin tersini ısırarak yavaşça ağlıyordu.

“Otur, otur,” diye yol gösterdi rakibine Zerin, can vermek üzereydi sanki. İki erkek karşı karşıya oturdular. “Dinle, tüm bunlara gerek yok. Hiçbir şey kötü niyetle olmadı, galiba böyle olması kaderdi. Biliyorum, duydukların hoşuna gitmiyor, ama neden gerçeği öğrenmeyesin? İonela artık karım ve çocuklar da benim çocuklarım. Beni dinliyorlar, beni görmek için sabırsızlanıyorlar. Sen eve döndüğün anda, hepimizin hayatı yok oluyor. Bunu anlayabilir misin Flavio? Anlayabilir misin?”

Flavio yerinde büzülüp kalmıştı, gıkını çıkarmıyordu.

“Hepsi gerçek, hepsi doğru. Anlamaya çalış bunu sadece,” diye, bir hayvanı eğitmeye çalışır gibi kelimelerin üstüne tek tek

basarak devam etti Zerin. “Sen de söyle ona İonela, öyle değil mi?” ses tonunu yumuşattı ve şişmiş yanağına dokundu.
Flavio, İonela’ya üzgün bir biçimde baktı.
“Öyle,” diye onayladı. Sesi büyük odada zorlukla duyuldu.
Romanyalı sırtını sandalyesine dayamış, az önceki kavgadan bitkin düşmüştü ve artık kontrol altında görünüyordu. Tekrar sihirli bir sakinlik gelmişti. Zerin kalktı, biraz kendine gelmek için vücudunu gerdi ve konuşmayı sürdürdü.
“Bu durum daha fazla devam edemez. Bir yere varması mümkün değil. Başka söyleyecek bir şeyim yok, sadece ne olduğunu bilmeni istedim. Gerçek, senin için acı, Flavio. Fazlasın. Aramızda yerin yok. Bu söylediğim için üzgünüm, ama neden rol yapalım? Aileni düşün, kendini düşün.”
Bu sözlerden sonra suskunluk egemen oldu.
“Bana ne yapmamı söylüyorsun yani?” Flavio’nun sesi kısık geliyordu. “Onları bırakayım mı? Artık beni aralarında istemediklerini mi söylüyorsun?”
“Artık yaşadığımız gibi yaşayamayacağımızı söylüyorum. Bu dayanılır şey değil,” dedi Zerin, sandalyesini alıp Flavio’nun yanına çekti, onu omzundan tuttu. İonela olanları tepki vermeden izliyordu. “Ben İonela ve çocuklar için her şeyi yapabilirim ve ‘her şey’ dediğimde ‘her şeyi’ kastediyorum. Senin de onlar için istediğin gibi bir gelecekleri olacak. Oradea’daki evini kurtardım bile, ona hiç ihtiyaçları olmayacak, ama artık aileye ait. Sadece bu değil. Her şeyi ayrıntılarıyla planladım, İonela bile tam olarak bilmiyor. Çocuklara yeni birer ev satın alacağım, bunu şu anda aramızda var olan sorunu hallettiğimizde yapacağım. Hiçbir şeyleri eksik olmayacak. İonela da daha iyi koşullarda yaşayacak. Burada, bu evde yani. Kendi işi, kendi parası olacak ama her şeyden önce bana ve sevgime sahip olacak, sonsuz sevgime.”

“Nasıl şeyler bunlar? Deli misin sen gerçekten? Ne biçim bir insansın sen?” diye karşı çıktı Flavio. “Sen de bir şey söyle İonela. Kalkıp gidelim buradan.”
İonela yerinden kımıldamadı.
“Flavio, Flavio...” diyerek gülümsedi Zerin ve beklenmedik bir biçimde onun yanağını okşadı: “Su aktı yolunu buldu, artık bir şey değişmez. Sizi, söylediklerimin olup olmayacağını tartışmak için değil, tam olarak nasıl gerçekleşeceklerini saptamak için buraya çağırdım. Bunu anlayabiliyor musun?”
Flavio kafasını tuttu, dairesel hareketlerle boynunu çevirdi ve acıdığını ima eden bir ses çıkardı.
“Tüm bunların ne demek olduğunu bilmiyorum... Ne oldu size...”
Zerin ayağa kalktı, yığılmanın eşiğinde görünen Flavio’ya oranla kendine gelmiş görünüyordu.
“Dinle beni. Kadere kim karşı gelebilir? Ne söylediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Ne çocukların ne de İonela’nın, aile reisi olarak seninle bir geleceği yok. Harika bir insansın, çok defa söyledim bunu. Ama eğer kalırsan, söz verdiğim şeyleri yapmama engel olmaya kalkarsan, bu, sadece kendini düşündüğün, bu insanların mutluluğunu istemediğin anlamına gelir.”
Flavio, “Sen bir şey söylemeyecek misin?” diyerek mumdan bir kuklaya benzeyen İonela’ya döndü.
Bunu ona başka biri söyletiyormuş gibi, “Belki de haklıdır,” dedi İonela.
O zaman Flavio’nun gözlerinden bir gölge geçti sanki, o âna kadar asla geçmediği bir sınırı geçmiş gibiydi. Vücudu hafiflemişti ve hiç beklemediği şekilde, uçsuz bucaksız bir özgürlük hissi duydu.

“Gitmeli miyim yani? Demek arkamdan bunları planlamıştınız...” diye fısıldadı.
İonela ilk kez, kendisi bir şey söyleme girişiminde bulundu.
“Hayır, hiçbir şey planlamamıştık, ama sana ne söylediyse o oldu. Uzun süredir ilişkimiz var, yani bizi ilk ziyaretinden kısa bir süre sonra başladı.”
Flavio cevap vermedi. Sadece azıcık gülümser gibi oldu, sonra da ayağa dikildi.
“Sizler beni ilgilendirmiyorsunuz. Çocuklarımı düşünüyorum,” dedi değişmiş bir ses tonuyla ve karısına tiksintiyle baktı.
Zerin onun devam etmesini engelledi.
“Eğer dediğin gibi çocuklarını seviyor ve düşünüyorsan beni dinlemelisin. Sonunda beni anlayacağını biliyorum,” dedi ve omuzuna dokundu. Flavio çekilmedi. “Bu konuyu tekrar konuşacağız. Hiç kimse böyle bir teklifi reddedemez. Çocukların kıskanılacak bir hayat yaşayacak. Bunu onlardan nasıl esirgersin? Bu her babanın hayali değil midir?”
Flavio ayağa kalktı, bir şey söylemeden dış kapıya yöneldi ve çıktı. Diğer ikisi önce biraz tereddüt ettilerse de hızla peşi sıra gitmeye karar verdiler.
Genç Romanyalı kararlı adımlarla dümdüz yürüyordu, elleri ceplerindeydi. İonela ardından seslendi:
“Flavio, bekle!”
Durup onlara baktı; yüzü, aldığı darbelerden hâlâ kötü durumdaydı. Zerin ona ulaşır ulaşmaz, elini omzuna attı. İki samimi arkadaş gibi yürümeye başladılar.
“Seni çok sevdiğimi bilmeni isterim. Hepimiz seni seviyoruz, ama en çok ben. Bak senin için neler yaptım. Kızmanı istemiyorum,” deyip Flavio’nun gözlerine sevgiyle baktı. Öbürü bakışlarını yere çevirdi. İonela, ortalarında, bu sahneyi izliyordu.

Köprünün çaprazındaki küçük parka doğru yürüdüler, bir banka oturup konuşmadan, gelip geçen arabalara baktılar.
“Çocuklar için tam olarak ne söylemiştin? Onlara ev mi alacaksın? Bunları hemen mi yapacaksın?” diye sordu birden Flavio; sesi sanki az önce en ufak bir şey olmamış gibi sakindi.
“Tabii ki. Bütün işlerinde sen de olacaksın. Birlikte yapacağız, senin fikirlerini de dinleyeceğim,” diye kusursuz bir refleksle, diyaloğun devamını biliyormuş gibi yanıtladı Zerin.
Flavio konuşmadı, ciddi bir şey düşünür gibi görünüyordu.
“Peki ben nereye gideceğim? Romanya’ya mı döneceğim?” dedi sonunda. Soruları kendine sorar gibiydi.
“Öyle mi olur, bilmiyorum Flavio,” dedi Zerin. İonela her duyduğu şeye sadece mimikleriyle katılıyordu.
“Yani?” diye sordu Flavio.
“Bu kadar basit değil. Söylemek istediğim; senin dünyanın bir köşesine itilmiş olmandan ve nereye gideceğin sorusundan bizim sorumlu olduğumuzu bilerek, biz, yaşamaya nasıl devam edeceğiz? Böyle olmaz, bu oyunu böyle oynayamayız Flavio.”
Kalktılar ve benzinliğin karşısındaki evin yolunu tuttular. Çocuklar uzun süredir yalnızdı, yanlarına dönmeliydiler, eve vardıklarında sanki hiçbir şey olmamış gibi kanepeye kuruldular. İlia babasına yaklaştı ve onun boynuna dokundu, bakışları şaşkınlık doluydu.
“Sana ne oldu?” diye garip bir olgunlukla sordu.
“Hafifçe çarptım... Önemli değil,” diye şaşkınlıkla yanıtladı Flavio.
Küçük oğlan Zerin’e bakınca ağzı açık kaldı, onun da öbüründen geri kalır tarafı yoktu, izler derin olmayabilirdi ama kolayca fark ediliyordu.
“Bir oyun oynuyorduk ve çarpıştık,” diye gülümsedi Zerin.

İlia yarı kapalı gözlerle, omuzlarını kaldırdı ve yanlarından uzaklaştı.
“Bu oyun böyle oynanmıyor derken neyi kastediyorsun?” diye konuşmayı sürdürdü Flavio.
İonela kahve yapıyordu, başını çevirdi ve Zerin’in tepkisini bekledi.
“Gidemezsin, anla bunu, gidemezsin.” Bu sözleri mutlakmış gibi, kendinden emin bir tavırla söyledi. “Eğer gidersen tüm kurguyu alt üst edersin. Kaçışın bu devamlılığı kıracak. Düşün biraz, bütün fikir mahvoluyor.”
Flavio bir anda, “Hangi fikir? Ne diyor bu böyle?” diyerek kendini kaybetmiş gibi görünen İonela’ya döndü.
“Azıcık akıl yürütemez misin? Eğer gidersen biz yaşamamız gerektiği gibi, yani aynı coşkuyla, aynı saygıyla yaşayamayız. Bir suç işlemiş olacağız, seni yanımızdan kovmuş olacağız, seni sokağa atmış olacağız. İnsan bu ağırlıkla yaşayamaz, Flavio.”
“Anlamıyorum,” deyip fincanı eline aldı ve bir yudum içti. Flavio şimdi daha iyi görünüyordu. Fakat yine de duyduklarını anlamak için büyük bir çaba harcıyordu.
“Tam da bunu söylüyorum; seni kovma suçunu yüklenemeyiz. Dünyanın başka bir yerinde, başka enlem boylamlarda yaşadığını bildiğimiz sürece yaramız asla kapanmaz.”
“Ne yapabilirim yahu, uzaya mı gideyim?” dedi Flavio. Konuşma ilerledikçe kafası daha da karıştığından istemsizce latife yapmıştı. İonela ise karşılarına oturmuş gelişmeleri izliyordu.
Zerin cevap vermedi, gözlerini kısıp düşüncelere daldı. İonela çocukları alıp alışverişe çıkarak iki erkeği baş başa bıraktı. Flavio artık kızgın değildi; davranışlarında öfke ya da kırgınlığa benzer hiçbir şey yoktu. Sırtını kanepeye dayamış bekliyordu.
Zerin aniden ona, “Kalkıp elbiselerini çıkarabilir misin?” dedi.

Diğeri iyi duyduğundan emin olamayıp karşıdakinin gözlerine baktı.
“Evet, soyun, öyle dedim,” diye tekrarladı Zerin.
Flavio doğru duyduğuna emin olunca doğal olarak sordu:
“Neden yapayım ki bunu?”
“Yap işte, şimdi bunu tartışmanın yeri değil,” diye kararlı bir tonda yanıtladı.
Flavio anında kalktı ve soyunmaya başladı. Gömleğini çıkardı, sonra ayakkabılarını, çoraplarını, sonunda pantolonunu ve iç çamaşırını. İnce yapılıydı, ama giyinik olduğunda göründüğü kadar değil. Vücudu temizdi, cildi bir çocuk teninin pürüzsüzlüğüne sahipti, sıcak ve dostane bir bedendi. Zerin ona bir sanat eserini inceler ya da bir malın kalitesini saptamaya çalışır gibi bakıyordu. Kalktı ve Flavio’nun etrafında dolaşmaya başladı. O sırada ani bir ses duyuldu. Flavio diğerlerinin döndüğünü sanıp sıçradı, ama ses yoldan gelmişti. Kısa bir süre sonra Zerin yerine döndü ve “Tamam, giyin ve otur,” dedi.
Flavio hızla giyinip eski yerine oturdu. Hiçbir soru sormadan fincanını alıp sakince, kahvesinden bir yudum aldı. Kısa bir süre için sessiz kaldılar.
İonela çocuklarla döndüğünde, elindeki iki torbayı ve anahtarları masaya bıraktı. Çocuklar bir süre salonda oyalanıp sonra odaya gittiler.
“Konuşmalıyız,” dedi Zerin ikisine birden. İonela son saatlerde edindiği tutuma sadık kalarak ses çıkarmadı, sadece onu dinlemeye hazır bir şekilde usulca yanına oturdu. “Şimdi,” diye başladı. Ses tonu, söyleyeceklerinden kuşku duyulacak bir tını taşımıyordu. “Her şeyden önce, söylemeliyim ki Flavio çok güzel bir vücuda sahip, bir ergene benziyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama gene de kutlarım.”
Flavio gülümsedi. İonela bilinçsizce dudak büktü.

“Onu siz yokken gördüm İonela. Soyunmasını söyledim, kısa sürede çırılçıplak kaldı; kafamda net bir fikir oluştu,” dedi ve asıl söyleyeceklerini söylemeden önce, kimsenin sözünü kesmesine izin vermemekte kararlı olduğunu hissettirir bir tarzda devam etti. “Zaman akıyor, hiçbirimiz için iyi olmayan bir şey bu. Yaşam bekliyor, hızla aktığını görmezlikten gelemeyiz. Çabuk hareket etmek zorundayız. Eğer gecikirsek ne biz –ben, İonela ve çocuklar yani– yeni bir başlangıç yapabiliriz ne de sen, Flavio, bu güvensizliği daha fazla taşıyabilirsin. Bu nedenle, ne olacaksa şimdi olsun diyor ve zaman yitirmemek için şunu öneriyorum: Flavio’yu pişirip yiyelim. Bunun en iyi çözüm olduğuna eminim.”

Flavio kahvesinden bir yudum daha içti. İonela, odaya doğru fırlayıp çocuklara sert bir şeyler söyledi ve geri döndüğünde, “Kastettiğin ne?” diye sordu.

Olacakların başka türlü olamayacağını kanıtlamak ister gibi omuzlarını gayriihtiyari, hafifçe kaldırarak, “Söylediğim şeyi kastediyorum. Bunu günlerce düşündüm, şimdi sizin de öğrenme zamanınız geldi,” dedi.

“Onu pişirelim mi? Nasıl... Yani onu pişirecek miyiz?” diye tereddütle sordu İonela.

“Nasıl olacağını düşünmedim. Herhalde fırında,” diye yanıtladı Zerin, konunun bu tarafıyla ilgilenmediğini gösteriyordu.

“Bir dakika...” dedi Flavio. “Neden böyle bir şey olmak zorunda? Açıklayabilir misin bize?”

“İnanın bana bu fikirle kıyaslanacak hiçbir alternatif yok. Gitme olasılığını yok sayıyorum Flavio. Daha önce de söyledim. Seni kovmamız imkânsız, vicdan azabından delirirriz. Ne yapmış olacağımızı düşünsenize! O başka bir ülkede, başka bir şehirde tek başına, sevdikleri tarafından kovulmuş olarak yaşayacak. Bunun ne denli büyük bir yara olacağını anlamıyor musunuz?

Biz burada mutlu yaşayalım ve sen, Flavio, terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi uyuyarak yalnız geçir gecelerini. Hayır, bu olamaz, sanıyorum daha fazla açıklamaya gerek yok," diye bitirdi sözlerini.
"İyi ama kendisi bunu tercih ediyorsa?" diye sordu İonela.
"Böyle şeylerin şakası bile olmaz!" diye patladı Zerin. "Böyle bir psikolojiyle nasıl yeni bir başlangıç yapabiliriz? Biz rıhtımda çok güzel geceler geçireceğiz, sevişeceğiz, geleceğimizi planlayacağız ve Flavio, nerede olduğunu bilmediğimiz sefil bir kiralık odada çürüyecek. Sen bunu doğru mu buluyorsun?
İonela cevap vermedi. Önce, bir mahkeme salonunda, akla hayale gelmez bir olayı doğal bir şeymiş gibi gösterme çabasıyla olayın lehine geliştirdiği çeşitli savlar ileri sürerek, çözümsüz bir probleme bilgece birer çözüm olacaklarmış gibi sunan Zerin'e bakıyordu; ardından hiç tepki göstermeyen Flavio'ya... Belki de ikincisinin, yani kocasının edilgenliği İonela için daha gerçekdışı bir şeydi.
"Düşüncemi anlamaya çalışın. Eğer Flavio'yu yersek onu hiçbir zaman terk etmeyeceğiz; kutsal, sonsuz bir birleşme olacak, bizimle kalacak. Etini tadacağız, ruhu bizlerin ruhlarıyla bir olacak ve böylece hep içimizde olacak, ikimizin ve çocukların. Davranışımızın yalnız böylece bir mazereti olacak, sadece bu eylemimizle suçlarımız silinecek ve bu yeni bir yaşamın başlangıcı olacak."
"Çocuklara ev alacağını mı söyledin? Her birine bir tane mi? Bunda samimi misin?" diye sordu Flavio.
Olağandışı bir yalınlıkla, "Eğer diğer konularda anlaşırsak, ki sana bunları söyledim, yarın satın alma işlemleri başlayacak," dedi ve Flavio'nun sırtını pışpışladı.
"Flavio, sen bunu kabul ediyor musun?" diye araya girdi İonela, "Peki çocuklara ne söyleyeceğiz?"

“Gerçeği söyleyeceğiz, başka ne söyleyebiliriz ki?” diye yanıtladı hemen Zerin. “Çocuklar aptal değil. Dahası onların da bu eyleme katılmaları gerekir.”
“Onlara babalarını yiyeceğimizi mi söyleyeceğiz? Böyle şeyler söylenir mi çocuklara? Geri kalan yaşamları ne olacak? Nasıl bir gelecek bekleyecek onları sonra?” diye sızlandı İonela.
“Ben eğer çocuklarımın problemsiz bir gelecek yaşayacaklarını bilirsem, söylediklerini yapmak için bir an olsun tereddüt etmem,” diye düşüncesini belirtti Flavio. Bu açıklamasından sonra İonela’nın ağzı kapandı, şaşkınlıkla baktı ona.
Sonunda, “Ama bu söylediğin nasıl olacak Zerin? Onu öldürmemiz gerekecek. Öldürecek miyiz Flavio’yu?” diye sormayı başardı.
“Buna takılma, biraz ileriye bak, önümüzdeki günlere bak. O anladı zaten, aptal değil,” diye yaklaştı olaya Zerin. İonela’nın itiraz etmesi hoşuna gitmemişti.
“Ne yani, bu öneriyi kabul etmemi mi bekliyorsun? Birkaç dakika içinde bir insanın yok edilmesine karar mı vereyim? Bir bak lütfen ona, ben onunla birlikte iki çocuk dünyaya getirdim. Mantıklı mı buluyorsun önerini?”
“Geldiğimiz noktada artık mantık yok, İonela. Yalnızca kurtulmaya odaklanıyoruz, şimdi ve gelecek için bir şey yapalım. Bu iki kavram söz konusuysa Flavio’yla aramızda hiçbir şey yok.”
“Satın alacağın evler nerede olacak? Burada mı? Buraya yakın mı?” diye sordu Flavio. Kafası biraz karışık görünüyordu.
“Burada. Benzerlerinden daha büyük olsunlar diye, sahilde. Bütün emlakçıları tanırım, hatta bugün bakabiliriz,” dedi Zerin, Flavio’nun tavrından ve duruşundan cesaret alarak. Bu, İonela’nın itirazlarından kurtulmak için gerekliydi.

“Ama yine de bir cinayet olacak bu, cinayet. Anlıyor musun?” diye itirazını sürdürdü İonela. “Sen, Flavio, sen neden konuşmuyorsun?”
Genç Romanyalı bu konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi yerinden kıpırdamadı bile. Aklında başka şeyler vardı.
“Kontratlara çocuklarımın isimleri yazılacak değil mi?” diyerek evlerin satın alınması konusunu dayatıyordu.
“Bu zaten böyle. Sana daha önce de söyledim, ama bu konuları bitirdikten sonra diğerlerine geçeceğiz,” diye heyecanla yanıtladı onu Zerin.
Flavio mutlu görünüyordu. Her şeyden önce çocukların kurtulması umudu çok çekici bir düşünceydi. İonela itirazlarını sürdürmemekle birlikte şok olmuş durumdaydı, yutkunuyor ve alternatif bir teklif düşünerek Zerin’in gözlerine bakıyordu. Ama onun davranışlarında en küçük bir tereddüt yoktu, kesin kararını vermiş görünüyordu. Harika bir ihalede nazik bir dostlukla anlaşmış suç ortaklarıymışçasına Flavio’nun sırtına vurdu.
Ertesi gün, Flavio şirketteki işine yine gitmedi. Bu hikâye öyle ya da böyle kapanmıştı. Üçü, saat on birde, rıhtıma yakın uzun, dar bir yolun sonundaki modern ve harika görünümlü bir binada yer alan, şehrin en büyük emlak bürosunda buluştular. Zerin’in önceden konuştuğu müdür onları bekliyordu. İçeri girdiklerinde, altmış beş yaşlarında, iyi giyimli bir bey olan müdürün onları karşılayıp çalışan kızlardan birine, kendilerine kahve getirmesini buyurması üzerine, büronun tüm elemanları durumun ciddiyetini hemen kavradılar. İonela ve Flavio henüz tek kelime etmemişlerdi. Zerin’e görülmemiş bir mest olmuşlukla bakıyorlar, müdürle ilişkisindeki rahatlığa hayran kalıyorlardı.

“Anlıyorsunuz ya, önemli, çok önemli bir mevzu ve yatırılacak meblağ büyük. Bu nedenle, konumuzla özel olarak ilgilenin,” dediğini duydular.
Ara sıra onlara bir bakış atarak konuşuyor, müdürse Zerin’in sözünü hiç kesmeden, başını sallayarak onaylıyordu.
“İki gayrimenkul satın alacağım. Elinizdeki en iyi evleri birlikte görmek istiyoruz. Güvenilirliğinizi ve ciddiyetinizi bildiğimden buradayım ve en iyisini istiyorum.”
“Bunu mevzubahis etmenize bile gerek yok,” diye konuşmaya girdi müdür. “Bizi seçmiş olmanız, bizim için de bir onur sonuçta. Her açıdan memnun kalmanız için ben, kişisel olarak ilgileneceğim.”
Kalkıp sağındaki yüksek raftan bir dosya indirdi ve tekrar oturdu. Dosyayı açtı, bir dosyadan birtakım büyük boy ev fotoğrafları çıkardı.
“Zerin Bey, burada bölgenin en iyi on altı evi var. Ne kadar ararsanız arayın, bunlardan daha iyilerini bulamayacağınızı garanti ediyorum.”
Zerin fotoğrafları aldı, gözden geçirdi ve hiç geciktirmeden sordu:
“Hemen şimdi görebilir miyiz?”
Flavio koruyucularının, konuyu ele alış şekli karşısında gizli bir gururla gülümsedi. Müdür de gülümseyip dahili telefondan bir numara çevirdi ve bir kadını çağırdı. Telefonu kapatırken Zerin’e “Emrinizdeyiz,” dedi ve yerinden kalktı. Diğerleri de onunla birlikte kendiliğinden ayağa kalktılar.
Biraz sonra, genç bir kızın eşliğinde akşamüstü geç saatlere kadar sürecek olan süreç başladı. Gelecekte yapılabilecek restorasyon olasılıklarını da inceleyerek tek tek bütün evleri gördüler. Her ev bir öncekinden daha iyiydi; yapıların büyüklüğü ve şıklığından gözleri kamaştı. Müdüre dostça

teşekkür edip kesin kararlarını açıklama sözüyle, yarın, yine saat on bir için randevulaştılar.
O akşam, tanışmalarının ilk günlerini hatırlatan, çok iyi bir atmosfer içinde geçti. İonela, sevdiği Romanya tariflerinden, tatlı lor peyniriyle çok lezzetli bir börek hazırlamıştı. Anna ve İlia, büyükleri iyi gördüklerinden tekrar eski neşelerine kavuştular. Zaten son zamanlarda ne yapılıyorsa ikisi için yapılıyordu. Bu güzel yemeğin sonuna doğru babaları bir şey açıklayacağını söyledi.
“Sizlere çok hoş bir şey söyleyeceğim,” diye, diğer ikisini şaşırtan, beklenmedik bir ciddiyetle başladı. Çocuklar da onun böyle bir tavırla konuşmasına alışık değillerdi ve ona garip bir şekilde baktılar. “Zerin size önemli bir hediye alacak, hayatınız boyunca kullanabileceğiniz bir hediye...” Duygulanarak Anna’nın başını okşadı.
“Bize tekrar çikolata mı getirecek?” diye atıldı diğeri ve istekle Zerin’e baktı.
“Hayır, çikolata değil, daha önemli bir şey,” diye cevapladı babası. “Sizlere büyük bir ev alacak. Dünyanın en güzel iki evine sahip olacaksınız ve...”
Duyduklarıyla pek ilgilenmeyen İlia, “Evimiz var, onları ne yapalım,” diyerek babasının sözünü kesti.
İonela güldü.
“Bizimki gibi olmayacak. Çok daha güzel olacak, büyüdüğünüzde de o evlerde yaşayabileceksiniz. Çok hoşunuza gidecek,” dedi çocuklara.
Zerin, bu konuşmaya devam etmemesi için Flavio’ya işaret etti. Çocuklar ne olduğunu anlayacak durumda değillerdi zaten, Zerin’e bakmadılar bile. Ebeveynlerinin tavrını garipseyerek oyunlarına döndüler.

Salonda alışılmış yerlerine oturup hangi evleri satın alacaklarını kararlaştırdılar. Çok fazla konuşmadan anlaştılar. Şehrin güney cephesinde, deniz ve rıhtımın üstündeki tepede, sakin ve zengin bir mahallede yer alan, manzaralı iki etkileyici binada karar kıldılar. Herkes memnundu.

Zerin'in, onlara ertesi sabah emlak bürosundaki randevuyu hatırlatıp iyi geceler demeye hazırlandığı sırada, İonela iki erkeği şaşırtan bir şekilde, "Çocuklara söylemenin bir yolunu bulmamız gerekiyor," dedi.

Flavio kıskanılacak bir sakinlik ve kararlılık içinde yanıtladı onu. "Onlara ben söyleyeceğim. Belki yarın evler satın alındıktan sonra. Merak etme."

Konuşmanın sürmesi için artık hiçbir nedenleri yoktu. Zerin evine gitti. O gece bütün bölge, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurla sırılsıklam oldu. Yağmurun sesi ve gök gürültüleri sabaha kadar durmadı. Ertesi sabah şehir ıslak ve donmuş durumdaydı; insanlar paltolarını giymiş, koltuk altlarında şemsiyeleriyle dolaşıyorlardı.

Anlaştıkları gibi, saat on birde emlak bürosundaydılar. Zerin müdüre kararlarını bildirdikten sonra, gereken her şey kolaylıkla halloldu. Bunun üzerine, neredeyse bütün günü geçirdikleri bankaya gittiler. Onlara düzenli olarak evrak getiren iki bey, bir noter, bir avukat ve çok keyifli olduğu her hâlinden belli olan banka müdürünün huzurunda kontratlar imzalandıktan sonra, yani artık her şey bittiğinde Flavio mutluluktan uçuyordu. İonela önceki günlerde olduğu gibi biraz soğuktu, ama yapacak başka bir şey olmadığını anladığında rahatladı. Tabii, en önemli sorun hâlâ bekliyordu. Hepsinin davranışlarında fark edilir türden garip bir acelecilik vardı. Bu geçiş dönemi olumlu ilerlemiş, her şey yolunda gitmiş

olsa bile, üçü de hikâyenin en zor kısmını halletmek istiyorlardı artık.
O gece çocuklar uyuduktan ve kahveler hazırlandıktan sonra salondaki yerlerini aldılar. Konuya Zerin girdi:
“Güzeeel, işte buradayız. Halledilecek başka bir şey kalmadı. Artık beklememize gerek yok sanıyorum.”
“Ben de öyle düşünüyorum,” diye onayladı Flavio, İonela ona kızgın bir bakış fırlattı. “İstediğim tek bir şey var sadece,” diye devam etti, diğer ikisi dikkatle baktılar ona. “Canım yanmasın. Her şeyin acısız olmasını istiyorum.”
“Bu doğru,” diye onayladı onu Zerin. İonela sadece dinliyordu.
Zerin, ayrıntıları kendi evinde, çocuklardan uzakta konuşmayı önerdi. Zamanı geldiğinde olaya katılacak olmalarına rağmen, konuya bu kadar erken karışmamaları iyi olurdu. Yaklaşan konuşmanın konusu belliydi: Flavio’nun acısız ölümü...
Zerin’in evine vardıklarında geniş masanın etrafına oturdular. İki erkek çok konuşkandı. Bu arada İonela konuşmadan, kendisinin de açıklayamadığı bir sakinlikle dinliyordu.
“Çok hızlı olmalı, bir şey anlamamalısın, katılıyorum,” dedi Zerin.
Flavio, bir şey hatırlamaya çalışır gibi gözleri yarı kapalı, en iyi yöntemi bulmak için düşünmeye başladı.
“Belki bir maddeyle, bir kimyasalla mesela,” diye önerdi İonela.
“Hayır hayır, bu şeylerden anlamıyoruz, işler ters gidebilir, imkânsız” diye şiddetle karşı çıktı Flavio. Zerin onayladı, iyi fikir değildi ona göre de.
Gece, uzun bir tartışma maratonuna dönüştü. Her öneriyi dikkatle gözden geçiriyorlardı. Sert bir darbe, asmak, yüksekten düşme, boğmak; fakat hiçbir şey Flavio’nun ruhsal yapısına ve kişiliğine uymuyordu. Artık gün aymaya başlamıştı ki çözüm Flavio’dan geldi.

“Bir silah bulmalı ve bana yakın mesafeden ateş etmelisin. Bu daha iyi, hem ağrısı sızısı da yok.”
Öneriyi ilk kabul eden İonela oldu ve heyecanla koşup Flavio’yu kucakladı. Zerin bir an düşünür gibi durdu, sonunda “Galiba haklısın, bir tabanca bulmalıyım,” dedi.
Buldu da... Hiç kimse ne zaman, nasıl ve nereden bulduğunu öğrenemedi, fakat Zerin hemen ertesi öğle vakti, dolu bir tabancayla meydana çıktı. Onu kumaş bir peçeteye sarmıştı, stresten titriyordu, o zamana kadar gerçek bir silah tutmuşluğu yoktu. Kendine güvenini de kaybetmişti. Teoride kolay olabilirdi, ama uygulamada iş değişiyordu. Şimdi aralarında ölüm dağıtmaya muktedir biri vardı. Flavio silahı çok dikkatlice aldı ve tartmak istermiş gibi, birkaç saniye elinde tuttu. Yüzü heyecandan parlıyordu, tatmin olmuş görünüyordu. İonela tahminlerin aksine çok sakindi, küçük siyah şey onu korkutmamıştı. Vakit kaybetmeden, bir an önce bitirmeye karar verdiler. Ancak Flavio çocuklarla konuşmak ve onlarla vedalaşmak istedi. Böylece grup, tuhaf bir tiyatro gibi, benzincinin karşısındaki evin yoksul salonunda son defa toplandı. Flavio, Anna ve İlia’yı çağırdı ve onlarla yalın bir şefkatle konuştu:
“Size önemli bir şey söylemek istiyorum. Bilin ki bütün hayatım sizsiniz. Bu nedenle ne olacaksa, sizin mutluluğunuz için olacak. Ben artık sizin aranızda bulunamayacağım, başka bir dünyaya yolculuk yapacağım. Şanslı çocuklarsınız, çünkü sizi eşsiz bir hayat bekliyor, zaten siz bunu hak ediyorsunuz. Bütün ruhuyla sizi koruyan annenizi sevmenizi ve dinlemenizi istiyorum. Sizi hayal ettiğinizden daha fazla seven Zerin’le de iyi geçinin.”
Çocuklar tepki göstermeden ona bakıyorlardı, babalarının ne söylediği pek açık değildi.

“Biliyorum, olacak şeyi çok da anlamayacaksınız. Büyüdüğünüzde anlamanız sizin için daha kolay olacak, her şeyi daha rahat düşüneceksiniz. Ama olanların sizin mutluluğunuz için olduğunu bilmenizi istiyorum.”
Bu sözlerden sonra çocukları yanına çekti, onları kucaklayıp defalarca şefkatle öptü. İonela duygulanacak gibi oldu, ama kocasının güçlü tavrı bunu engelledi. Flavio kalktı ve ellerini hoşnut bir tavırla ovuşturup diğer ikisine, “Ben hazırım, yapacak başka bir şey yok,” dedi.
Zerin ona sakin olması için işaret etti. Bu kadar da acele etmelerine gerek yoktu. Önlerinde bir gün vardı. Tamamen bu gerçekliğin bilincinde değillerdi, ama durum buydu.

5

Üçü, Zerin'in büyük salonunda, resmî infazdan önceki son prova gibi ayakta duruyorlardı. Burada yapacaklardı. Ev çevreden nispeten uzaktı, çok fazla komşu yoktu, salon daha sonraki yemek için de iyiydi. Plan şöyleydi: Flavio'yu öldürecekler, onu mümkün olan en iyi şekilde pişirecekler ve daha sonra gidip çocukları alacaklardı. Yapmak istedikleri şeye inanıyorlardı. Flavio ayakta, diğer ikisinin arasındaki yerini aldı. Zerin bir susturucu bulmayı da akıl ettiğinden, gürültü için kaygılanmalarına gerek yoktu. Bu önemliydi.

Saat on bire geliyordu. İonela çarşıya, yemek malzemelerini almaya gitti ve elinde sayısız torbayla döndü. Erkekler, Zerin'in Flavio'dan arta kalanları atacağı önceden kiraladıkları arabayı hazırladıktan sonra, salonda kahve içerek onu bekliyorlardı. Ortamda şaşkınlıktan eser yoktu ve üçü de bir kez daha düşünmeye gerek duymayacak kadar planlarından emindiler. Kahvelerini bitirip tekrar ayakta yerlerini aldılar. Zerin, İonela'yı yanına çağırdı, birlikte yapmalarını istiyordu, başından beri aklında olan buydu, ama ona söylememişti. İonela, biraz çekilecek gibi olduysa da Zerin onun elini zorla aldı ve tetiğin üstüne koydu. Birlikte ateş etmeliydiler. Flavio hazır, önlerinde duruyordu. Yaklaşık bir metre kadar ötede. Bir oyun oynar gibi, sanki hızlanıp koşacaklarmış gibi bakışıyorlardı. Zerin yere sağlam bastığına emin oldu; genç Romanyalının yüzünü hedef alan eline destek olması açısından sabit durmalıydı. İonela sadece, silahı bir ucundan öylesine kavrayıp tetiğe hiç değmeden, elini Zerin'in eli üstünde tutuyordu. Ama Zerin için bu yeterliydi, onu suç ortağı yapıyordu, kutsal suçlarını birlikte

işleyeceklerdi. Flavio, sanki yeni bir kostüm için ölçü aldırıyormuş gibi sabırla bekliyordu. Onu izleyen biri, bu iş bittiğinde başka bir randevuya gideceğini, sadece arkadaşlarıyla kahve içmek için orada bulunduğunu söyleyebilirdi; ama hayır, Zerin ani bir kararla tetiği çekip onu kafasından vurduğunda tüm randevuları iptal edilmiş oldu. Romanyalı bütün ağırlığıyla yere düştü, Allahtan çok kan akmadı. İonela anlaştıkları her şeyi sadakatle uyguladı, işleme devam edebilmeleri için temizlik işini üstlendi.

Onu parçalamaları neredeyse beş saatlerini aldı. Bu işlemi tarif etmenin, belki vücudun bazı yerlerinin bedenden hiçbir şekilde ayrılmaması dışında, eğlenceli veya ilginç olacak bir tarafı yok. Bu arada bazı parçalar da çok sert olduklarından ayırmak için uzun saatler sürecek bir ısrar ve disiplinle çalışmak gerekti. Tabii ki tüm parçaları değil, sadece yemek yapmaya uygun olanları aldılar. Bundan sonra sorumluluk İonela'ya kalıyordu. Flavio'yla o ilgilenecek, yaşamının en önemli yemeğini hazırlamak için, sahip olduğu tüm yetenekleri kullanarak onu pişirecekti. Zerin pişirilmeyecek parçaları kocaman bir çantaya tıktı ve kiralık arabanın bagajına koydu.

Döndüğünde İonela işe başlamıştı bile. Mutfak tezgâhının üstünde duran koskoca iki tabağa taze etleri yerleştirmişti ve üzerlerine, tadına uygun düşeceğini düşündüğü değişik baharatlar ve koku verici malzemeler sürüyordu. Tencerede çeşit çeşit sebze haşlanmaktaydı ve derin bir tavada, nefis kokan bir karışım, kısık ateşte kaynıyordu. İki saat sonra yemeği fırına koymuşlardı. Zerin arabayı aldı ve o gün, uzunca bir zaman boyunca yalnız kalacaklarını söyledikleri çocukları almaya gitti. Dönüşte, Zerin'in malikânesine girdikleri zaman ağızları açık kaldı. Anna hemen bir o yana bir bu yana koşmaya başladı; İlia bir koltuğa oturup avuçlarıyla duvara dokundu.

Yemek hemen hemen hazırdı, birkaç ayrıntı kalmıştı, ama pişirmenin büyük bölümü tamamlanmıştı. İonela masaya, yeni ütülenmiş masa örtüsünü serdi ve servisleri dikkatlice yerleştirdi. Flavio henüz fırındaydı, İonela masada yerlerini almaları için çocukları çağırdı; iki kardeş yan yana oturacak, kendisi ve Zerin onların karşısında yer alacak, masanın başında kimse olmayacaktı.
“Dinleyin!” dedi. Sesinde onları itaate zorlayan bir kesinlik tınısı vardı. “Hatırlayın, babanız size dün gece bir şey söyledi. Artık bizimle beraber değil, bunları bir gün anlayacaksınız, yalnız bu akşam değil. Biraz sonra yemek yiyeceğiz. Onu yiyeceğiz, babayı yani. Evet, duyduğunuz gibi olacak, ama bunu tartışmayacağız. Onu çok lezzetli yaptım, sanki normal bir yemek pişirir gibi. Şimdi hep birlikte yiyeceğiz ve bu konu kapanacak. Artık eviniz burası ve Zerin ise babanız olacak. Ama zaten bunu uzun süredir anladığınızı sanıyorum, söylememe gerek yok.”
Zerin İonela’nın söylediklerinden ve açıklığından hoşnuttu, çocuklar tam olarak ne duyduklarını anlamaya çalışarak onlara bakıyorlardı.
İonela kalktı ve hızlı hareketlerle masaya ekmek, şarap, su ve son olarak Flavio’lu ve sebzeli tepsiyi getirdi. Et iyi pişmişti, parçalar büyük koyun parçalarını andırıyordu, hepsi güzel bir salça sosuna bulanmıştı ve garnitür olarak sebzeler vardı. Daha fazla yemek isteyen alabilsin diye, tepsiyi masanın ortasına bırakıp, herkese servis yaptı.
“Baba şimdi nerede?” diye sordu İlia.
“Tepsinin içinde, size söyledim, sormadan yiyin; o da bunu isterdi.”
“Gerçekten mi anne?” diye masumca sordu Anna.

“Gerçekten tabii,” dedi. “İsteği buydu. Şimdi güzel bir hayata başlayacağız, göreceksiniz, ama şimdi konuşma zamanı değil, hadi yiyin.” İlk deneme cesaretini Zerin gösterdi. Tabağından bir parçayı aldı, ağzına götürdü ve kemiğinden tutarak eti ısırdı. Gülümsedi. Et çok lezzetliydi; alışılmış etlerden farklı değildi, sadece biraz daha tatlıydı, fakat bu hoşuna gitti. İonela da bir parçayı bıçakla kesti ve yedi. Zerin’e lezzetli olduğunu onaylayarak ışıltılı gözlerle baktı. Çocuklar tereddüt ediyorlardı, ama anneleri tabaklarındaki etleri kesti ve onlara biraz ekmek verdi. Anna hâlâ ikircikliydi, İonela ona sert bir bakış atınca, bir lokma yedi. Flavio gerçekten lezzetliydi galiba, bu beklemedikleri bir şeydi ve zaten onları pek ilgilendirmiyordu. İlia tepsiden sürekli olarak ona ilginç görünen bir parça alıyor, ilgiyle tabağına yerleştiriyor ve daha sonra deneme yapmak ister gibi çatalıyla eti deliyordu. Bu İonela’yı rahatsız etti.

“Yemeğini oyup durma, normal bir biçimde ye,” diye terslendi ona. Küçük hemen onu dinledi. Başlangıçtaki gerginlik biraz gerilemişti. Kısa bir süre tamamen bir sessizlik içinde yediler, sadece çatal bıçakla eti alma ve kesme sesleri duyuluyordu. Göreceli bir iştahla ve ağızlarına ekmek atarak yiyorlardı. Anna bir an bakışlarını tepsideki bir parçaya dikti, sonra onu gözünün önüne tuttu.

“Anne bu onun kuşu mu?” diye sordu.

İonela kızdı ve parçayı onu elinden aldı.

“Aptallığı kes ve konuşmadan ye!” dedi.

Yirmi dakika sonra yemek son buldu. Hiçbir şey ters gitmemişti, hiç kimse en küçük bir şey için dahi şikâyet etmemişti. Çocuklar büyük bir kanepeye oturdular, yüksek tavanlı odaya bakıyorlardı; İonela Zerin’e şehvetle bakarak mutfağı toplamaya başladı, Zerin bir koltuğa oturmuştu ve sakin görünüyordu.

6

İlia okul yılının ikinci yarısında çok iyi bir gelişim gösterdi. İlk dönem bazı zorluklarla karşılaşmıştı, özellikle matematik ve dilbilgisi derslerinde... Belki de başlangıçta yeni çevreye uyum sağlama sorunları yol açmıştı bunlara. Buna rağmen okuldan hoşlanmıştı, asla şikâyet etmedi ve en önemlisi, okul arkadaşlarıyla ilişkisini hep geliştirdi. Öğretmeni ve müdürünün İlia'nın gelişimi konusundaki olumlu sözlerinden sonra Zerin ve İonela okuldan gururla ayrıldılar ve o akşam yemek için lüks bir lokantaya gittiler. Anna, sabah satın aldıkları ayakkabının sonradan hoşuna gitmediğinden yakınarak, başka bir tane alması için Zerin'e kedi gibi sürtünüyordu. Zaten Zerin de her seferinde ona boyun eğiyordu; nasıl eğmesindi, sevgili kızıydı; ona ailesi kadar mutluluk veren hiçbir şey yoktu. İonela o akşam ışıldıyordu, portakal kırmızısı bir elbise giymişti ve gözleri ışıl ışıldı. Zerin, her zamanki inceliğiyle, herkes için ayrı ayrı sipariş verdi ve okuldaki başarısı için İlia'yı övdü. Çocuk, başarısı karşılığında ödül olarak aldıkları, uzun süredir istediği elektronik oyuncağı verdiklerinde sevincinden havalara uçtu.
İnsanlar seyrekleşip denizin görüntüsü sıcak, nostaljik bir hava yarattığından, şehir kışın daha güzeldi. Büyük caddelerdeki ve köprüye yakın sokaklardaki hız, şimdi şehir sakinlerinin hızıyla daha uyumluydu. Nihayet büyük inşaattaki çalışmalar bitmişti, herkes sonuca hayran kaldı: ticari işletmelerin yer alacağı, kale biçiminde görkemli bir saray. Tamamlandığında hiç kimse hayal kırıklığı yaşamadı; bina, yerli halkın karakterine ve tavrına uyuyordu.

Zerin bu konuyla ilgilenmeye karar verip, büyük yapının yöneticileriyle ilişkiye geçti. Sadece İonela'nın yöneteceği bir dükkân açmayı hedefliyordu. İşi örgütlemekten sorumlu kişi ve dükkânın sahibi kendisi olacaktı, ama eğer –sadece bürokratik nedenlerle– başaramasa bile, ayakkabı ve elbise mağazalarının yoğun olduğu, şehrin batı yakasında ona bir mağaza açacaktı. Geçen her gün onların mutluluğunu artırıyordu, hiç kimse, hangi matematik denklemlerin insan yaşamını bu kadar özenle bu sevgiye taşıdığını bilmiyordu. Ama böyle kaygılara kafa patlatmaları için bir neden de yoktu; hiç hayal etmedikleri kadar büyük, gerçek bir neşeyle, mutluluk nektarında yüzüyorlardı.

Artık yaz yaklaşıyordu ve büyük bir seyahat planlamışlardı. Geceleri yemekten sonra dördü de büyük salonda oturup, nerelere gitmelerinin iyi olacağı konusunu karara bağlamak için tartışıyorlardı. İlia kuzeyde bir dağa gitmeyi istiyor, İonela ve Anna buna karşı çıkarak, daha sıcak, daha egzotik yerleri tercih ediyorlardı. Zerin nereyi seçeceğinden emin değildi, ama onu çok da ilgilendirmiyordu, hep birlikte olmak yeterliydi. Her iki üç ayda bir Flavio'nun anısına bir kadeh şarap içmek için onları masanın etrafına topluyordu; çocuklar da onlarla bir yudum olsun içmeliydi. Şerefe kaldırır gibi bardaklarını kaldırıyor ve Zerin işaret verene kadar göz göze bakıştıktan sonra içkilerini içiyorlardı.

Yaz gelip geçti. Seyahat sonuç olarak o kadar harikaydı ki, ekime kadar değişik olayları ve maceraları anımsayıp gülmekten kırıldılar. Zerin Flavio'dan her söz açtığında, İonela gözlerini yarı kapatıyor, onu hatırlamaya çalışıyor, kafasını şüpheyle sallıyordu. Bir akşam konuşmak istedi ve ona şöyle dedi: "Söyle bana, gerçekten bu insan var mıydı? Ben bir şey hatırlamıyorum. Gerçek bir kişi miydi?" diye sordu ona.

Flavio'nun görüntüsünü aklında oluşturma çabasından yorulmuştu. Zerin ona konuşmadan bakıyordu. Bazı geceler konuşmaya başladıklarında geçmişi hiç karıştırmıyorlardı, karıştıracak bir şey de yoktu. İonela, Zerin'in göğsüne yaslanıyor ve bazı anlaşılmaz sözler mırıldanıyordu. Zerin, "Hatırlamıyor olamazsın," diyordu donuk bir gülümsemeyle; İonela boşluğa bakıyor, çoğu kez yatağın kenarında oturarak ona buharlaşan o erkek hakkında, sadece hayalÎ bir figürmüş gibi, bir şeyler soruyordu. "Senin her zaman benim kocam olduğunu biliyorum, neyi konuşuyoruz anlamıyorum," diyen sesi duyuldu bir karanlık, soğuk kasım gecesinde. Gidip çocukları uyandırdı ve yarı uykulu odaya getirdi onları. "Söyleyin bana, siz evin içinde başka birisini hatırlıyor musunuz? Babanız kim?" diye sordu. Anna sessiz bakan Zerin'in kucağına koştu. İonela isterik bir şekilde gülmeye başladı, İlia yere oturdu ve onları incelemeye başladı.

Kasım ayı içinde İonela'nın ayağı hiç neden yokken şişti. Doktora gittiler, ona bazı haplar verdi, ancak tedavi evde, bütün ay sürdü. Kanepede oturuyor, Zerin'in ona açacağı mağaza için sabırsızlıkla iyi olmayı bekliyordu.

O gün şehirde hareket artmıştı. Noel yaklaşıyordu; kalabalık yeni alışveriş merkezine ve lüks lokantalara girip çıkıyordu. İnsanlar yollarda kaygısız dolaşıp dururken bastıkları yerlere, bir zamanlar oralarda yürümüş, evrenin hunisinde toz gibi dağılmış ve artık hakkında hiç kimsenin bir şey duyamayacağı genç bir Romanyalının izlerini bırakıyorlardı. Bir grup öğrenci köprüden geçerek rıhtıma yöneldi, hava soğuktu ama hepsi neşeli görünüyordu; kafeterya ve lokantalar yavaş yavaş insanlarla doluyor, yaşam kendi kurallarıyla ilerliyordu. Kıyıda sıcaklık daha da azdı; küçük bir çocuk plastik bir topun peşinden koşuyor, annesi yanına gelmesi için ona sesleniyordu. Rüzgâr

etekleri uçurmaya başlamıştı. Yaklaşan akşamla birlikte, gökyüzünde bulutlar çoğalıyordu. Kayıklara ilk damlalar düştü; onları yağışlı bir gece bekliyordu.